

Nhĩ Đích Lục Mạo Ngã Lai Đái

Contents

Nhĩ Đích Lục Mạo Ngã Lai Đái	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	50
16. Chương 16	54
17. Chương 17	57
18. Chương 18	60
19. Chương 19	66
20. Chương 20	69
21. Chương 21	74
22. Chương 22	79
23. Chương 23	82
24. Chương 24	87
25. Chương 25	89
26. Chương 26	91
27. Chương 27	95
28. Chương 28: Phiên Ngoại 1 : Tắm Rửa	100
29. Chương 29: Phiên Ngoại 2 : “Bị” Bắt Bỏ Trốn	101

Nhĩ Đích Lục Mạo Ngã Lai Đái

Giới thiệu

Editor: CPThế loại: mặt dày trát kim cương công bình phàm thụ. Độ dài: 27 chương + 2 PNTiểu công: Dương Hùng –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-dich-luc-mao-nga-lai-dai>

1. Chương 1

Dương Hùng là ngậm chìa khóa vàng sinh ra, hơn nữa tướng mạo lại tuấn tú lịch lãm, người nào không biết hắn, đều cho rằng là hắn là con nhà thế gia có tri thức hiểu lễ nghĩa, Thực tế Dương Hùng là một thằng hỗn đản*. Ngay cả cha mẹ hắn đều cảm thấy vô vọng về việc hắn sẽ tốt hơn. Người biết hắn, đều miêu tả hắn như sau: dung túng xằng bậy, không biết xấu hổ. Từ nhỏ đến lớn, chuyện tốt hắn làm đếm trên đầu ngón tay, còn tội lỗi xấu xa thì chồng chất như núi. Suốt ngày cùng đám hồ bầy cẩu hữu** đàn đúm quây phá, khiến nhà cửa không ngày nào yên tĩnh.

**hỗn đản: khôn nạn, vô lại, thằng đểu.*

***hồ bầy cẩu hữu: bạn bè xấu.*

Cha mẹ Dương Hùng lại là người vô cùng sĩ diện, vừa có tiền có thế, Dương gia có thể xem như là danh môn vọng tộc, thế nhưng lại có một đứa con đánh không đố tính này, mắng không sợ khuyên nhủ lại càng không thêm để ý, thật sự vô cùng thương tâm, nhưng Dương Hùng lại là con trai độc nhất, nhà con một mấy đời, chỉ vì không thể để nhà họ Dương đoạn tử tuyệt tôn, cha mẹ hắn mới không thể đoạn tuyệt quan hệ, nhưng đối với hắn thì phải cách ly càng xa, mắt không thấy tâm không phiền.

Dương Hùng mới tròn hai mươi tuổi, cha mẹ hắn liền “khuyên” hắn nên “tự lập”, mà cái gọi là “tự lập”, chính là Dương Hùng chuyển ra ngoài sống, cha mẹ hắn vẫn như bình thường duy trì tiếp tế kinh tế. Cha mẹ đưa cho Dương Hùng một tòa nhà nhỏ hai tầng “nhuộm máu đào viên”*, cho người tô thành màu trắng, mọi người gọi là Bạch Lô. Dương Hùng cũng rất vui vẻ từ lúc đó đàn đúm cùng bầy cẩu hữu suốt ngày.

**nhuộm máu đào viên: có lẽ tòa nhà này từng bị DH tàn phá nặng nề.*

Tục ngữ có câu, vật dĩ loại tụ, nhân dĩ quần phân*. Mấy người bạn bè của Dương Hùng, đều là một đám hoa hoa công tử chơi bởi lêu lổng. Ý trong nhà có tiền có thế, mỗi ngày đều kiếm chuyện sinh sự, không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn.

**vật dĩ loại tụ, nhân dĩ quần phân: vật họp theo loại, người phân theo đàn.*

Mọi người đều để Dương Hùng cầm đầu, bộ dạng Dương Hùng cũng không tồi, cho dù đi đến đâu, đều khiến mọi người hai mắt sáng rỡ, đây có lẽ là điều duy nhất mà cha mẹ hắn có thể kiêu ngạo, con nhà giàu thì tính tình đã sớm hư hỏng. Hắn thiên tính cực kỳ bá đạo. Dương Hùng mặc dù tuổi không lớn, nhưng lại luôn tự cho mình là đại ca.

Tiếp theo là Liễu Phù Phong, Liễu Phù Phong thì người cũng giống như tên, dáng người cao ráo, eo thon nhỏ. Khí chất tuấn tú mang một chút âm nhu, nói đến nói đi đều có chút “yếu đuối”. Mỗi khi chuyện xấu bị vạch trần, cậu ta luôn trừng đôi mắt to chớp chớp, thoát nhìn bộ dạng vô cùng vô tội, ai không biết cậu ta, nhất định sẽ cho rằng cậu ta mới là người bị hại, cùng lắm đều nghĩ là do bị người xấu xúi giục. Thực tế cậu ta mới là người xấu xa nhất, ngày thường đều quỷ kế đa đoan, còn đám Dương Hùng thì thực hiện theo, làm chuyện tổn hại đến mọi người, phần lớn đều xuất phát từ chủ ý của cậu ta. Người hiểu cậu ta, thì hiểu đây chính là nhân vật không nên đắc tội nhất.

Từ Tự Cường tên riêng là Từ mập mập, một người nhưng có thể ngồi hai chỗ, có giọng nói vang dội, hô to một tiếng, đình tai nhức óc. Nếu nói hoa mỹ, thì đây là một mãnh tướng, nhưng cũng bởi vì cậu ta sinh ra đã mạnh mẽ, thường thường khiến các mỹ nhân bị dọa chạy mất. Bản thân cậu ta cũng vì ít có hồng nhan bên cạnh mà luôn cảm thấy tiếc nuối.

Nếu Từ Tự Cường chỉ là tiếc nuối thôi, thì Hầu Tín phải nói là tức giận. Tất cả mọi người đều gọi Hầu Tín là hầu tử (*khỉ con*). Do ngày thường tướng ngũ đoạn*, xấu xí. Bộ dạng có chút thật xin lỗi với xã hội. Hầu Tín lại rất háo sắc, nhưng theo các huynh đệ ra ngoài tán gái, lại khiến lòng tự trọng của cậu ta phải chịu dả kích. Đương nhiên rồi, bên cạnh cậu ta luôn có Dương Hùng anh tuấn khiến người người kinh diễm, cùng mỹ thiếu niên Liễu Phù Phong như hoa như ngọc, còn có Từ Tự Cường hào hùng che trời, cho nên không chỉ nói giai nhân tuyệt sắc không thêm ưu ái cậu ta, mà cả những cô gái tư sắc bình thường cũng không đặt cậu ta vào mắt, vậy thì thôi chớ tất cả đều không ngoại lệ nói rất là rõ ràng với cậu ta “*Người là người cuối cùng ta sẽ cân nhắc.*”, cái này thì sao không khiến Hầu Tín tức giận kia chứ!

**Tướng ngũ đoạn: đầu cổ mình tay chân ngắn.*

Các huynh đệ suốt ngày cùng nhau sống phóng túng, đánh nhau tán gái, vô pháp vô thiên, tiêu diêu tự tại. Nếu bọn hắn chỉ đơn thuần ức hiếp dân thường, dù có xảy ra chuyện gì, cha mẹ bọn hắn đều có thể y quyền cậy thế vì bọn hắn mà đứng ra giải quyết, nhưng bọn hắn càng ngáo càng lớn.

Trong một lần tiệc rượu Dương Hùng mượn rượu quậy tung lên, xúc phạm một vị quý nhân nào đó, khiến vị quý nhân đó tức giận hét lớn: “Ta nhất định khiến ngươi biết mặt.”

Dương Hùng bọn hắn lại tiên hạ thủ vi cường, làm một cuốn phụ trương đặc biệt của vị quý nhân đó cùng hai bầu sữa, khiến mọi người được nhìn miễn phí nhan sắc của vị quý nhân này, nội bộ mâu thuẫn, càng hận Dương Hùng thấu xương.

Cha mẹ Dương Hùng sợ hãi nháo khiến mọi chuyện không thể thu xếp, đành đem hắn đóng gói sang nước ngoài, với mỹ danh: xuất ngoại du học. Thế nhưng mọi chuyện hắn đã lường trước, học nửa năm, ngoại ngữ chỉ xoay quanh vài câu để làm thế nào mời con gái nước này lên giường, sau đó là những câu mắng chửi khiến đất nước nở mày nở mặt. Do không có hồ bằng cầu hữu trợ giúp, khí thế Dương Hùng cũng yếu dần, ở nước ngoài một thời gian thì vô cùng khó chịu, vì thế hắn không thèm để ý mọi người khuyên can, dẹp đường hồi phủ.

Đáng thương nhất chính là tấm lòng cha mẹ, cha mẹ Dương Hùng chỉ mới trải qua vài ngày thư thái an nhàn, liền phải trừng mắt, thở phì phò nghênh đón đứa con từ ngàn dặm xa xôi trở về. Cha mẹ Dương Hùng đành phải “nhấn tâm” đưa ra ba điều quy ước: không được ở bên ngoài sinh sự; không được cùng hồ bằng cầu hữu suốt ngày đàn đúm; phải theo cha làm việc trong tập đoàn Hoàn Đạt cố gắng học tập kinh doanh quản lý xí nghiệp của gia tộc. Nếu còn hồ nháo như cũ, thì cho dù liều mạng hy sinh đoạn tử tuyệt tôn cũng sẽ cắt đứt quan hệ với hắn.

Dương Hùng tuy là người vô pháp vô thiên, nhưng lần này thấy cha mẹ tức giận như vậy, cũng vì lợi ích kinh tế, nên hắn đành đáp ứng yêu cầu của cha mẹ.

Dương Hùng trở về không chỉ khiến cha mẹ hắn phát sầu, còn khiến một đôi vợ chồng trẻ đã sầu càng thêm

sầu. Đôi vợ chồng trẻ này vừa kết hôn không lâu; người chồng tên Hạng Vinh, là thợ sửa chữa ô tô của một cửa tiệm tư nhân; người vợ tên Tân Hân, là một nhân viên bán hàng trong cao ốc, hai người thuộc dạng người không tiền, không bằng cấp, cũng không phải người bản lĩnh lớn, lúc trước họ kết hôn còn không có phòng để ở, một bằng hữu của Tân Hân là họ hàng xa của Dương gia, nhờ sự trợ giúp của bằng hữu, đến ở nhờ tại Bạch Lâu, còn được cấp phòng ở. Còn nói khi nào Dương Hùng về nước thì sẽ dọn ra ngoài. Bọn họ vốn nghĩ Dương Hùng ra nước ngoài học, thế nào cũng phải ba đến năm năm mới trở về, ai ngờ chỉ mới nửa năm, Dương Hùng lại vội vã trở về để “công hiến” cho tổ quốc.

Thành ra hai vợ chồng trở tay không kịp: hiện tại không có tiền mua nhà; ngay lập tức mượn phòng thì không thể kiếm được nơi thích hợp. Hạng Vinh cha mẹ mất sớm, một tay cô cậu nuôi lớn, đương cậu đối với cậu không tốt lắm, cho nên sau khi lớn một chút cậu liền rời khỏi nhà của cô, nên lúc này không thể nào trở về. Nhà Tân Hân thì đông đúc, cũng không có nơi dư thừa cho bọn họ ở, vợ chồng son khổ tư vô kể, đành phải đến cầu Dương Hùng, có thể cho ở thuê thêm mấy ngày nữa.

Dương Hùng ngồi trên sofa, híp mắt đánh giá hai người họ: Hạng Vinh thân hình cao lớn khôi ngô, vẻ mặt lại mang một chút chất phác, vừa nhìn đã biết là người rất có trách nhiệm, vẻ mặt lộ ra chuẩn mực mực mạc thành thật, mẫu người chịu khó. Cậu trơ mắt ngồi một bên nghe Tân Hân nói. Tân Hân dáng người duyên dáng yêu kiều, khuôn mặt trang điểm hơi dày hé ra chút nhan sắc động lòng người. Là một nữ nhân luôn tỏ ra khôn khéo, lúc này cô ấy đang kể chuyện, điệu khẩu sinh hoa, kể lại cuộc sống gian nan của hai vợ chồng, càng cố gắng nói Dương Hùng thành một người lương thiện nhiệt tình vì lợi ích chung của mọi người, xin phép Dương Hùng thuê một phòng ở Bạch Lâu để ở tạm.

Không hiểu vì sao, Dương Hùng lại có cảm giác tốt khó hiểu đối với Hạng Vinh, vì thế hắn không kiên nhẫn phát tay, cắt ngang lời nói của Tân Hân, nói: “Tôi không thiếu khách trọ, nhưng bây giờ vẫn chưa có người giúp việc, hai người có thể ở đây, tôi cũng không cần tiền thuê nhà của hai người, nhưng phải gánh vác hết tất cả việc nhà ở đây, tôi không thích người giúp việc bán thời gian, cho nên hai người phải làm tất cả, làm tốt thì thôi, không làm tôi hài lòng tôi sẽ lập tức đuổi hai người đi. Đương nhiên, tất cả sinh hoạt phí đều do tôi chi trả, thế nào?”

Tân Hân đương nhiên đồng ý, cũng thể hiện quyết tâm, nhất định sẽ trông nom việc nhà thật tốt, còn sử dụng hết tất cả từ ngữ tốt đẹp mà cô biết để ca ngợi Dương Hùng, thể hiện lòng cảm kích vô hạn của cô đối với vị đại ân nhân cứu khổ cứu nạn này.

===== Hết chương 1 =====

2. Chương 2

Dương Hùng đối với những người giúp việc mới này vô cùng hài lòng, tuy rằng bọn họ không quản lý tất cả, nhưng Hạng Vinh làm rất rất tốt. Bên trong Bạch Lâu đều được dọn dẹp sạch sẽ, chỉnh chỉnh tề tề. Ngoài sân hoa phồn điệp mậu*. Xe của Dương Hùng được lau chùi đến mức có thể soi gương, bên trong xe tất cả máy móc đều được sửa sang, bây giờ chạy rất nhẹ lại nhanh.

**hoa phồn điệp mậu: hoa nở cây lá xum xuê.*

Nhưng khiến Dương Hùng cảm thấy kinh hãi nhất chính là tài nấu ăn của Hạng Vinh phi thường tốt, Dương Hùng ăn vài ngày liền nghiện, khen không dứt miệng, còn mời bằng hữu của hắn đến ăn. Từ Từ Cường lại càng tăng bốc, đem một bàn đầy ắp thức ăn ăn sạch sẽ, mà tâm ý vẫn chưa hết, lôi kéo tay Hạng Vinh nói: “Nếu cậu là nữ, mặc kệ cậu lớn lên ra sao, tôi cũng phải lấy cậu về làm vợ!”

Dương Hùng vùng nắm đấm, tung thật mạnh đánh vào người Từ Từ Cường, nói: “Cậu dám làm phản, dám đến nhà của tôi rồi gạt người mang đi, còn có thể đến phiên cậu sao hả?”

Thời gian dài, Dương Hùng còn cảm thấy bọn họ bẩm sinh là người giúp việc nhà, Dương Hùng thường xuyên mang các cô gái về nhà, bọn họ hiểu được thời điểm nên biến mất, thời điểm nào nên xuất hiện, cho dù có trễ đến đâu, khi cô gái kia ra về, sẽ có người xuất hiện để đưa tiễn. Dương Hùng vốn là loại người nhàn rỗi thì sẽ gây chuyện, khó có thể ở chung với bất cứ ai, thế nhưng lúc này lại có thể chung sống hòa hợp với đôi vợ chồng này, thật đúng là kì tích.

Dương Hùng không có chuyện gì làm cũng quan sát hai người kia, Tân Hân tuyệt đối là loại nữ nhân xinh đẹp thất thường, cô ta luôn đem thời gian công việc, nghỉ ngơi, đi dạo phố gần như trang trí trước gương, hơn nữa cô ta còn cực kỳ sính ngoại, khi thấy Dương Hùng tâm tính tốt, tán gẫu với cô ta vài câu, thì cô ta sẽ không ngừng hỏi ở nước ngoài thì như thế nào ra sao, trên mặt toát ra cảm xúc vô hạn, tuy rằng Tân Hân chưa bao giờ bước ra khỏi biên giới, nhưng nhìn cô ta như vậy, thì tuyệt đối tin tưởng mặt trăng ở ngoại quốc tròn hơn ở Trung Quốc. Tân Hân còn là người rất mê quý nhân, chuyên thăm hỏi chuyện tình ái của những người tiếng tăm, rất muốn tạo chút quan hệ với những người giàu sang, chỉ tiếc căn bản không có cơ hội.

Tân Hân là người tư vấn mua các trang phục ở Thương Hạ, cho nên nhìn từ góc độ nào đó, cô ta là dân chuyên nghiệp, hoàn toàn quen thuộc nghiệp vụ. Thấy Dương Hùng có khách nữ đến chơi, Tân Hân sẽ lợi dụng thời gian bưng trà ngăn ngừa đó, phỏng đoán nữ nhân kia vài lần, sau đó có thể chuẩn xác nói ra trang phục cùng trang sức có phải hàng hiệu hay không, nhãn hàng nào, có phải mới lưu hành năm nay không. Sau đó Dương Hùng kiểm chứng từng cái một, chuẩn xác hơn 8/10, đến nỗi Dương Hùng rất cảm phục trước tuyệt học này của Tân Hân.

Tính cách tương phản với Tân Hân chính là Hạng Vinh, tính cách Hạng Vinh đặc biệt thành thật. Đi làm, tan tầm, mỗi ngày theo khuôn phép cứ hai điểm một đường mà đi, trừ khi cần mua một chút thực phẩm mới đi ra ngoài chợ, Hạng Vinh không hề đi đâu, cũng không có bằng hữu kết giao, phồn hoa bên ngoài tựa hồ không hấp dẫn nổi cậu, cậu cam tâm tình nguyện ở trong nhà cày cấy, đúng hình tượng một nông dân mới lên thành phố.

Thực tế, tất cả việc nhà trong ngoài của Bạch Lâu gần như đều do Hạng Vinh làm, cậu lo mua thực phẩm, cậu nấu cơm, cậu giặt quần áo, cậu dọn dẹp phòng, cậu lau nhà, cậu tu bổ hoa cỏ ngoài vườn, Hạng Vinh có đôi tay rất linh hoạt, chuyện gì cũng làm được mà còn làm rất tốt. Hạng Vinh chỉ có cái miệng rất ngốc, chuyện gì cũng khó có thể nghe hiểu rõ ràng từ miệng cậu, cho nên Hạng Vinh xưa nay rất trầm mặc ít nói.

Một đôi vợ chồng, quan hệ của bọn họ có thể nghĩ như sau, Tân Hân gần như mọi chuyện lớn nhỏ, tất cả đều tự định đoạt, Hạng Vinh chính là người chấp hành không hơn không kém; mọi chuyện diễn ra tốt đẹp mát mái, là do phu nhân lãnh đạo tài tình, thời điểm mấu chốt sẽ có tác dụng quyết định; mọi chuyện không ổn xui xẻo, là do Hạng Vinh ngu dốt vô năng, đem một kế hoạch hoàn hảo hóa thành công cốc.

Tuy vậy, Tân Hân cả ngày luôn nhìn thân thương phận, tiếc nuối gặp người không xứng, không gặp được một nam nhân tốt.

Đối với tính kiêu ngạo của Tân Hân, Dương Hùng cho rằng không tốt hẳn từng nói trực tiếp với Hạng Vinh: “Cậu vậy mà cũng là một nam nhân sao? Để một nữ nhân như vậy khi dễ, nếu nữ nhân kia dám có can đảm nói tôi như vậy, thì tôi đã sớm đánh cho cô ta rách miệng.”

Thế nhưng Hạng Vinh lại ông ông tức giận nói: “Tân Hân cũng không phải quá đáng, nhà xảy ra nhiều chuyện, tôi bớt một chuyện, làm nhiều một chút, sẽ không cãi nhau.”

Vì thế Dương Hùng đưa ra kết luận, người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, nếu không giận vì tranh đoạt sẽ không cảm thấy bất hạnh, Hạng Vinh từ nhỏ đã là một người giỏi nhẫn nhịn, cho nên ưu điểm của cậu không hề bị lãng phí, Dương Hùng cũng muốn tìm một cơ hội khi dễ cậu.

Cơ hội là do con người tạo ra, hôm đó Hạng Vinh ở nhà nghỉ ngơi, Dương Hùng cũng không ra ngoài, ở nhà ngồi nhìn Hạng Vinh làm việc nhà, thấy cậu giặt quần áo, lau xe, lau nhà, nấu cơm, chỉnh sửa hoa cỏ xong xuôi, thì kêu cậu dâng trà mời nước, xoa chân ấm lưng, Dương Hùng la hét đòi cà phê lại vừa muốn trà, uống xong trà lại đổi sang cà phê, tóm lại không để Hạng Vinh nhàn rỗi dù chỉ một giây.

Kỳ thật lúc mới bắt đầu, Dương Hùng cũng thấy bản thân mình thật nhàm chán, nhưng nhìn thấy Hạng Vinh thắm mồ hôi chạy tới chạy lui hầu hạ mình, trong lòng không hiểu sao cảm thấy hưng phấn, đặc biệt có khoái cảm, cảm thấy chuyện này rất vui. Dương Hùng từ nhỏ đã có người hầu kẻ hạ, nhưng hiện tại hẳn cảm thấy ai cũng không tốt bằng Hạng Vinh, hẳn hiểu được vì sao Tân Hân không biết mệt mà sai Hạng Vinh làm cái này cái nọ, khi dễ một nam nhân thành thật, thật sự là một chuyện rất hay, từ đó về sau, Dương Hùng có thời gian đều tìm cách khi dễ Hạng Vinh.

Sau đó có đôi khi rảnh rỗi Dương Hùng sẽ tìm Hạng Vinh bắt khổ dịch, nhân hạ quá không có việc gì thì cố ý cho cậu một vấn đề khó, sau đó phát hỏa lên người cậu, Hạng Vinh luôn nhẫn nhịn chịu đựng, tập riết rồi thành thói quen.

Một đêm khuya nọ, Dương Hùng uống say, được mấy bằng hữu đưa về nhà, ới đầy trên đất, đương nhiên là kêu Hạng Vinh đang ngủ say ra lau dọn, sau đó Hạng Vinh lại phải đun trà giải rượu cho hắn, nấu bữa khuya cho hắn ăn. Dương Hùng ăn uống no nê thì hoàn toàn thanh tỉnh, cà phê trước rồi rượu rồi tới trà nóng khiến hắn không buồn ngủ, lúc này hắn thư thư phục phục nằm trên giường, lại không cho Hạng Vinh rời đi, bắt Hạng Vinh ngồi trên cái ghế bên cạnh giường, cùng hắn nói chuyện phiếm.

Thật tình là hiếm khi Dương Hùng có tâm tính tốt như vậy, Dương Hùng bình thường chỉ biết sai bảo Hạng Vinh, bởi vì trong lòng Dương Hùng căn bản khinh thường cậu, cảm thấy cậu chỉ biết cúi đầu làm việc, là một con lừa ngu ngốc không biết nhìn lên, cho nên không thèm nói chuyện.

Bất quá hôm nay Dương Hùng chưa buồn ngủ, nhất định muốn tìm người nói chuyện, nội dung nói chuyện phiếm cũng rất rộng: từ tình hình kinh tế thế giới biến đổi cho đến một thịnh hành mới nhất, Dương Hùng miệng lưỡi lưu loát, chậm rãi nói, Hạng Vinh nghe lại không hiểu, lại không thể tránh né ngồi nghe, âm thầm tập trung tinh lực chiến đấu lại cơn buồn ngủ của bản thân, trong lòng cầu nguyện thượng đế, nhanh nhanh khiến Dương Hùng ngủ đi.

Bất quá Dương Hùng thực hưng phấn, vừa nói vừa suy diễn ý tứ, cuối cùng thế nào lại nói đến chuyện tình ái phong lưu của bản thân hắn, trước tiên nào là nói người ngoại quốc nhiệt tình tràn trề, sau đó là người trong nước thì lãng mạn triền miên, bản thân hắn đúng là có mị lực hơn người, không hề thất bại khi tấn công nữ nhân, bách chiến bách thắng, công phu trên giường lại cao hơn người khác một bậc, bách chiến bách thắng. Những chuyện đó chỉ là một đoạn phong lưu ngày xưa, lại bị Dương Hùng cố ý tô vẽ, trở thành chuyện kích thích cực kỳ hương diễm, nhân vật chính của ngày xưa là Dương Hùng mà chính hắn càng thối phòng bản thân thành dũng mãnh phi thường vô địch, đánh đâu thắng đó; không gì có thể cản phá. Dương Hùng càng nói càng say, càng thối càng kích động, đến mức thối nước miếng bay tứ tung, toàn thân nóng lên, đột ngột ngừng đầu, lại thấy Hạng Vinh ngồi ngủ say trên ghế.

Chuyện này cũng khó trách Hạng Vinh, Hạng Vinh ban ngày làm việc mệt mỏi, buổi tối tan tầm lại bận bịu, hôm nay còn phải chịu đựng Dương Hùng đến khuya, tục ngữ có câu, lão hổ còn có lúc ngủ gật huống chi là con người. Nhưng Dương Hùng lại không nghĩ như vậy, Dương Hùng cho rằng bản thân đã hạ mình giảm tôn quý để nói chuyện phiếm với Hạng Vinh, Hạng Vinh phải cảm thấy vô cùng vinh hạnh, hảo hảo quý trọng mới đúng chứ, huống chi hắn đang nói đến bí mật không thể truyền ra ngoài, mà Hạng Vinh cứ nhiên lại dám ngủ, quả thực đây là chuyện vô cùng vũ nhục hắn, cho nên Dương Hùng nổi giận.

Dương Hùng hét rống lên một tiếng, Hạng Vinh vẫn ngủ; Dương Hùng đứng dậy đá y một cú, Hạng Vinh vẫn ngủ; Dương Hùng bắt lấy y dùng sức lắc, Hạng Vinh vẫn ngủ. Cuối cùng Dương Hùng phần nộ nghĩ, có lẽ heo cũng không ngủ say như cậu a!

Nếu là người khác, đến đây liền thôi đi, nhưng Dương Hùng không phải là người khác, xưa nay hắn là người nếu không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, vì thế hắn kéo Hạng Vinh vào phòng tắm, muốn dùng nước lạnh trong phòng tắm đánh thức cậu, thế nhưng Hạng Vinh đáng người cao to, Dương Hùng sau khi say rượu lại vô lực, cho nên mới kéo đi có hai bước, cả hai đều té ngã trên mặt đất.

Da thịt tiếp xúc, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, khiến thần kinh Dương Hùng vốn hưng phấn lại càng trở nên hưng phấn, hắn nhìn đôi môi dày của Hạng Vinh, đột nhiên cảm thấy cậu cực kỳ gợi cảm; sờ một chút lên làn da rắn chắc bóng loáng của cậu, cảm thấy thân thể biến hóa, vì vậy Dương Hùng hung hăng với Hạng Vinh: “Tôi cho cậu ngủ, tôi cho cậu ngủ nè, lần này tôi sẽ khiến cậu ngủ thật thư thái.” Nói xong cố sức vác Hạng Vinh kéo lên giường.

Hạng Vinh bị kéo lê lên giường vẫn ngủ say như chết, Dương Hùng đứng bên cạnh cậu nhe răng cười nói: “Cậu không muốn nghe tuyệt kỹ lợi hại trên giường của tôi, đã vậy tôi sẽ cho cậu tự mình kiểm chứng.” Sau đó ép tới.

Đến khi Hạng Vinh vì mà tỉnh lại, thì đại sự đã rồi, quyền chủ động đã không thể khống chế, dù Hạng Vinh vẫn cố gắng giãy dụa, vừa cầu xin tha. Lúc này Dương Hùng đang cao hứng, làm gì còn quan tâm đến chết sống của người khác, hắn vừa hưng hăng chiếu cố, vừa hung tợn cảnh cáo Hạng Vinh: “Không được kêu, nếu cậu không muốn bây giờ Tân Hân chạy đến xem đông cung sống thì hãy thành thật cho tôi.” Vì thế Hạng Vinh không dám kêu nữa, cắn răng yên lặng chịu đựng tất cả.

Sau khi mọi thứ kết thúc, Dương Hùng hiển nhiên ngủ rất ngon, thư thư phục phục ngủ một giấc dài, khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, hồi tưởng những chuyện phát sinh tối hôm qua, tự bản thân Dương Hùng cũng cảm thấy giật mình. Mọi chuyện sao lại diễn biến thành vậy chứ, rõ ràng mình không phải đồng tính luyến ái, cho dù có đi nữa, thì cũng phải tìm một mỹ thiếu niên như Liễu Phù Phong chứ. Nữ nhân cùng hắn lên giường đều thuộc hạng cao cấp, cho dù tìm một nam nhân cũng phải tương tự như vậy, hắn sao

lại có thể phát thú tính với người mà hắn vẫn luôn khinh thường như Hạng Vinh chứ.

Dương Hùng nằm trên người nhìn trái nhìn phải, muốn nhìn thấy một chút vết tích lưu lại của trận hoan ái đêm qua, lại kinh ngạc khi phát hiện drap giường. Ngày hôm qua hắn còn cười nhạo Hạng Vinh ngủ giống như heo, bị tha tới tha lui cũng không biết, bây giờ nhìn lại thì bản thân hắn cũng không khác cho lắm, lúc thay drap cũng không biết hay sao, nếu Hạng Vinh thừa dịp hắn ngủ say phản công cướp lại những gì đã mất, thì bản thân hắn cũng chạy không được, nghĩ nghĩ, Dương Hùng cảm thấy càng nghĩ càng sợ.

Tiếp theo, Dương Hùng lại rất muốn biết cảm tưởng của Hạng Vinh về chuyện này, nếu việc này mà phát sinh trên người Dương Hùng, nhất định hắn sẽ thật tâm chém nát đối phương. Nghĩ nghĩ, Dương Hùng như nhìn thấy Hạng Vinh đang trốn trong một góc phòng âm u, tay cầm một cây đại đao thật dài, đang mài mài với côi lòng đầy bi phần, mài xong liền cầm đao trên tay, trốn vào một chỗ tối tăm, thừa dịp hắn không chú tâm, sẽ lao đến chém hắn thành tám khúc. Thân thể Hạng Vinh vốn khỏe mạnh, Dương Hùng rất khó đối phó với y, nếu đối phương âm mưu đánh lén, thì hắn Dương Hùng e rằng chạy trời không khỏi nắng. Dương Hùng càng nghĩ lại càng thấy sợ, chỉ thấy âm phong từng trận tập kích sau cổ, khiến hắn kinh hoàng. Vì thế hắn nhảy xuống giường, vội vàng tắm rửa, thay đồ, chạy khỏi Bạch Lâu.

3. Chương 3

Dương Hùng ở nhà hồ bằng cầu hữu lâu lỏng vài ngày, để giữ thể diện nên chuyện này hắn không dám kể với bất cứ ai, thế nhưng vì chuyện này mà không về nhà, thời gian dài trôi qua mọi người sẽ hoài nghi, trường kỳ trốn tránh cũng không phải cách hay, vì thế Dương Hùng lấy lại lá gan, về nhà xem sao.

Khi Dương Hùng về nhà, Hạng Vinh cùng Tân Hân đang ở trong vườn tu bổ hoa cảnh, tay Hạng Vinh cầm một cây kéo, cắt răng rắc rắc rắc, Dương Hùng thấy vậy càng run sợ, gần như muốn tháo chạy. Tân Hân lại rất cao hứng chào hỏi Dương Hùng, ân cần nói: “Dương tiên sinh về rồi sao, ngài có ăn gì chưa?”

Dương Hùng không ư hử gì cả, liền quay về phòng của mình, một lát sau, Hạng Vinh bưng thức ăn mới làm xong đi lên. Hạng Vinh vẫn giống như trước kia cung kính dọn thức ăn, đang muốn rời đi, liền bị Dương Hùng kêu lại.

Dương Hùng nhìn nói một cách thờ ơ: “Hạng Vinh này, cậu có hạ độc trong thức ăn hay không vậy?”

Hạng Vinh bị dọa, việc hạ độc, cậu chưa từng nghĩ đến, vì thế nhanh chóng giải thích: “Không, không có, tại sao tôi phải hạ độc chứ, nếu tiên sinh không tin, tôi sẽ ăn trước cho anh thấy.” Nói xong mượn đôi đũa, trước mặt Dương Hùng, mỗi món ăn một chút.

Dương Hùng thở phào, nghĩ nghĩ nói tiếp: “Hạng Vinh nha, có lẽ trong lòng cậu hận tôi, hận tôi thì cứ nói với tôi, mọi người đều là người lớn cả rồi, không nên giấu trò sau lưng. Tôi biết cậu chịu thiệt, tôi có thể bồi thường cho cậu, cậu có yêu cầu gì cứ nói.”

Hạng Vinh vẫn nhu nhược nói: “Tôi không hận anh, cũng không cần bồi thường, tôi biết hôm đó anh uống

rượu, chỉ hiểu lầm thôi, chúng ta... chúng ta coi như chưa từng xảy ra chuyện gì thì được rồi, tôi đi đổi cho anh đôi đũa khác.”

Dương Hùng đoạt lại đôi đũa nói: “Được rồi, không cần đổi, tôi không chê cậu bẩn đâu!”

Nhìn thấy Hạng Vinh xoay người đi, Dương Hùng lúc này mới yên tâm, hẳn biết Hạng Vinh không có gan trả thù hắn. Đồng thời, đối với khả năng kiên nhẫn của Hạng Vinh càng lúc càng hiểu rõ! Không thể tưởng tượng được chuyện này mà cậu cũng có thể nhẫn, rõ ràng là bị cưỡng bạo, còn chủ động nói với đối phương nên xem mọi thứ chưa từng xảy ra, thật là quá yếu bóng vía, sao ông trời lại cho cậu sinh ra với thân hình cường tráng như vậy chứ.

(Ai mới là người chạy trốn mà nói người khác yếu bóng vía...._”)

Vốn phải diễn ra một trận cuồng phong bão táp, cứ như vậy mà tan biến vô thanh vô tức, mọi người đều phải tiếp tục sống, Dương Hùng cũng vậy, ban ngày làm bộ làm tịch hoàn thành tốt công việc quản lý; tan tầm cùng bằng hữu tụ tập, gây sự, tán gái, hẳn vẫn thường xuyên mang những mỹ nữ khác nhau về nhà qua đêm.

Một buổi tối, Tân Hân làm ca đêm, chưa về, mà trời cũng đã khuya, Dương Hùng lại mới về, còn dẫn theo một cô gái trẻ bộ dạng thanh thuần về, bọn họ trực tiếp đi vào phòng ngủ Dương Hùng. Chỉ một lát sau, từ phòng ngủ truyền ra tiếng đánh, còn có tiếng cô gái khóc, Hạng Vinh nghe thấy, đành đi gõ cửa phòng ngủ.

Cửa phòng lập tức mở ra, cô gái giống như bị đánh, trên mặt vừa đỏ vừa sưng, đầy nước mắt, vừa mặc quần áo vừa đi ra, bộ dạng vô cùng chật vật. Dương Hùng thì xích lửa ngồi trên giường, mắng xối xả: “Đồ thói tha, cút ngay cho ta, rốt cuộc đừng để ta nhìn thấy người!”

Hạng Vinh nghiêng người để cô gái đó đi qua, ngăn người nhìn Dương Hùng, trong lòng tỏ ý khinh thường hành vi của hắn.

Dương Hùng vẫn bộ dạng thẹn quá hóa giận, hét lớn với Hạng Vinh: “Cậu nhìn cái gì, tôi biết cậu đang nghĩ gì, cậu nghĩ tôi thô bạo nên đánh ả đúng không? Nói cho cậu biết, căn bản chuyện không phải như vậy!”

Hạng Vinh không nói gì, chỉ nghiêm khắc tự nhủ, sinh hoạt đời tư của Dương Hùng ra sao, không phải chuyện cậu có thể quản.

Dương Hùng cũng không buông tha cậu nói: “Biểu tình của cậu là gì hả? Cậu căn bản không tin tôi? Cậu có tin hay không!”

Thấy Hạng Vinh vẫn không nói gì, liền tức giận nói: “Chuyện hôm nay cậu thấy, cô ta bản thân tự nguyện theo tôi về, kỳ thật chúng tôi đã lên giường vài lần, tôi không cưỡng gian cô ta! Cậu nhanh chóng lấy áo ngủ cho tôi đi.”

Hạng Vinh lấy áo ngủ trong tủ cho hắn, nhỏ nhẹ nói: “Dù là nguyên nhân gì thì anh cũng không nên đánh cô ấy, cô ấy chỉ là một cô bé thôi.”

Hạng Vinh vừa mới duỗi tay, đã bị Dương Hùng ôm đồm ôm vào ngực, xoay người đặt trên giường, đưa miệng sát vào tai nói: “Tôi cũng chịu thôi, con nhỏ kỹ nữ kia thật đáng giận, đã lên giường, mới nói nhất định phải kết hôn với tôi, không kết hôn thì không chịu làm. Tôi ghét nhất người khác áp chế tôi, huống chi còn vào thời điểm đó, cho nên tôi mới đánh ả chạy đi, sẵn nói cho cậu nghe một bí mật, tư vị của cậu tốt hơn các ả ấy rất nhiều, mới làm một lần suốt đời khó quên! Ngày tốt cảnh đẹp, bây giờ chúng ta hảo hảo thân thiết thân thiết đi a.” Nói xong liền loạn hôn trên khuôn mặt của Hạng Vinh.

Hạng Vinh dồn sức chống cự, trốn tránh, nói về khí lực, cậu không thua Dương Hùng, bắt quá do sơ suất, mới nghe Dương Hùng nói, lỡ mất tiên cơ, cho nên mới bị vây vào cảnh xấu này. Hai người ở trên giường dây dưa một trận, sức lực ngang nhau, Dương Hùng không sung sướng như mong đợi, Hạng Vinh cũng khó có thể thoát khỏi ma chướng.

Dương Hùng thở hổn hển nói: “Mau ngoan ngoãn để ca ca tôi đau thương cậu, cậu muốn cái gì ca ca cũng chiều theo ý cậu hết, nếu không, cậu cùng vợ cậu lập tức cút khỏi đây ngay!”

Hạng Vinh cũng giận dữ, nói: “Đi thì đi, hạng người du côn như anh có cho tôi cũng không ở, anh mau thả tôi ra.”

Dương Hùng hung tợn nói: “Không được, tôi sẽ không buông ra.”

Dương Hùng thực sự nóng nảy, đánh Hạng Vinh một bạt tai, còn muốn đánh tiếp, Hạng Vinh dùng hai tay nắm lấy hai tay của Dương Hùng không buông, hai người cứ như vậy giằng co qua lại, Dương Hùng đột nhiên cười quái dị nói: “Cậu nhìn đồng hồ xem, vợ cậu chắc cũng sắp về rồi, cậu nghĩ xem nếu cô ta thấy chúng ta như bây giờ thì sẽ nói gì, nghĩ gì nhỉ. Tôi sẽ nói là cậu câu dẫn tôi.”

Hạng Vinh nói: “Cho tới giờ tôi chưa từng câu dẫn anh.”

Dương Hùng không biết xấu hổ nói: “Tôi biết chứ, nhưng vẫn sẽ nói như vậy đó, cậu nên giữ sức mà giải thích với vợ cậu đi. Chuyện lần trước cậu hình như vẫn chưa nói với cô ta hả, thật muốn nhìn thấy cô ấy sẽ có biểu tình gì khi nghe tôi đã từng thương cậu, bảo bối à, cả đời này cậu đừng mơ tưởng sẽ ngẩng đầu lên nhìn cô ta nữa.”

Hạng Vinh bực tức nói: “Tại sao anh có thể nói hươu nói vượn như vậy chứ, nhìn anh bình thường danh giá cũng tốt đẹp, lại có thể là chuyện vô lại như vậy.”

Dương Hùng không biết hổ thẹn, còn cho rằng đó là điều vinh dự, đắc ý nói: “Tôi là vậy đó, chuyện hơn nữa cũng đều làm rồi, biết rằng, chống đối tôi, không có lợi đâu, hôm nay chỉ cần cậu ngoan ngoãn một chút, hảo hảo theo ý tôi, tôi vĩnh viễn không nói bậy, sao nào?”

Cầm giác tay Hạng Vinh hơi thả lỏng, Dương Hùng tiếp tục dụ dỗ y: “Cậu theo tôi lúc này thôi, đây là lần

cuối cùng, tôi cam đoan, tuyệt đối cam đoan.”

Trong tình huống Dương Hùng liên tiếp lừa hống, Hạng Vinh rút cuộc buông tay, tùy ý Dương Hùng ở trên người cậu muốn làm gì thì làm.

4. Chương 4

Từ ngày đó trở đi, Hạng Vinh rất sợ Dương Hùng, người trước người sau, luôn trốn xa hẩn tám trượng, cũng bắt đầu bàn bạc với Tân Hân về chuyện dọn ra ngoài. Thế nhưng Tân Hân lại muốn ở trong Bạch Lâu này để không phải trả tiền, tuy việc nhà hơi nhiều, nhưng cũng được trả công, ra ngoài chưa chắc đã có nơi tốt hơn, cho nên kiên quyết không đồng ý dọn ra ngoài.

Tính tình Dương Hùng càng ngày càng tốt hơn rất nhiều, hẩn vốn luôn khinh thường hai người bọn họ, bây giờ lại luôn tìm cách nói chuyện, luôn tìm cơ hội cùng bọn họ nói chuyện phiếm, còn kiên quyết gọi Hạng Vinh là đệ, khiến Hạng Vinh sợ đến mức không biết trốn vào đâu.

Bình thường bọn họ không cùng ăn cơm với nhau, Dương Hùng luôn ăn ở trong phòng ăn, còn hai vợ chồng thì ăn ở trong phòng bếp, gần đây Dương Hùng lại cứ khăng khăng nhiều người ăn cơm mới náo nhiệt, nên gọi bọn họ lên cùng ngồi ăn, Hạng Vinh vài lần từ chối, Dương Hùng càng mời càng nhiệt tình, vì thế Tân Hân đáp ứng. Mọi chuyện lớn nhỏ trong nhà Hạng Vinh, đều do một mình Tân Hân quyết định, cho nên Hạng Vinh không thể nói không muốn, cũng không còn cách nào, mỗi ngày đành phải ở trên bàn ăn chịu trận cùng bọn họ ăn cơm. Khi nào Tân Hân làm ca đêm về muộn, Hạng Vinh cũng không thêm để ý đến Dương Hùng, làm xong mọi chuyện cùng cơm nước liền trốn ra ngoài.

Mọi người cùng nhau ăn cơm nói chuyện phiếm, Tân Hân thủ sủng nhược kinh, còn Hạng Vinh trong lòng lại vô cùng run sợ, sợ Dương Hùng nói đến chuyện kia, càng sợ Dương Hùng bày mưu tính kế gây rối. Dương Hùng cũng coi như tốt, ngày ngày nói thiên nam địa bắc, nhưng chưa hề nói câu nào khiến Hạng Vinh lo lắng, vài ngày trôi qua coi như bình an vô sự. Thực tế Hạng Vinh lớn hơn Dương Hùng một tuổi, nhưng mỗi khi Dương Hùng nói chuyện đều nhận hình là ca ca, Hạng Vinh cũng lười cãi cọ với hẩn.

Một ngày, ba người đang ăn cơm, Dương Hùng đột nhiên nói với Hạng Vinh: “Tôi mới xem tư liệu của cậu, thì ra tháng trước là sinh nhật cậu hả, sao cậu không nói, chúng ta cùng tổ chức chúc mừng.”

Nói xong, từ trong túi lấy ra một chiếc đồng hồ, đặt vào trong tay Hạng Vinh: “Chiếc đồng hồ này tôi mua từ nước ngoài, tặng cho cậu, xem như quà mừng sinh nhật cậu đi.”

Còn cười quái dị ý vị thâm trường nhìn chằm chằm Hạng Vinh nói tiếp: “Cậu ở cùng tôi hai ngày hôm đó, cũng chịu khổ không ít.”

Hạng Vinh trả chiếc đồng hồ lại nói không cần. Hai người nhún nhường qua lại, Tân Hân nhìn không được cầm lấy chiếc đồng hồ, mở gói quà ra, miệng nói: “Cho em chút kiến thức nha, nhìn xem đồng hồ nước ngoài ra sao nào,...” tiếp theo cô ấy hét lên kinh hãi: “Omega!”, Tân Hân kích động nói: “Thật là đồng hồ

nổi tiếng nha, em chỉ nhìn thấy trên tạp chí, còn nghe nói đồng hồ này vô cùng quý giá, cái này chắc nhiều tiền lắm nha?”

Dương Hùng hơi hốt nói: “Không phải đồ quý giá gì, chỉ mấy vạn dollar Mỹ mà thôi.”

Hạng Vinh vừa nghe xong, liền nói không cần, còn có ý bảo Tân Hân đem đồng hồ trả lại cho Dương Hùng. Hai tay Tân Hân nắm chặt chiếc đồng hồ, ngoài miệng lại thông thả nói: “Sao có thể xấu hổ như vậy chứ, rất quý trọng, thực tế chúng tôi ở đây chịu một chút cực khổ nhưng thật sự không thể có cái này, hay ngài cứ nhận lại chiếc đồng hồ này đi ạ.”

Dương Hùng cười nói: “Mọi người cùng chung một mái nhà, tôi xem hai người như người trong nhà, Hạng Vinh vì tôi chịu khổ tôi sẽ không bao giờ quên, đúng không? Hạng Vinh, chỉ một món đồ nhỏ tỏ thành ý, căn bản không đủ thể hiện tình cảm cảm tạ của tôi đối với cậu, nếu đã đưa rồi, thì cứ cầm lấy đi.”

Tân Hân lập tức nắm chặt hơn, nói: “Bây giờ mà từ chối thì thật bất kính, nhận thì lại hổ thẹn, vậy tôi trước hết sẽ nhận, gặp một người tốt như ngài, chúng tôi chịu chút khổ cực cũng đáng mà.”

Sau khi hai vợ chồng về phòng, Hạng Vinh vẫn kiên quyết muốn Tân Hân trả lại chiếc đồng hồ cho Dương Hùng, nhưng Tân Hân không chịu, còn nói: “Nhà họ nhiều tiền, không cần phải vậy đâu, nhưng chúng ta không thể không cần.” Tân Hân xưa nay bá đạo, căn bản không hề nghe lời chồng, cho nên dù Hạng Vinh tức giận, cũng không để tâm.

Ngày hôm sau, Tân Hân liền “lỡ tay” đem đồng hồ kia đi làm, tan tầm còn hưng trí bưng bưng lôi kéo Hạng Vinh đến nhà bạn bè thân thuộc, “trong lúc vô tình” đem triển lãm chiếc đồng hồ quý giá cho mọi người thưởng thức, không đến vài ngày, hẳn là người biết Tân Hân đều biết chiếc đồng hồ danh tiếng này.

Lại một ngày kia, Tân Hân làm ca đêm về muộn, Hạng Vinh một mình ở phòng khách lau nhà, Dương Hùng lén lút đứng sau lưng cậu, sờ soạng hông cậu một cái, nói: “Bảo bối à, lau nhà thôi cậu cũng gọi cảm như thế à!”

Hạng Vinh hoảng sợ, lui vài bước, cầm cây lau nhà ngăn ngang trước ngực, phẫn nộ nói: “Anh muốn làm gì?”

Dương Hùng say đắm nói: “Cậu đoán xem tôi muốn làm gì, cậu nhất định có thể đoán được.”

Hạng Vinh tức giận nói: “Lần trước không phải anh nói đó là lần cuối cùng sao? Nam nhân đã nói thì phải giữ lời.”

Dương Hùng suồng sã cười lớn nói: “Lời nam nhân nói trong tình huống đó thì không thể tin được, cậu không biết hay sao? Cậu thật ngây thơ a.”

Hạng Vinh hai tay gắt gao cầm cây lau nhà, nói: “Thế nào cũng được, hôm nay tôi sẽ không dính với anh

nữa, cho dù anh có đi nói với Tân Hân cũng không sao, anh đừng hòng đụng đến tôi.”

Dương Hùng vẫn cười, như hần dự đoán: “Nếu tôi không chỉ nói với Tân Hân thì sao nhỉ? Tôi muốn nói với tất cả mọi người mà cậu biết, tôi sẽ nói là cậu câu dẫn tôi, lừa nhận quà tặng của tôi xong, sau đó còn đổi ý, giả đồ bộ dạng trình tiết liệt nam. Ôi thật đáng thương nha, e rằng nửa đời sau cậu đều phải trải qua ánh mắt khinh rẻ xem thường mà sống.”

Hạng Vinh nói: “Thái độ làm người của tôi thế nào, tất cả mọi người đều biết, sẽ không có ai tin chuyện ma quỷ của anh đâu. Với lại bằng hữu của chúng tôi tại sao anh lại biết!”

Dương Hùng cười lạnh nói: “Ngốc à, cậu mới không hiểu tình người. Cái gọi là chuyện tốt không đồn ra cửa, chuyện xấu lại truyền ngàn dặm. Cậu mang chiếc đồng hồ đó đi xung quanh, ai tin tưởng chiếc đồng hồ quý giá đó chỉ là món quà sinh nhật, mà không có màn giao dịch trong đó? Không biết bao nhiêu người tò mò, bây giờ tôi chỉ cần nói tùy tiện vài câu ra ngoài, chuyện xấu hổ như vậy tất nhiên sẽ có người tình nguyện giúp tôi truyền đi, còn thêm thắt vài chi tiết, chỉ sau ba ngày, không biết câu chuyện phong lưu này sẽ thăng cấp thành cái gì nhỉ. Tôi nhắc nhở cậu, không nên xem nhẹ trí tưởng tượng cùng sáng tạo của mọi người, đó có thể là một lực lượng thần kỳ phá hủy mọi thứ, càng trải qua sự sáng tạo của nhiều người, chế biến thêm vào, thì cậu từ một người nam nhâm chất phác thành thật có thể biến thành một thằng gay tuyệt sắc diêm dúa lăng lơ tham tài, danh tiếng tốt đẹp này của cậu sẽ vang xa ngàn dặm, những người nhận thức cậu hay không biết cậu, khi biết chuyện này sẽ thế nào, có lẽ còn nói khoa trương, không chừng sẽ có người chạy từ xa đến đây, chỉ để thấy cậu một lần, đến lúc đó, cậu nên giải thích với ai chuyện này đây? Phải giải thích thật rõ ràng đó nha!”

Hạng Vinh nghe thấy Dương Hùng miêu tả tình cảnh thảm thiết như vậy thì rất hoảng sợ, trời sinh Hạng Vinh tính tình cẩn thận dè dặt, gặp chuyện gì cũng sẽ suy nghĩ kỹ càng thông suốt, thà mình chịu thiệt cũng muốn mọi chuyện ổn thỏa. Bình sinh cậu không hề muốn trở thành tiêu điểm của mọi người, đương nhiên càng sợ thành tiêu điểm gièm pha, chỉ mong bản thân có thể an phận thủ thường, lại càng không muốn mất đi danh dự, nghĩ đến việc phải mất đi gia đình mà cậu thiên tân vạn khổ mới tạo được, Hạng Vinh vừa phẫn nộ vừa sợ hãi, cậu suy nghĩ, đành phải nén giận nói: “Tiên sinh, ngài không cần nói bậy bạ, nếu ngài nói như vậy thì tôi chỉ còn nước nhảy sông tự vẫn. Van xin ngài buông tha tôi, chiếc đồng hồ kia tôi lập tức trả lại ngài!” Nói xong tay sờ đến cổ tay, mới nhớ đến đồng hồ đã bị Tân Hân “lỡ tay” mang đi làm rồi.

Dương Hùng bước tới, đoạt lấy cây lau nhà, ném trên mặt đất, cười nói: “Cậu tỉnh táo chút đi, thiếu gia như tôi không cần đồng hồ, xuân tiêu nhất khắc thiên kim, chúng ta không nên chậm trễ.” Nói xong, liền kéo Hạng Vinh lên lầu.

5. Chương 5

Tân Hân là nhân viên bán hàng trang phục, thời gian làm việc chia là ca sáng và ca tối, còn Hạng Vinh thì thời gian làm việc bình thường, Tân Hân đi làm ca sáng sẽ đi sớm hơn Hạng Vinh, còn nếu làm ca tối sẽ về trễ hơn Hạng Vinh.

Từ hôm đó, lúc nào mà Tân Hân không có nhà, Dương Hùng sẽ dùng thời gian đó sử dụng Hạng Vinh theo

ý mình. Hễ Tân Hân đi làm ca sáng, sáng sớm, Tân Hân vừa bước ra cửa, Dương Hùng liền nhắm thẳng vào phòng ngủ Hạng Vinh; còn hễ Tân Hân đi làm ca tối, Dương Hùng sẽ về nhà thật sớm, rồi đem Hạng Vinh lôi vào phòng mình, không làm đến đêm khuya thì quyết không thả người. Hành động yêu đương vụng trộm như vậy khiến Dương Hùng càng lúc càng khoái cảm, chỉ tội nghiệp cho Hạng Vinh, nhưng trốn lại không dám, chỉ tự nhủ, Dương Hùng chỉ là tìm cách trêu đùa trong chốc lát mà thôi.

Cũng trong thời gian này Dương Hùng luôn luôn tặng quà cho Hạng Vinh, hẳn phát hiện ra rằng những khi hẳn cùng Hạng Vinh ở chung, có tặng cho Hạng Vinh cái gì thì cậu cũng không chịu nhận, chỉ đau khổ cầu Dương Hùng có thể buông tha cho cậu. Vì thế Dương Hùng luôn bày trò trước mặt Tân Hân tặng quà, những món quà tặng càng lúc càng đa dạng phong phú, quần áo, giày vớ, bóp da, caravat, chỉ có một điểm chung là tất cả chúng đều là hàng hiệu nước ngoài, Tân Hân luôn giả bộ nhún nhường vài câu, sau đó hững hờ nhận lấy. Sau đó hững hờ lôi kéo Hạng Vinh đến trước mặt bằng hữu khoe khoang, quả thật cảm thấy vui trên mặt, đẹp trong lòng, Hạng Vinh khuyên thế nào với cô ấy cũng vô dụng. Tất nhiên có một vấn đề không hoàn mỹ, chính là những món Dương Hùng tặng đều là những món đồ dành cho nam, bản thân Tân Hân không thể dùng được.

Những món quà càng nhiều thì tin đồn càng không thể ít. Vài người hảo tâm liền nhin không được âm thầm nhắc nhở Hạng Vinh, chú ý Tân Hân nhiều một chút, đừng vì món lợi nhỏ trước mắt mà chịu thiệt thòi lớn, để Dương Hùng cho cậu đội nón xanh (cắm sừng!).

Hạng Vinh đương nhiên biết Dương Hùng cùng Tân Hân thật sự không có gì, bởi vì chính cậu với Dương Hùng mới là có gì, nhưng cậu là nam nhân thật sự rất khó nói rõ ràng chuyện này, đành giả vờ như không có gì xảy ra. Cắm sừng sao! Sừng thì cậu không đội, nhưng cam chịu đến mệt mỗi thì không phải không ít, làm một nam nhân thật sự mệt mỏi quá, bị đánh gãy răng cửa còn phải nuốt xuống bụng, Hạng Vinh tuy rất mệt mỏi, lại sợ người khác biết, đành phải yên lặng thừa nhận.

Hạng Vinh trầm mặc tất nhiên khiến Dương Hùng càng ngày càng táo tợn, hành vi quấy rầy Hạng Vinh cũng từ từ nâng cấp, ngay cả khi Tân Hân có trong nhà, hẳn cũng thừa dịp Tân Hân không chú ý, đột nhiên sờ soạng Hạng Vinh, hoặc là hôn một cái và v.v..., Hạng Vinh như chim sợ cành cong, hoảng sợ đến mức không thể chịu nổi dù chỉ một ngày.

Việc khiến Hạng Vinh không thể chịu nổi chính là ba người phải cùng ăn cơm. Dương Hùng luôn mời bọn họ cùng ăn cơm thập phần nhiệt tình, Tân Hân vì vậy mà cao hứng, trên bàn cơm bọn họ hòa nhã nhàn rãi bàn chuyện phiếm thiên nam địa bắc. Còn dưới bàn, Dương Hùng càng không hề nhàn rãi, chốc lát lại lấy tay sờ tới sờ lui, chốc lát lại dùng chân cọ, thường thì Hạng Vinh phải mặt đỏ tai hồng, không thể ngồi yên.

Tinh thần và thân thể Hạng Vinh bị Dương Hùng song song tra tấn, từ từ gầy yếu, mỗi ngày đều hoảng sợ, thể nhược vô lực. Hạng Vinh tuy là chồng của Tân Hân, nhưng đáng tiếc trên người cậu lại không có hàng hiệu dán nhãn quốc tế, cho nên Tân Hân tuyệt đối chưa từng nhìn cậu quá hai giây, càng không suy nghĩ đến những biến đổi trên người chồng mình, có khi trong giấc mộng Hạng Vinh hét to: “Không cần, không cần.”, Tân Hân còn nghĩ, cho cậu nhiều thứ tốt như vậy mà cậu còn không muốn, thật sự không biết tốt xấu. Trừ điều đó ra thì chưa bao giờ cảm thấy kỳ lạ.

Hạng Vinh cố nhẫn nại, cậu vốn nghĩ Dương Hùng đối với cậu chỉ là nhất thời hứng thú, hết mới mẻ thì mọi chuyện sẽ xong, chưa từng nghĩ Dương Hùng thể nhưng lại làm không biết mệt, hơn nữa càng làm càng mãnh liệt, vì thế cậu bắt đầu cảm thấy không thể chịu nổi nữa.

Cuối cùng, Hạng Vinh nghĩ rằng tình huống trước mắt chỉ còn cách là rời khỏi Bạch Lâu, còn ở trong Bạch Lâu thì còn ở trong vùng trời của Dương Hùng, hơn nữa còn là đất của Dương Hùng, Hạng Vinh cậu là đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta, trụ ở nhà người ta, tất nhiên phải thấp hơn một cái đầu, luôn bị bắt nạt. Còn nữa mọi người cứ ở cùng nhau, quả thật Dương Hùng càng dễ dàng làm điều phi pháp, nếu cậu đi khỏi đây, Dương Hùng sẽ quên cậu, rồi sẽ tìm một người xui xẻo nào đó trêu đùa, như vậy, Hạng Vinh cậu không chỉ thoát khỏi những ngày nặng nề mà còn thoát ly khổ hải.

Chủ ý đã định, Hạng Vinh cũng bắt đầu tìm phòng bên ngoài, cuối cùng cũng thuê được một căn phòng nhỏ. Điều kiện không tốt lắm, hơi xa, nhưng tiền thuê thật sự rẻ, Hạng Vinh liền chọn nó.

Thuê phòng xong xuôi, Hạng Vinh lấy dũng khí sẽ “mất cả chì lẫn chài” cùng “quyết chiến đến cùng” tìm Dương Hùng nói chuyện, Hạng Vinh chuẩn bị cuộc nói chuyện này mất mấy ngày, một buổi chiều nọ cậu bắt chuyện với Dương Hùng: Dương Hùng vốn con nhà danh giá, một thanh niên tốt, nếu thành một người đồng tính luyến ái, lại bị lan truyền ra ngoài sẽ tổn hại đến danh dự của dòng họ, còn Hạng Vinh cậu thì là kẻ trọc đầu không sợ bị nắm tóc, nên nếu bị dồn ép quá sẽ làm nhiều chuyện liều lĩnh. Nếu hai bên cùng nháo cùng nóng thì chỉ lưỡng bại câu thương, hoàn toàn không có lợi với ai cả. Dương Hùng nếu chấp nhận buông tha cho cậu, thì cậu cam đoan cả đời giữ kín bí mật này.

Dương Hùng cảm thấy rất hiếu kỳ, hẳn không nói gì cả, chỉ ngồi một chỗ gất gao nhìn chằm chằm Hạng Vinh, nhìn cậu nói, nên khi Hạng Vinh nói xong liền cho rằng không còn hy vọng nữa, cúi đầu thì nghe được ba chữ: “Đi cũng tốt!”

Hạng Vinh như được đại xá, không ngừng kích động, nhưng tâm tính cao hứng của cậu chưa được bao lâu, bởi vì đến buổi tối, khi cậu nói với Tân Hân, Tân Hân kiên quyết phản đối.

Hạng Vinh vốn tưởng người khó đối phó nhất chính là Dương Hùng, không ngờ chương ngại vật lớn nhất lại chính là vợ cậu, Tân Hân nói ở Bạch Lâu này ăn cùng ở không phải trả tiền, còn được nhận lễ vật, mà quan trọng nhất là có thể tiếp cận được với giới thượng lưu, chẳng qua chỉ có việc nhà hơi nhiều mà thôi, nơi tốt như vậy tìm đâu ra, nên kiên quyết không dọn đi.

Tân Hân có thói quen tự quyết định mọi chuyện, cho nên khi thấy Hạng Vinh tiên trăm hậu tấu như vậy, thì rất phần nộ về hành vi đại nghịch bất đạo này, dù Hạng Vinh có nói hàng ngàn hàng vạn lần, cô quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, chính là không chuyển dời!

Đương nhiên Tân Hân cũng tiến hành công tác xúi giục, cô ôn nhu nói với Hạng Vinh: “Chồng à, anh cảm thấy việc nhà làm nhiều quá nên mệt mỏi, nếu vậy thì từ nay em sẽ phụ một ít.”

Hạng Vinh chỉ lắc đầu.

Tân Hân còn nói: “Anh có phải nghe tin đồn bậy bạ gì đó rồi hoài nghi em với Dương tiên sinh có gì đó với nhau sao? Đừng nghe người khác nói hươu nói vượn, trời đất chứng giám, em không làm chuyện gì có lỗi với anh hết.” Hạng Vinh lập tức tỏ vẻ tin tưởng Tân Hân. Nhưng nhà vẫn phải chuyển đi.

Bình thường mỗi khi hai người mâu thuẫn, đều là Hạng Vinh nhường nhịn, lần này thì không ai nhường ai,

cuối cùng cả hai cùng cương lên. Hạng Vinh một mình dọn hành lý rời khỏi Bạch Lâu.

Hạng Vinh cứ vậy mà rời đi, đương nhiên cậu cũng biết suy nghĩ, Bạch Lâu tuy là nơi xa hoa, nhưng muốn dọn dẹp sạch sẽ phải mất rất nhiều công sức, Tân Hân tuy sinh trưởng ở gia đình bình thường, nhưng cha mẹ lại nuông chiều cô ấy từ bé không quen làm việc nặng, cho nên Hạng Vinh cảm thấy không bao lâu sau, Tân Hân sẽ buông Bạch Lâu, dọn ra ở cùng với cậu.

Đương nhiên, để một cô nam quả nữ cùng một nhà, Hạng Vinh cũng không phải không lo lắng, nhưng tình hình đã thế này, nếu Hạng Vinh thật sự ở lại Bạch Lâu thì hẳn sẽ không động đến Tân Hân, thứ hai là cậu biết Dương Hùng trên cơ bản rất chú trọng mắt Tân Hân, trước mặt Hạng Vinh, hẳn không chút nào che dấu sự khinh miệt đối với Tân Hân, với lại, Hạng Vinh tin tưởng Tân Hân vẫn rất thương cậu.

Và giống như Hạng Vinh đã đoán, Hạng Vinh đi rồi, công việc nhà nặng nhọc khiến Tân Hân không ngừng kêu khổ, hơn nữa Dương Hùng cũng không giống trước kia, bình thường luôn đóng cửa từ chối tiếp khách, bây giờ lại liên tiếp đi ra ngoài, thường thường thỉnh bằng hữu về nhà.

Một đêm khuya, Dương Hùng lại kêu đám bằng hữu về nhà, Tân Hân chỉ biết một mình Hầu Tín, ngoài ra không biết ai cả, có thêm ba nam hai nữ, mỗi người đều mặc quần áo có một đang lưu hành, Tân Hân mở cửa cho bọn họ vào, liền vội vàng chuẩn bị trà nước, bữa ăn khuya, còn thức đêm chờ bọn họ đi.

Bên trong phòng khách vô cùng náo nhiệt, âm nhạc vang ầm ầm bốn phía, một mớ âm thanh hỗn loạn tiếng cười nói của nam nữ. Tân Hân thấy nhàm chán, liền đứng ngoài cửa nghe bọn họ nói chuyện.

Chỉ nghe Hầu Tín nói: “Mấy ngày nay dù có nói thế nào anh cũng không chịu đi ra ngoài, Tiểu Liễu nhi còn đoán anh đang nạp thiếp, thu tính tình ở nhà bởi nữ nhân, dù nói thế nào, cũng không chịu dẫn ra mắt cho mấy anh em mở mang tầm mắt.”

Lại nghe một nữ nhân giọng nói tức giận nói: “Em cũng sớm đến đây nhìn một lần rồi, trong tòa nhà này, ngoài trừ một nữ nhân ra mở cửa cho chúng ta thì không hề có người khác, Hùng ca hiện tại không phải đang thích lão bà kia chứ?”

Dương Hùng nói: “Đương nhiên không phải cô ta.”

Một giọng nữ khác: “Cô kia cũng già quá mà, cho dù cô ta có trẻ thêm vài tuổi, bắt quá cũng là nhị lưu đáng người, tam lưu tướng mạo, khí chất suy tàn, Hùng ca quen toàn người cao quý, lấy con mắt nào mà coi trọng cô ta, em thấy cô ta không xứng xách giày cho Hùng ca chúng ta.”

Tiếp theo cả phòng cười phá lên.

Dương Hùng thở dài một hơi: “Có lẽ người tôi xem trọng không bằng cô ta nữa là, người đó nhất lưu đáng người, nhị lưu tướng mạo, căn bản không có khí chất.”

Hầu Tín nói tiếp: “Anh không phải thâm mếm Lộ Tây chứ, em thấy người anh tả giống cô ta y đúc.”

Vừa nói xong nữ nhân kia đã hét chói tay nói: “Anh mới không có khí chất đó, xem ta đánh chết anh không nè.”

Lại một trận cười vang dội

Tiếng cười trong phòng không ngừng, Tân Hân đứng ngoài phòng tức giận đến phát run, nếu bọn hắn cười nhạo quần áo, kiểu tóc, có lẽ Tân Hân còn cam chịu, ai bảo cô sinh ra trong cảnh bần hàn. Nhưng mà, bọn họ tự nhiên lại đem dáng người, tướng mạo, khí chất mà Tân Hân xưa nay tự hào ra cười nhạo thật là chịu không được mà, điều này khiến Tân Hân tức giận không thể bình tĩnh được. Tân Hân tự đánh giá chính mình: cho dù không khuynh quốc khuynh thành, cũng có thể khiến người khác say mê, không đến mức khiến người khác đem ra làm trò cười cho đám bọn họ.

Tân Hân âm thầm nghĩ: lẽ nào mình già rồi, bất quá chỉ hơn Dương Hùng hai tuổi thôi. Hai con nữ nhân kia thì có gì hay chứ, bất quá trẻ hơn vài tuổi, quần áo ăn mặc xinh đẹp một chút. Nếu bản thân mình mà sinh trưởng trong một gia đình giàu có, hoặc có thể tiến vào một gia đình giàu có, có tiền ăn mặc trang diện, nhất định có khí chất hơn hẳn mấy ả. Trong lúc nhất thời, Tân Hân thật sự rất muốn câu dẫn Dương Hùng, dùng điều này để chứng minh mị lực của bản thân, bày ra tia ác khí.

Bất quá chỉ có thể tưởng tượng, Dương Hùng xưa nay tính tình tàn bạo, bình thường không hề liếc nhìn Tân Hân dù chỉ một lần, Tân Hân cho dù lúc này có tà tâm, cũng không có can đảm.

6. Chương 6

Hạng Vinh dọn ra ngoài khoảng chừng một tháng, thì cơn giận với Tân Hân cũng tiêu bớt, bắt đầu đau khổ. Một ngày nọ, Hạng Vinh dọn dẹp căn phòng nhỏ thật sạch sẽ, chỉnh chỉnh tề tề, buổi chiều lén lút gọi Tân Hân đến. Tân Hân vừa thấy, phòng tuy rất nhỏ, nhưng thật ấm áp, rất có không khí gia đình, liền tưởng đến những cơn giận dữ phải chịu khi ở Bạch Lâu, liền cảm thấy dao động. Thấy Hạng Vinh đưa ra yêu cầu lần nữa, thì Tân Hân rốt cuộc cũng đáp ứng rồi đi Bạch Lâu, đến đây ở cùng Hạng Vinh.

Hạng Vinh mừng rỡ, cách mạng rốt cuộc cũng thành công. Vợ chồng son “ôn tồn” cả buổi chiều, cuối cùng Tân Hân quyết định đêm nay trở về dọn một chút đồ đạc, rồi cáo từ Dương Hùng, ngày mai sẽ dọn đến đây.

Thật không ngờ Hạng Vinh chỉ có thể cao hứng một đêm, ngày hôm sau liền bất ngờ thay đổi. Tân Hân gọi điện thoại đến, kiên quyết không muốn dọn ra khỏi Bạch Lâu, cho dù Hạng Vinh nói thế cũng vô ích, không chịu quay lại.

Hạng Vinh thực sự buồn bực, buồn bực giằng co một thời gian thì cảm thấy không ổn, vì Tân Hân bắt đầu trốn tránh Hạng Vinh, không chịu gặp Hạng Vinh.

Hạng Vinh ẩn ẩn cảm thấy có vấn đề gì đó, cậu xem xét từ đầu đến cuối, Hạng Vinh tính toán, đầu mỗi tháng, Dương chủ tịch của công ty Hoàn Đạt sẽ chủ trì hội nghị thường kỳ, Dương Hùng nhất định phải đến, không có ở nhà, mà trùng hợp ngày đó Tân Hân không đi làm, nên Hạng Vinh quyết định ngày đó sẽ quay lại Bạch Lâu, tìm Tân Hân nói chuyện rõ ràng.

Hôm đó, Hạng Vinh về Bạch Lâu, mật mã cửa chính vẫn không đổi, cho nên Hạng Vinh thuận lợi đi vào sân, vừa bước vào liền nhìn thấy, khiến Hạng Vinh hoảng sợ, cậu mới đi có một tháng, Bạch Lâu lại biến thành như vậy sao: giàn bên ngoài thì hoa điều điệp tàn, bên trong nhà thì một đám lộn xộn nơi nơi đều là quần áo, báo chí quảng lung tung, phòng ăn thì một bàn đầy chén bát hỗn độn. Hạng Vinh về thì nơi trước tiên đi đến là căn phòng nhỏ mà cậu và Tân Hân ở, trong phòng không có bóng người, trên giường, trên bàn đều phủ một lớp bụi mỏng.

Hạng Vinh chậm rãi tiêu sái đi lên lầu hai, run rẩy đẩy cửa phòng ngủ của Dương Hùng, cửa không khóa, Hạng Vinh đã thấy được cảnh mà cậu vẫn luôn sợ hãi nhất: Tân Hân mặc một chiếc áo ngủ màu đỏ thắm, nằm trên chiếc giường lớn của Dương Hùng, đang ngủ rất say.

“Tại sao cô lại có thể như vậy hả!” Hạng Vinh rống giận, Tân Hân đang ngủ say bị đánh thức. Tân Hân đầu tiên là lấp bấp kinh hãi, nhưng nhanh chóng khôi phục trấn tĩnh, cô trước nay không hề sợ Hạng Vinh, cho dù hiện tại bị nắm bằng chứng hồng hạnh trèo tường thì cô cũng không hề sợ Hạng Vinh. Tân Hân chậm rãi đứng lên, tư thế mặc dục bào tào nhả, sau đó bình tĩnh nói: “Hạng Vinh, tình yêu của chúng ta đã hết rồi, nếu như nói tình cảm lúc đó giữa chúng ta được gọi là tình yêu. Em đã tìm được người có thể chân chính yêu em sau này. Chúng ta ly hôn đi.”

Hạng Vinh bị chọc tức, im lặng nửa ngày mới nói: “Cô là nữ nhân lăng lợ hay sao, cô làm như vậy thật sự... khiến tôi thất vọng!”

Tân Hân nói: “Thật xin lỗi anh, làm người trước tiên không thể làm ... thất vọng chính mình. Hiện tại chính là tình yêu chọn em, cuộc sống tốt đẹp tìm đến em, em cũng không còn cách nào. Xem như chúng ta có một thời gian làm vợ chồng, chúng ta hảo tự hảo tán đi, em nhất định không bạc đãi anh.”

Hạng Vinh căm giận nhìn Tân Hân, nhất thời tức giận cũng không biết nói cái gì cho đúng, cậu rất muốn đánh Tân Hân một đấm, nhưng cuối cùng vẫn không thể ra tay, cậu xoay người lao ra khỏi Bạch Lâu, phóng thẳng đến công ty Hoàn Đạt.

Hạng Vinh tức sùi bọt mép, đi thẳng một hơi đến tòa nhà Dương Hùng đang công tác, vào đại sảnh xa hoa, trực tiếp hỏi nhân viên tiếp tân Dương Hùng ở tầng mấy.

Nữ tiếp tân trường hợp gì mà chưa từng gặp qua, không hề bị cơn tức giận của Hạng Vinh dọa sợ, cô vẫn lạnh lùng mình quần áo nghèo nàn của Hạng Vinh, hỏi thật chuyên nghiệp: “Tiên sinh họ gì, xin hỏi có hẹn trước với Dương quản lý không ạ?”

“Không có hẹn trước, cô nói với hân có Hạng Vinh tới tìm hân!” Hạng Vinh vẫn hầm hầm nói, nhìn tới lui, có hơn năm tên bảo an, đang chờ động tĩnh.

Nữ tiếp tân gọi một cú điện thoại, nói vài câu, mây đen trên mặt biển chuyển, mỉm cười nói với Hạng Vinh: “Dương quản lý đã họp xong, hiện tại mời tiên sinh đi lên, đi thẳng quẹo phải đến thang máy, Dương quản lý đang chờ ngài ở tầng 12.”

Hạng Vinh vội vã đi thẳng đến thang máy, nữ tiếp viên trong lòng nghĩ thầm: người này bộ dạng hung dữ như chủ nợ, nghe khẩu khí của Dương Hùng lại giống như báu vật hàng vạn dollar từ trên trời rơi xuống, thật sự không thể nhìn người qua tướng mạo, cũng không thể đoán ý định của anh ta qua biểu tình, nữ tiếp tân trong lòng âm thầm hổ thẹn, mất vài năm mới hiểu được câu này.

Hạng Vinh vừa ra khỏi thang máy, liền thấy Dương Hùng đứng đó đón y, Hạng Vinh nhìn Dương Hùng như kẻ thù gặp mặt, đỏ mặt tía tai; Dương Hùng lại nhìn Hạng Vinh như thân huynh đệ lâu ngày gặp mặt, liền đi đến trước nào là bắt tay, rồi ôm, duy có hôn thì miễn bàn, hành lang nhiều người qua lại, Hạng Vinh dễ gì cho hắn làm càn, nên hắn đành phải chịu đựng.

Dương Hùng không nhìn sắc mặt, chỉ biết nhiệt tình lôi kéo Hạng Vinh nói: “Thật không nghĩ cậu lại đến mình tôi, bên ngoài nóng lắm, nhìn đầu cậu đầy mồ hôi kia, lần sau muốn đến cứ gọi điện, tôi lái xe đến đón cậu. Cậu muốn uống gì, tôi nói bí thư đem lên.”

Hạng Vinh không nói gì, đi theo Dương Hùng vào văn phòng của hắn, nhìn bốn phía yên tĩnh, thì vung tay, hất Dương Hùng một cái khiến hắn ngã trên mặt đất.

Hạng Vinh hai tay nắm chặt, mắt rưng rưng, giận dữ hét Dương Hùng: “Có người nào khi dễ người khác như vậy không hả? Tại sao anh lại khi dễ tôi như vậy!”

Dương Hùng ngẩng đầu nhìn Hạng Vinh liếc mắt một cái nói: “Cậu đến đây là vì Tân Hân sao?”

Hạng Vinh: “Họ Dương kia, anh không phải là người, hôm nay cái mạng này tôi cũng không cần, tôi liều chết với anh.”

Nói xong tung quyền lao đến, Dương Hùng nhảy dựng lên tránh né, hô với Hạng Vinh: “Chờ một chút, cậu chờ một chút.”

Hạng Vinh ngừng tay, thấy Dương Hùng đi đến bàn làm việc, từ trong ngăn kéo lấy ra một con dao gọt trái cây lưỡi dài, Hạng Vinh hoảng sợ, hối hận bản thân để lỡ mất cơ hội tốt.

Lúc này tiếng đập cửa vang lên, là nữ bí thư gõ cửa tiến vào, đứng khép nép nói: “Dương quản lý, ngài không sao chứ?”

Dương Hùng cầm con dao trên tay, không thèm quan tâm nói: “Không sao, không có việc gì. Cô đi pha cho chúng tôi hai ly coffee đá bùng vào đây, tôi có chuyện cần nói với vị tiên sinh này, dù có nghe bất cứ tiếng động gì cũng không được làm phiền chúng tôi.” Tổ bí thư nhanh chóng pha coffee, đi ra đóng cửa lại, Hạng Vinh thấy con dao, trong lòng sợ hãi, muốn thừa cơ đào tẩu, nhưng hai chân lại không thể cử động, chỉ có thể đứng ngốc tại chỗ.

Dương Hùng đi đến bên Hạng Vinh, nhét con dao vào tay y nói: “Cậu dùng quyền đánh chết tôi cũng rất mất sức, cứ dùng cái này đâm mấy cái là được.”

Hạng Vinh sợ đến mức vội vã ném con dao ra xa, từ nhỏ đến lớn cậu đều nhát gan sợ phiền phức, thường thì chỉ có cầm dao cắt thực phẩm chứ chưa từng gặp chuyện như vậy a.

Hạng Vinh ném con dao, cơn phần nộ lúc đầu cũng không còn. Từ nhỏ cậu đã không phải người ngoan độc, căn bản không thể ra tay hạ sát Dương Hùng, Hạng Vinh hiểu rõ, mối thù đoạt vợ của cậu e rằng không thể báo được. Cậu hận bản thân mình hèn nhát, Hạng Vinh toàn nhân mềm nhũn, ngồi trên sofa, đem mặt vùi vào hai tay, nhịn không được khóc ồ ồ.

Dương Hùng khuyên nhủ: “Đừng khóc mà.” Hạng Vinh vẫn cứ khóc.

Dương Hùng cầm khăn tay ngồi cạnh cậu, ôn nhu nói: “Nhìn cậu khóc kia, gân xanh cũng nổi lên rồi, cậu không biết cậu như vậy gọi cảm biết bao nhiêu, mỗi lần tôi tiến vào trong cậu, cậu đều cắn răng đến mức gân xanh cũng nổi lên như vậy a.”

Hạng Vinh lập tức nín khóc, giắt lấy khăn giấy lau lau nước mắt, trừng mắt với Dương Hùng: “Cậu này anh cũng nói được, thật là hạ lưu.”

“Cậu đó có gì hạ lưu, tôi chỉ nói sự thật thôi, nhiều cậu còn hạ lưu hơn nữa, cậu có muốn nghe không?”

Hạng Vinh lập tức nói: “Không muốn nghe, chúng ta nói về chuyện của Tân Hân đi, anh thực sự thương cô ấy?”

Dương Hùng lắc đầu, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, nói: “Tôi e rằng người tôi yêu chính là cậu.”

Hạng Vinh nói: “Tôi không tới đây nghe anh nói nhảm, xin anh nói nghiêm túc đi. Rốt cuộc thì anh muốn làm gì, chúng ta kiếp trước có thù oán với nhau sao chứ?”

Dương Hùng: “Đây là lời thiên chân vạn xác, tôi không biết mình say mê cậu từ lúc nào, chỉ biết mỗi ngày đều muốn ở cạnh bên cậu, sau đó tôi rất sợ, tôi chưa từng say mê ai như vậy, cho nên tôi mới thả cậu đi. Cứ nghĩ thời gian sẽ thay đổi tất cả, thế nhưng cậu đi rồi tôi lại không thể quên được cậu.”

Hạng Vinh: “Anh nói vậy, tôi chỉ là một thằng thợ sửa xe, bộ dạng lớn lên thế nào tôi tự mình biết, cái gì say mê chứ, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

Dương Hùng tức giận nói: “Cậu hỏi tôi thì tôi hỏi ai chứ! Tôi vốn là một đại thiếu gia vừa anh tuấn vừa nhiều tiền, cho đến bây giờ trên tình trường, muốn túm bao nhiêu thì có bấy nhiêu, vô luận là xinh đẹp hơn người hay cá tính xuất sắc, tôi muốn phao thì phao, muốn bỏ thì ném, cứ vậy mà tiêu sái, chưa từng dây dưa quên luyến với ai. Thế nhưng lại khấn trương đối với cậu. Mấy ngày nay tôi vì muốn quên cậu mà mỗi ngày đều đi ra ngoài ngoạn, tôi hết tìm nam nhân thì đến tìm nữ nhân, chơi chán nữ nhân thì chơi đến

nam nhân, thế nhưng bọn họ không ai giống cậu hết, có thể khiến tôi thích đến mức nghiện, bây giờ mỗi ngày không ăn cơm cậu nấu thì ăn không ngon, không ôm cậu ngủ thì không tài nào ngủ được, nghe mùi hương của cậu thì toàn thân không thể khống chế.” Dương Hùng càng nói càng kích động, tiến đến nắm tay Hạng Vinh, nhìn đôi mắt cậu, thâm tình nói: “Cậu nói thử xem, như vậy không phải tình yêu vĩ đại thì gọi là gì?”

Khi Dương Hùng thâm tình nhìn chăm chú, Hạng Vinh vẻ mặt vẫn đau khổ nói: “Vì vậy anh cũng không cần khiến vợ tôi ngoại tình!”

7. Chương 7

Dương Hùng hơi tức giận nói: “Chuyện này còn không phải do cậu sao, tôi yêu cậu như vậy, cậu dám không cảm nhận, tự mình dọn ra ngoài không nói, còn kêu vợ cậu cùng đi. Hôm đó Tân Hân vào phòng tôi nói muốn dọn ra ngoài ở với cậu, tôi vừa nghe liền tức giận. Cứ nghĩ sau này hai người có thể cùng ăn cùng ngủ, song túc song phi. Còn tôi thì đơn côi, xuân phong thu nguyệt, cũng chỉ có thể cô đơn ngủ, chịu nỗi khổ tương tư, tôi tuyệt đối không cho phép! Cho nên...”

“Cho nên anh liền câu dẫn Tân Hân?” Hạng Vinh phẫn nộ hỏi.

“Tôi câu dẫn cô ta!” Dương Hùng cười lạnh nói: “Phải nói là tôi cho cô ta một cơ hội để cô ta câu dẫn tôi thì đúng hơn a, có lẽ cậu nên nhìn thấy, cô ta không thể khấn cấp hơn nữa mà vội vàng leo lên giường tôi, rồi sau đó nói thế nào cũng không chịu đi.”

Dương Hùng vô hạn xúc động nói: “Nếu như cậu có một nửa như vợ cậu, cuộc sống của tôi nhất định sẽ hạnh phúc hơn bây giờ gấp bội.”

Hạng Vinh nói: “Anh nói vậy, tôi không tin đâu.”

Dương Hùng nói: “Không tin cậu cứ đi hỏi vợ cậu đi, bây giờ cô ta vẫn còn nằm trên giường tôi đó, nếu cậu có bản lĩnh nói cô ta rời đi, tôi tuyệt đối không ngăn cản.”

Hạng Vinh cũng đã chạy đi tìm Tân Hân rồi, cảm thấy Dương Hùng nói có lẽ là sự thật, cậu uể oải suy nghĩ một hồi rồi nói: “Anh cũng không phải thực sự thích cô ấy, hãy để cô ấy rời đi Bạch Lâu, chuyện trước kia xem như đã qua, chúng tôi chỉ là người bình thường nhỏ bé, không đủ sức bồi đại thiếu gia ngài ngoạn đâu, anh hãy để chúng tôi có thể sống những ngày yên bình là tốt rồi.”

Dương Hùng mắt híp nói: “Tôi nói dễ hiểu vậy, cậu tại sao lại không hiểu hay cố tình không hiểu, cho hai người có đôi có cặp cùng nhau vui vẻ sống qua ngày, còn tôi cô đơn một mình sao, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra. Muốn tôi rời đi vợ cậu cũng được, cậu về nhà trước đi.”

Hạng Vinh đau khổ cầu xin: “Tôi chỉ là một thợ sửa xe, ngài làm việc tốt đi, buông tay thả tôi đi, rút cuộc

ngài thích tôi ở chỗ nào chứ?”

Dương Hùng càng tức giận, rống giận nói với Hạng Vinh: “Tôi cũng không biết! Tôi nghĩ lâu rồi nhưng vẫn không biết tại sao. Nhìn không có chỗ nào hơn người lại có thể khiến tôi vì cậu làm thành bệnh tương tư, cậu nói tại sao a? Cậu rất mê người, lại còn giả bộ vô tội, cậu nhất định là hồ ly tinh biến thành.”

Dương Hùng tạm ngưng một chút, hai mắt trừng Hạng Vinh, sau đó nâng ngón tay chạm vào chóp mũi Hạng Vinh nói: “Đúng rồi, nhưng hồ ly tinh đều biến thành nữ nhân thiên kiều bá mị, còn cậu sao lại biến thành như vậy chứ hả?”

(Chết cười!!!)

Khi Hạng Vinh đang cầu xin Dương Hùng, liền theo thói quen mà ăn nói khép nép, thấy Dương Hùng mắng xối xả như vậy, lúc này liền mông lung. Giống như hiểu chuyện này là chuyện khiến Dương Hùng không vui, vì thế cậu hổ thẹn, đỏ mặt lúng ta lúng túng nói: “Thực sự xin lỗi, thực sự xin lỗi, tôi cũng không biết tại sao biến thành như vậy nữa.”

(Trời em tự nhận mình là hồ ly tinh mới ghê chứ!!!)

Dương Hùng trở lại ngồi tào nhả trên ghế, phát phát tay, rất độ lượng nói: “Thôi quên đi, quên đi, biến thành như vậy cũng không sao, tôi chấp nhận là được, chỉ cần cậu ngoan ngoãn trở về sống bên cạnh tôi, để ca ca tôi đây hảo hảo thương cậu là được rồi.”

Hạng Vinh đột nhiên hiểu ra, thập phần tức giận nói: “Anh đừng mơ tưởng, tôi không quay về, tôi có chết cũng không trở về.”

Dương Hùng lúc này khôi phục lại vẻ bình tĩnh, hẩn bưng coffee lên uống một ngụm, từ tốn nói: “Kêu cậu đâm tôi cậu không đâm, kêu cậu trở về cậu cũng không chịu, vậy thì cậu chịu bị cấm sừng rồi trở về căn phòng mai rùa của cậu đi.”

Lúc này nữ bí thư lại gõ cửa tiến vào, cẩn thận nói Dương Hùng có điện thoại nước ngoài, hỏi Dương quản lý có muốn tiếp không.

Dương Hùng tiếp điện thoại, Hạng Vinh vẫn ngây ngốc tại chỗ, trong lòng không ngừng suy nghĩ: ở lại tiếp tục van cầu Dương Hùng buông tay hay nên xoay người rời đi. Khoảng nửa tiếng sau, Dương Hùng nói điện thoại xong, thấy Hạng Vinh vẫn còn ngồi đó không nhúc nhích, liền cười nói với cậu: “Cậu ngốc ở đó làm gì, tùy tiện ngồi đi, cậu uống coffee trước đi, giữa trưa tôi dẫn cậu đi Vọng Giang Lâu ăn hải sản.”

Hạng Vinh: “Tôi cũng nên đi thôi.”

Dương Hùng ngăn cậu lại: “Cậu không thể cứ vậy mà đi được.”

Hạng Vinh đẩy hẳn ra rồi bước đi, tức giận nói: “Anh còn muốn gì chứ, tôi không thể tiền mất tật mang.”

Dương Hùng không thể ngăn cậu được, dù sao cũng trong công ty, hẳn không thể làm gì, liền tức giận nói: “Cậu nên hiểu rõ, đối nghịch với tôi không có kết quả tốt đâu.”

Hạng Vinh vô cũng uể oải xuống lầu, nữ tiếp tân nhìn cậu nổi giận ùng ùng lên lầu rồi lại ủ rũ xuống lầu, liền nói với tên bảo an đối diện: “Xem nha, người kia quả nhiên là chủ nợ, nhìn vậy, chắc là không đòi được cái gì rồi.”

Những ngày kế tiếp Hạng Vinh cực kỳ buồn bực, cậu luôn nghĩ đi nghĩ lại, không biết nên chọn con đường nào, có nên đem nguồn căn mọi chuyện nói với Tân Hân hay không. Rồi sau đó có ly hôn hay không cũng không quan trọng.

Thái độ của Tân Hân hôm đó khiến Hạng Vinh thập phần thương tâm, thật sự muốn vung một kiếm cắt đứt đoạn tình này. Nhưng cậu lại có chút không cam lòng, dù sao bọn họ cũng có tình cảm một thời gian, cũng từng trải qua những ngày ngọt ngào mật mật. Cậu biết Dương Hùng trên thực tế không hề yêu Tân Hân, trở mặt nhìn Tân Hân rơi vào hố lửa, cậu không đành lòng.

Nếu đem tất cả mọi chuyện nói với Tân Hân, thì Tân Hân cũng không thể quay đầu. Có lẽ cô ấy cơ bản không hề tin tưởng lời của cậu, cô ấy sẽ cho rằng cậu vì muốn lưu cô lại nên mới bịa đặt mọi chuyện. Mà cho dù cô ấy có tin, xảy ra nhiều chuyện như vậy thì bọn họ còn có thể quay về cuộc sống cùng nhau như trước kia hay không.

Mà cứ mặc kệ nó cũng không được. Cậu sẽ cảm thấy mình rất uất ức, chẳng lẽ thực sự phải bị cấm sừng làm con rùa rút đầu hay sao.

Một tháng trôi qua, tinh thần Hạng Vinh vẫn còn hoảng hốt do dự, Tân Hân lại tìm đến cậu.

Lần trước khi Tân Hân đến căn phòng nhỏ này, còn giống nữ chủ của nơi này, thu dọn chỗ này một chút, đùa nghịch nơi kia một chút. Lần này đến chơi lại giống như một phu nhân đang hạ thân hình cao quý đến một khu xóm nghèo. Chỉ thấy cô lấy một cái ghế dựa, đặt giữa phòng ngồi xong cũng không động đây giống như sợ bụi bẩn trong phòng làm hoen ố quần áo hoa lệ của cô vậy.

Tân Hân nói chuyện ngắn gọn rõ ràng, cô muốn ly hôn với Hạng Vinh, tài sản của hai bên đều thuộc về Hạng Vinh, cô chỉ cần tờ giấy chứng nhận ly hôn.

Hạng Vinh vô lực hỏi: “Chúng ta chỉ vậy mà tan sao, quá khứ chúng ta từng tốt đẹp như vậy, em không nhớ chút nào sao?”

Tân Hân ngắt đầu nói: “Em biết anh rất tốt đối với em, nhưng hôn nhân của chúng ta là sai lầm, em là nữ nhân không cam chịu cuộc sống bình thường, có lý tưởng cùng tham vọng, mà anh từ trước đến nay đều tâm vô chí lớn, nếu đem anh so sánh với dân nông thôn thì anh chính là một nông dân tư tưởng cổ hủ:

“Ba mươi mẩu địa nhất ngư, lão bà đứa nhỏ nhiệt hãm hại đầu”

(Ba mươi mẩu đất một đầu con trâu, vợ chồng con cái tình cảm nồng ấm yên vui.)

Chúng ta không hề có tiếng nói chung, miễn cưỡng ở cùng nhau chỉ càng thêm thống khổ cho nhau, nên hảo tự hảo tán đi. Tiền mà hai người kiếm được đều để lại cho anh hết, anh cũng không phải chịu thiệt đâu. Chờ đến khi em có tương lai phát đạt, nếu như anh có chuyện gì khó khăn cứ đến tìm em, em nhất định sẽ giúp anh, chuyện này là ưu đãi cho anh lắm rồi đó, ánh mắt nên nhìn xa một chút được không. Nếu anh không chịu đi lại không thể cho em hạnh phúc, còn làm hại ngăn cản không cho em tìm hạnh phúc của chính mình, em sẽ hận anh suốt đời, anh nên suy nghĩ cẩn thận.”

Hạng Vinh: “Em khẳng định Dương Hùng sẽ yêu em sao, Dương Hùng sẽ cho em hạnh phúc sao?”

Tân Hân đắc ý dạt dào nói: “Dương Hùng đương nhiên yêu em nha, Dương Hùng đã cầu hôn với em. Một người nam cầu hôn một người nữ thì ngoài tình yêu thì còn có thể là gì!”

Hạng Vinh trong lòng nghĩ: *một người nam cầu hôn một người nữ có thể vì yêu cô ấy cũng có thể người nam đó muốn chiếm đoạt chồng của người nữ đó, áp dụng thủ đoạn trả thù.*

(Nhớ, ghi nhớ... nam tỏ tình với nữ có thể yêu nữ đó cũng có thể yêu thằng bồ mà nữ đó đang quen.)

Hạng Vinh trong lòng do dự có nên nói rõ chân tướng cho Tân Hân hay không, thì lại nghe Tân Hân nói: “Trời sinh Dương Hùng là một nam nhân có thể đem lại hạnh phúc cho nữ nhân, ở bên cạnh hắn, anh không biết có bao nhiêu cặp mắt hâm mộ nhìn em đâu, anh xem những thứ em mặc bây giờ nè, mất bao lâu anh mới có thể mua được những thứ mặc như vậy chứ. Những thứ mà một nữ nhân cả đời theo đuổi hắn đều có thể cho em, chuyện này anh không thể hiểu. Nói với anh nha, bây giờ không chỉ một mình em hạnh phúc mà cả nhà em ai ai cũng đều hạnh phúc hết đó. Chị dâu của em đang làm trong một công ty có làm ăn qua lại với tập đoàn Hoàn Đạt, Dương Hùng gọi một cú điện thoại, chị dâu liền từ kho hàng được điều lên ngồi văn phòng; còn anh em làm trong công ty vận chuyển, vừa nghe gia đình em đám hỏi với tập đoàn Hoàn Đạt liền đối xử với anh em rất tốt, đám quản lý còn đồng ý thăng chức tăng lương cho anh em nữa chứ; còn có cậu họ, bình thường luôn tự cho là mình thuộc thành phần tri thức nên khinh thường gia đình em lắm, nhưng bây giờ thì mỗi ngày đều mang hết thứ này đến món nọ đưa cho gia đình em còn không phải vì đứa con xuất ngoại của ông ta mà tìm một nguồn kinh tế đảm bảo hay sao; còn nữa nha..., bất quá nói với anh cũng vô dụng, tóm lại bây giờ em phi thường phi thường hạnh phúc, nếu có thể thuận lợi ly hôn nữa thì em càng hạnh phúc hơn.”

Hạng Vinh: “Dương Hùng không phải loại người nghĩ đến người khác, anh tận mắt thấy hắn đánh một cô gái, hắn có thể đánh người khác thì cũng sẽ đánh em, em nên nghĩ kỹ lại đi, kết hôn với hắn tương lai em sẽ hối hận.”

Tân Hân tức giận nói: “Em không cho anh nói xấu hắn, em biết anh đang ghen ghét đố kỵ, nên em sẽ không tin anh đâu. Mà cho dù anh nói là thật, em vĩnh viễn cũng sẽ không hối hận! Chỉ cần có thể thành Dương thái thái, thái tử phi của tập đoàn Hoàn Đạt thì cho dù mỗi ngày hắn có đánh em, em cũng cam tâm tình nguyện, so với đi theo anh chịu khổ thì nó tốt gấp trăm lần. Anh không cần nói gì cả, em muốn sống với hắn còn có một chuyện em không định nói với anh, em đã mang thai đứa con của hắn, cho nên cuộc hôn

nhân của chúng ta phải tan, càng nhanh càng tốt. Đương nhiên, nếu anh còn muốn yêu cầu thêm gì nữa, giống như tiền bồi thường v.v..., chúng ta có thể bàn tiếp.”

Hạng Vinh nhìn thấy trong mắt Tân Hân có tia điên cuồng, cậu hoàn toàn tuyệt vọng, cậu cười lạnh nói: “Không cần thương lượng nữa, nếu anh không thể cho em hạnh phúc thì giờ anh sẽ trả tự do cho em. Ngày mai chúng ta sẽ làm thủ tục ly hôn.”

8. Chương 8

Ngày hôm sau mưa thu kéo dài, Tân Hân đi với anh trai và chị dâu đến, cùng với Hạng Vinh làm thủ tục ly hôn, nhìn thấy Tân Hân không chút do dự ký giấy ly hôn, Hạng Vinh đã hiểu Tân Hân đối với tình cảm trước kia đã không còn lưu luyến nữa, cậu chỉ còn cách ký tên mà thôi.

Tân Hân cùng anh trai và chị dâu đi lên xe về một cách tuyệt tình, để lại Hạng Vinh đứng trong màn mưa. Hạng Vinh cứ vậy mà bước vô định trên đường, mưa rã rích, Hạng Vinh lại không đem dù; gió rất lạnh nhưng tâm Hạng Vinh còn lạnh hơn.

Hạng Vinh cúi đầu chậm rãi bước, bỗng nhiên cảm giác có người chắn phía trước mặt, nhìn kỹ, thì ra là Dương Hùng, cầm một cây dù, đứng đó nhìn. Dương Hùng mất đi vẻ ngang ngược đứng giữa mưa bụi mênh mông, còn có không khí u buồn thương cảm. Hạng Vinh nhìn mũi thiếu niên trước mắt mình trong lòng ai oán: ai có thể nghĩ một người nhìn như thiên sứ như vậy lại có thể là ma quỷ hiện hình. Đối mặt với nam nhân đã khiến mình nhà tan cửa nát, Hạng Vinh cũng không còn ý chí chiến đấu, nói khẽ với Dương Hùng: “Đi uống rượu với tôi.”

Một đại tửu lâu xa hoa thì ngày thường Hạng Vinh không hề lui tới, mặc dù ngẫu nhiên có vào một tiệm cơm nhỏ giá rẻ, Hạng Vinh đều rất cẩn thận nghiên cứu thực đơn, cố gắng đem mỗi đồng tiền đổi được một thứ có giá trị. Thế nhưng hôm nay thái độ của cậu rất khác thường, thức ăn thì toàn món lạ, rượu uống ly đầy cạn thấy đáy, khi Hạng Vinh đang tự rót cho mình ly thứ năm, Dương Hùng nhịn không được đè tay cầm ly rượu của cậu lại nói: “Hạng Vinh, cậu không cần như vậy, nếu cậu thực sự luyến tiếc Tân Hân thì hôm nay tôi sẽ đuổi cô ta ra khỏi Bạch Lâu, tìm cách cho hai người gương vỡ lại lành, mọi chuyện giữa chúng ta tôi nhận thua là được rồi.”

Ngoài cửa sổ mưa sà sạt không dứt, trong mắt Hạng Vinh ảm hơi nước, cậu thở dài nói: “Năm ngoái, khi tôi cùng Tân Hân kết hôn, lúc ấy rất nhiều người khen tôi hảo phúc khí có thể cưới một người vợ xinh đẹp như vậy. Khi ấy tôi cũng nghĩ vậy, cho nên, cái gì tôi cũng nhịn cô ấy, việc nhà tôi cũng giành làm, tiền trong nhà đều đưa hết cho cô ấy, tôi cảm thấy như vậy sẽ khiến cô ấy hạnh phúc, cho dù tôi có chịu khổ một chút cũng cảm thấy hạnh phúc. Thế nhưng, hôm qua tôi mới hiểu được, hạnh phúc của cô ấy tôi không thể đem đến được, hôn nhân của chúng tôi thật sự là sai lầm, căn bản thì tôi không thể cho cô ấy hạnh phúc.”

Hạng Vinh đẩy tay Dương Hùng ra, uống một hớp rượu lớn, nói tiếp: “Tội gì chứ, tôi đây tội gì phải như vậy... anh biết không... vừa rồi khi ký tên, tim tôi thật sự bị tổn thương, nhưng lại cảm thấy giải thoát, từ nay về sau, tôi không cần vì sự cao hứng của Tân Hân mà làm việc nữa, tôi tự do rồi.”

Hạng Vinh lại uống một ngụm, nhìn chăm chăm cái ly nói: “Tôi chỉ không cam lòng, gia đình tôi tân tân khổ khổ tạo nên, vốn nghĩ gia đình này sẽ theo tôi suốt cuộc đời, ai ngờ lại biến mất nhanh như vậy, vài năm cảm tình, rồi cố gắng, chỉ vì một trận gió thổi qua, tất cả đều mất hết rồi.”

Dương Hùng bồi cậu uống một ngụm, nói: “Loại nữ nhân lẳng lơ đó, thấy tiền liền chạy theo, căn bản không đáng để cậu yêu đâu, lại càng không đáng để cậu thương tâm, tại sao cậu không chịu mở to mắt mà nhìn hã, phía trước còn có người đáng để cậu yêu đang chờ cậu kia.”

Hạng Vinh bình thường không uống rượu, cho nên cậu thực sự rất dễ say, cậu hoàn toàn không hiểu Dương Hùng đang nói cái gì, chỉ biết nói liên miên cần nhẩn, rồi lặp lại cậu phải chịu ủy khuất như thế nào.

Dương Hùng thực sự nghiêm túc hỏi Hạng Vinh: “Cậu hận tôi sao?”

Hạng Vinh: “Lúc đầu hận, anh cố ý làm khó tôi nhưng bây giờ tôi không sao đâu. Một cây làm chẳng nên non, Tân Hân cô ấy căn bản không muốn sống những ngày an nhàn bình thường, mặc kệ có anh hay không, cô ấy cũng có thể có người khác, chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Chúng tôi chỉ có duyên phận nhiều đó thôi thì tôi thành chịu.”

Hạng Vinh uống thêm một chút thì ới, tứ chi như mềm ra, muốn ngất đi, bất tri bất giác dẫn Dương Hùng về nhà.

Có lẽ khi bắt đầu cùng con lang uống rượu, trong tiềm thức Hạng Vinh cũng biết sau đó sẽ phát sinh thành chuyện gì, nhưng cậu vẫn tiến vào. Bởi vì lúc này cậu rất sợ phải cô độc. Sợ hãi phải một mình trở về đối mặt với bốn bức tường trống rỗng, một mình hồi tưởng lại cuộc hôn nhân thất bại, cậu muốn có ai đó uống với cậu thật say, nghe cậu nói.

Hạng Vinh không phải không có bằng hữu nhưng bây giờ y không muốn đối mặt với bọn họ, sợ họ đồng tình, sợ họ nói hay mang ánh mắt “Tôi đã sớm biết sẽ như vậy mà.”.So vậy thì ác ma Dương Hùng là người duy nhất chân chính hiểu rõ mọi chuyện, Hạng Vinh nhịn không được muốn nói cho hắn nghe tâm tình của mình.

Hạng Vinh cứ nói, đến khi về nhà, leo lên giường, cậu vẫn còn mơ mơ màng màng nói: “Tôi thật sự là một nam nhân kém cỏi... tôi không kiếm được nhiều tiền... không thể giữ được cô ấy... tôi là thứ vô dụng.”

Dương Hùng leo lên giường liền biến thành sắc lạnh vốn có, hắn vừa cởi áo Hạng Vinh vừa trả lời: “Không đúng, cậu là một người nam nhân tốt, cậu rất hữu dụng, phi thường hữu dụng.” Sau đó hắn ở trên người Hạng Vinh ra tay, nói: “Bây giờ cậu rất hữu dụng, chỗ này hữu dụng, chỗ này tối hữu dụng.”

Hạng Vinh đến nước này lại không rõ đang ở tình trạng nào còn hỏi: “Tôi hữu dụng như vậy, tại sao cô ấy lại không cần tôi?”

Dương Hùng nói: “Đó là do cô ta không biết hưởng dụng cậu a, cô ấy căn bản không có phúc khí, bây giờ hãy để tôi hảo hảo hưởng thụ hưởng thụ cậu đi.”

Cam chịu tuyệt vọng cùng tác dụng của cồn, khiến biểu hiện trên giường của Hạng Vinh vô cùng dâm dăng, chưa từng có tình cảm mãnh liệt như vậy khiến Dương Hùng phóng túng hùng dũng, hai người làm đến mức say sưa vui vẻ tràn trề, triển miên suốt đêm cho đến lúc bình minh, Dương Hùng mới thu bình khí, ôm nhau ngủ.

Khi Hạng Vinh tỉnh dậy đã là giữa trưa, đêm trước uống rượu khiến cậu đau đầu vô cùng lại thêm vết thương còn nặng hơn là cơn đau đầu. Hạng Vinh ngồi trên giường, hồi hận muốn đâm một nhát: bản thân mình xảy ra chuyện gì a, tên hỗn đản này hại cậu ly hôn, cậu lại còn cùng hắn ngủ chung, chuyện đêm qua trên giường, Hạng Vinh còn nhớ mang máng, cậu tự hỏi mình: cái người kêu hăng say trên giường kia chính là cậu sao. Hạng Vinh ngồi trên giường yên lặng thật lâu, sau khi suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện, liền chịu đau đứng lên mặt quần áo xuống giường.

Dương Hùng cũng tỉnh, Hạng Vinh nhìn không được cơn giận mắng hắn: “Cho dù anh có giậu đổ bìm leo cũng không cần tận hết sức lực như vậy, một đêm không ngưng nghỉ, thật sự chiếm tiện nghi quá lớn mà còn không đủ.”

Dương Hùng nằm trên giường, biểu hiện khó có vui vẻ như vậy, nói: “Hảo hảo, bảo bối, là anh không tốt, lần sau anh nhất định sẽ ôn nhu.”

Hạng Vinh mặc quần áo, bình tĩnh nói: “Không có lần sau đâu, đây là lần cuối cùng, lần này tôi không trách anh, là tự tôi tìm lấy, nhưng chuyện như vậy sẽ không bao giờ...xảy ra nữa. Tôi hy vọng không bao giờ... còn gặp anh nữa.”

Dương Hùng mặt trầm xuống, hỏi tại sao?

Hạng Vinh nói: “Tôi chỉ là một người bình thường, muốn sống những ngày yên bình, cưới một người vợ, sinh con, thường thường thản nhiên là tốt rồi, hôm qua tôi uống hơi nhiều, mới có chuyện như vậy, chuyện này sẽ không xảy ra nữa, đại thiếu gia ngài nên buông tay tha tôi đi.”

Dương Hùng nói nếu tôi không chịu?

Hạng Vinh thở dài nói: “Vậy tôi đành phải rời khỏi đây, thiên hạ lớn như vậy, không phải của mình anh, bây giờ tôi độc thân một mình, ở đâu cũng có thể có cơm ăn.”

Dương Hùng cười lạnh nói: “Thiên hạ rất lớn, nhưng Dương Hùng tôi muốn một người, cũng không ngại phí công sức, cậu nghĩ cậu sẽ chạy khỏi lòng bàn tay của tôi hay sao?”

Hạng Vinh: “Anh đừng có bức tôi như vậy, tôi chỉ còn cái chết, tôi thà chết cũng không nguyện ý cùng anh làm những chuyện này nữa.”

Dương Hùng: “Tốt lắm, vậy cậu chết cho tôi xem.”

Hạng Vinh lấy một con dao gọt trái cây, cắt cổ tay một đường rất ngọt, cổ tay liền chảy máu, nhưng vẫn chưa chạm đến động mạch, sau đó hỏi: “Muốn tôi cắt sâu thêm một chút không?”

Dương Hùng hung hăng nhìn chăm chăm vết máu kia, nói: “Coi như cậu lợi hại, tôi đi!” Liền thật sự rời đi.

9. Chương 9

Lần này Dương Hùng rất giữ lời hứa, thật sự không đến tìm Hạng Vinh nữa, Hạng Vinh mất một thời gian hốt hoảng lo lắng thì cũng dần dần khôi phục lại sự bình tĩnh, cậu nghĩ chắc hẳn Dương Hùng đã quên cậu rồi. Những ngày bình yên lặng trôi qua, Hạng Vinh cũng dần quên đi nỗi đau ly hôn, chuẩn bị cho một cuộc sống mới.

Nhưng cuộc sống bình yên này chỉ duy trì được bốn tháng, lúc thời tiết trở lạnh, một đêm khuya nọ, Hạng Vinh đang chuẩn bị ngủ, thì nghe tiếng đập cửa dồn dập, vừa mở cửa ra, thì thấy Tân Hân đang nước mắt lưng tròng đứng ngay cửa.

Đây là lần thứ ba Tân Hân đến căn phòng nhỏ của Hạng Vinh, cả ba lần đều thay đổi đặc biệt, lần đầu là nữ chủ nhân; lần thứ hai giống như phu nhân; và lần thứ ba này thì lại giống như một người bị chồng ruồng bỏ.

Thấy bộ dạng Tân Hân, Hạng Vinh giật mình, Tân Hân trong ấn tượng của cậu, cô luôn luôn cố gắng để bản thân ăn mặc ngăn nắp, xinh đẹp, cố gắng đạt được tận thiện tận mỹ, chưa bao giờ nghĩ cô có thể chật vật như bây giờ. Quần áo Tân Hân mặc cũng xem như chỉnh tề, nhưng đầu tóc thì rối tung, trên mặt còn có vết thương, hai mắt vừa đỏ vừa sưng, vừa nhìn thấy Hạng Vinh thì liền nhào vào lòng Hạng Vinh mà bật khóc.

Hạng Vinh đỡ Tân Hân vào nhà, múc nước cho cô rửa mặt, còn pha cho cô một ly trà nóng, một lúc lâu sau, tâm tính của Tân Hân mới từ từ bình ổn lại được, kể lại chuyện sau khi họ ly hôn.

Sau khi bọn họ ly hôn, không biết vì sao, thái độ Dương Hùng liền thay đổi, tỏ ra xa cách với cô. Dương gia hoàn toàn phản đối cuộc hôn nhân này, các bằng hữu của Dương Hùng đều khuyên hẳn không nên ở cùng Tân Hân, nghiêm trọng nhất chính là một đám tình nhân cũ mới của Dương Hùng mỗi ngày đều đến trước cửa quấy phá ầm ĩ, mắng Tân Hân nhiều câu rất khó nghe. Tân Hân sợ hãi, cô cũng đã ly hôn, công việc cũng nghỉ, đứa con cũng đã mang, hơn nữa cô còn đem tin cô đã biến thành phượng hoàng trên cành cao cho khắp nơi biết, tuy không đăng báo nhưng ai ai cũng biết cả rồi. Nếu Dương Hùng không cưới cô, thì sẽ gây chuyện chê cười khi đó cô còn mặt mũi nào mà nhìn người ta chứ.

Cuối cùng Tân Hân nóng ruột, cầm sợi dây thừng đến tìm Dương Hùng, nói nếu Dương Hùng không cưới cô thì cô sẽ một xác hai mạng, chết trước mặt Dương Hùng, phản ứng của Dương Hùng cũng rất kỳ quái, hẳn còn nói một câu rất lạ: “Nếu cô chết thì người đó sẽ hận tôi cả đời, vĩnh viễn cũng không tha thứ cho tôi.” Tân Hân không biết Dương Hùng nói người đó là ám chỉ ai nhưng cô thật sự cảm tạ trời đất, vì cuối cùng vẫn còn người khiến Dương Hùng sợ, trong lòng cô thật sự cảm kích người đó bởi vì cuối cùng Dương Hùng cũng đáp ứng kết hôn với cô.

Dương gia vẫn phản đối, nguyên nhân phản đối thì Tân Hân hoàn toàn có thể hiểu, cô xuất thân từ gia đình bình dân, lại từng kết hôn, còn lớn hơn Dương Hùng hai tuổi, Dương gia tất nhiên cảm thấy cuộc hôn nhân này không cân xứng. Tân Hân chỉ biết liều mạng lấy lòng cha mẹ Dương Hùng, nhưng phụ mẫu Dương gia đó căn bản không hề để ý đến Tân Hân, Dương Hùng từ trước đến giờ cũng không nghe lời cha mẹ hẳn, quyết định kết hôn với ai thì liền kết hôn, ai nói gì cũng mặc. Dương gia bắt đắ dĩ làm một đồng thủ tục văn kiện pháp luật cho Tân Hân ký, sơ lược là nếu bọn họ ly hôn thì Tân Hân không được chia bất cứ tài sản nào của Dương gia, sau đó mới miễn cưỡng đồng ý cuộc hôn nhân này.

Hôn lễ không xa hoa, không hề có cuộc du lịch hưởng tuần trăng mật lãng mạn, những gì Tân Hân suy nghĩ khi bước vào một gia đình thượng lưu đều không có, thậm chí ngay cả chiếc nhẫn kết hôn Dương Hùng cũng chưa mua tặng cô. Chỉ ký vồn vẹn một tờ giấy kết hôn, Tân Hân chỉ thay đổi thân phận, tiếp tục sinh hoạt trong Bạch Lâu.

Tân Hân vốn nghĩ, cô có thể danh chính ngôn thuận bước chân vào làm Thiếu nữ nãi nãi của Dương gia chính là cô đã khổ tẫn cam lai, nhưng ai ngờ căn bản không chỉ có những chuyện như vậy thôi. Tuy rằng cô rất cố gắng để những người Dương gia vui vẻ nhưng bọn họ đều không hoan nghênh cô, có yến tiệc thượng lưu cũng không mời cô. Cô thật sự vẫn chưa thể bước chân vào giới quý tộc.

Dương Hùng cũng không đối xử tốt với cô, từ sau khi Tân Hân lên làm Thiếu nữ nãi nãi thì có muốn thêm mấy người giúp việc: một người tên là Lý mẫu chuyên làm việc nhà; một người làm vườn; một đầu bếp. Dương Hùng yêu cầu rất nghiêm khắc với đầu bếp, nhất định bắt người đó phải làm được những món ăn giống y như hương vị của Hạng Vinh làm, kết quả mới một tháng bọn họ đổi mười người đầu bếp, Dương Hùng cũng chưa vừa lòng đem tất cả đầu bếp đuổi hết đi.

Tân Hân nói với Hạng Vinh, có đầu bếp từng lén hỏi em, Hạng Vinh là phương thức nấu ăn gì sao họ chưa từng biết đến.

Hạng Vinh chỉ cười khổ, từng nhỏ cậu đã ở nhà cô chú nên từ đó đã nấu cơm cho cả nhà, làm nhiều nên cũng lên tay. Thế nhưng chưa từng là thầy dạy cho ai thì đương nhiên làm sao có môn phái chứ.

Dương Hùng đuổi hết đầu bếp đi nên trong nhà chỉ còn có mình Lý mẫu nấu cơm, Lý mẫu là nông dân, thức ăn làm ra luôn nhiều muối ít dầu, rất khó ăn, Dương Hùng rất ít ăn cơm ở nhà, thường ra ngoài ăn chơi đàn điếm, căn bản không quan tâm đến Tân Hân, thế nhưng về nhà thì vẫn luôn tìm Tân Hân mắng chửi, phòng lộn xộn cũng chửi cô, hoa cỏ ngoài vườn chết cũng mắng cô, cơm nấu không thể ăn cũng mắng cô, bây giờ còn bắt đầu động thủ đánh cô nữa chứ.

Tân Hân khóc nói với Hạng Vinh: “Hôm nay hẳn lại đánh em.”

Hạng Vinh hỏi cô: “Vì sao em không trở về nhà mẹ đẻ?”

Tân Hân nói: “Khi mới đầu, em cũng có về nhà mẹ đẻ. Chỉ cần em ngồi một hồi thì mọi người trong nhà đều khuyên em trở về bên Dương Hùng đi, chị dâu em nói Dương Hùng chỉ là tính tình thiếu gia em nên nhịn hẳn; còn mẹ em nói rất hoang đường, mẹ nói bây giờ em có đứa con nên không gả gởi được với Dương Hùng, thì đừng ngại tìm vợ bé cho hẳn, chỉ cần yên ổn làm Dương thái thái thì nên rộng lượng một chút, giúp hoàng đế chọn phi tử chính là nhiệm vụ của hoàng hậu nên làm. Anh nghe thử được không chứ. Anh

em thì suốt đêm nhất định phải đưa em về Bạch Lâu, em ở nhà mẹ để chưa đến một ngày đã bị đưa về.”

Hạng Vinh biết, mẹ vợ còn mê giới thượng lưu hơn cả Tân Hân, bà nhất định sợ mất đi con đường làm thân thích với giới nhà giàu mới có thể để con gái mình chịu thiệt, còn nhớ trước đây, bà từng nói với cậu: “Cậu không được khi dễ Tân Hân, con gái tôi từ nhỏ đã là bảo bối, nếu để tôi nghe nói nó bị cậu khi dễ thì tôi sẽ không dễ yên đâu.” Nhưng bây giờ Tân Hân bị Dương Hùng đánh như vậy mà bà vẫn chỉ khuyên Tân Hân hãy nhẫn nại, còn đưa ra ý kiến kia, có thể thấy được hai chữ tài thế (*tiền tài quyền thế*) thật sự có sức mạnh đến thế nào.

Tân Hân nói: “Hôm nay hấn về nhà lại oán trách thức ăn không thể nuốt, còn nói tất cả đều do em nên anh mới bỏ đi, khiến hấn một bữa ăn ngon cũng không được ăn, một ngày thoải mái cũng không có. Càng nói càng giận dữ, liền động thủ đánh em nữa. Thật sự em chịu không nổi nữa nên mới bỏ chạy, em không còn chỗ nào đi ngoài trừ chỗ của anh. Hạng Vinh, em biết anh hận em, em cũng thực sự xin lỗi anh nhưng cũng có lúc em rất tốt với anh đúng không, anh xem tình cảm của chúng ta mà cho em ở đây một đêm được không?”

Hạng Vinh: “Để em ở lại một đêm cũng không sao, nhưng đây cũng không phải kể lâu dài, em muốn trở về hay không cũng có ích lợi gì? Hấn đối xử với em như vậy, em không muốn ly hôn với hấn sao?”

Tân Hân: “Không, em không rời đi đâu, em có chết cũng không rời đi. Em thiên tâm vạn khổ chịu khổ đến bây giờ, một khi rời khỏi đó thì em không hề có cái gì hết. Em không rời đi, chờ đến khi em sinh con cho Dương Hùng, vì Dương gia sinh một trưởng tôn thì em sẽ có tất cả, khi đó em sẽ là mẫu bằng tử quý* để an ổn trên vị trí Dương thái thái, vinh hoa phú quý cả đời hưởng không hết. Hạng Vinh, chỉ cần anh cho em hôm nay trốn một đêm, tương lai em nhất định sẽ báo đáp anh. Tính tình Dương Hùng luôn luôn hỉ nộ vô thường, có lẽ đêm nay hấn sinh khí, ngày mai sẽ quên thôi, hấn cũng không phải thường xuyên đánh em, nên em chỉ có thể trốn ngày nào hay ngày đó.”

**mẫu bằng tử quý: ý nói nhờ con mà mẹ được danh phận.*

Hạng Vinh tuy rằng rất hận Tân Hân, nhưng thái độ làm người của y từ trước đến nay cũng phúc hậu, bây giờ thấy Tân Hân tội nghiệp như vậy nên chuyện trước đây cũng không muốn nhắc lại, mà y cũng không muốn châm chọc hay cười nhạo Tân Hân, ngược lại còn an ủi cô rất lâu. Hạng Vinh rất muốn đánh thức giấc mộng giàu sang Tân Hân, muốn nói cho cô ấy Dương Hùng chưa thật sự bao giờ yêu cô, về sau thì cơ hội yêu cô càng phi thường thấp, nhưng nhìn thấy Tân Hân vẫn chấp nhất mê muội, đúng tốt hơn không nên nói để đỡ cho Tân Hân hiểu lầm về sau.

Đêm cũng đã khuya, bên ngoài rất lạnh, Hạng Vinh cũng không thể nhẫn tâm để vợ trước đang mang thai rời đi nên đồng ý cho cô ở nhờ một đêm.

Phòng Hạng Vinh rất nhỏ, Hạng Vinh nhường Tân Hân chiếc giường, còn mình chỉ có thể ngủ trên sofa. Hạng Vinh ngồi đó hồi tưởng những chuyện trước đây không ngừng cảm thấy buồn ngủ, thức đến gần sáng mới nhắm mắt ngủ.

Ai ngờ vừa mới ngủ không lâu, đột nhiên có tiếng đập cửa, Hạng Vinh mơ mơ màng màng mở cửa liền thấy Dương Hùng đang đứng ngay cửa.

Phòng Hạng Vinh rất nhỏ cho nên Dương Hùng từ ngoài cửa có thể nhìn thấy Tân Hân đang nằm ngủ trên giường, Dương Hùng lập tức tức giận lao vào.

Tân Hân cũng bị tiếng đập cửa làm thức dậy, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy Dương Hùng đứng ngay trước giường, nâng tay đánh cô một bạt tai, mắng: “Kỹ nữ thôi, cô tự nhiên dám đến đây câu dẫn cậu ta, cậu ta là người cô có thể câu dẫn sao hả? Xem tôi đánh chết cô hay không!”

Tay vừa mới đưa lên muốn đánh tiếp thì bị Hạng Vinh ôm từ phía sau nói: “Dương Hùng anh hiểu lầm rồi, không hề xảy ra chuyện gì hết, anh đừng đánh cô ấy.”

Dương Hùng không thèm nghe, dùng sức giãy còn muốn đánh tiếp, Hạng Vinh đành nói với Tân Hân: “Em đi mau lên, đi nhanh đi.”

Tân Hân vừa giải thích: “Chúng em thật sự không có gì hết.” Vừa nhanh chóng mang giày, cầm lấy áo khoác đi thẳng ra ngoài.

Tân Hân cầm đầu đi ra ngoài lại quay đầu nhìn xem có truy binh phía sau không rồi mới ngừng lại, dừng lại cẩn thận tưởng tượng, cảm thấy trường hợp này không đúng lắm thì phải.

Trong phim trên TV cảnh đi bắt kẻ thông dâm luôn như vậy: người chồng bị cấm sừng phá cửa xông vào, hét lên: “Đồ lưu manh, dám câu dẫn vợ của tao hả, tao sẽ đánh mày.” Sau đó rượt theo đánh gian phu; còn người vợ hồng hạnh treo tường kia sẽ liều mình ngăn chồng để cho tình nhân chạy đi; gian phu chật vật bỏ chạy. Tại sao hôm nay tới phiên cô, thì người chạy như điên lại là cô chứ?

(Ồ... thì... tình tiết không đối... chỉ cho vai diễn bị đối chút thôi chị ạ...)

Còn một chuyện mà Tân Hân không nói ra, sợ dĩ cô đến tìm Hạng Vinh, ngoài trừ Hạng Vinh hay mềm lòng còn do chỗ Hạng Vinh ở là nơi an toàn nhất, không ai biết nơi này, tại sao Dương Hùng lại có thể thần thông quảng đại như vậy, tìm ra nơi này nhanh như vậy?

Bất quá không muốn suy nghĩ nhiều, Tân Hân vẫn còn sợ bị Dương Hùng đánh, nói gì thì cô cũng không dám quay lại hỏi rõ ràng.

10. Chương 10

Trong căn phòng nhỏ, Tân Hân vừa đi khỏi, Hạng Vinh chưa kịp buông ra đã bị Dương Hùng ôm ngược lại đẩy ngã trên giường. Hạng Vinh giải thích: “Anh đừng sinh khí, chúng tôi không có làm gì cả, thật sự chúng tôi không làm gì cả. Tôi chỉ thấy cô ấy đáng thương, nên để cô ấy ở lại một đêm, cũng chỉ có vậy thôi, cô ấy là phụ nữ có thai nên tôi có thể làm gì chứ.”

Dương Hùng vừa lột quần áo Hạng Vinh vừa nói: “Tôi còn đáng thương hơn cô ấy, cậu cũng hào phóng với tôi một chút đi.”

Hạng Vinh chống cự lại không thoát ra được, Dương Hùng càng tức giận nói: “Tại sao đối với tôi lại nhỏ mọn như vậy chứ, được rồi, tôi kêu Tân Hân trở lại đây, chúng ta cùng nhau ngoạn được không?”

Hạng Vinh hét lên không cần. Hạng Vinh sợ kêu Tân Hân trở về, không chỉ sợ xấu mặt trước Tân Hân. Mà Hạng Vinh sợ: Tân Hân thực sự sẽ khi dễ cậu, Dương Hùng cũng sẽ khi dễ cô ấy, nếu bọn họ cùng nhau đứng lên khi dễ cậu thì cậu nhất định càng bị thảm, cho nên cậu thà lựa chọn để một mình Dương Hùng khi dễ cậu.

Còn một nguyên nhân, tuy rằng Hạng Vinh thật sự không cùng Tân Hân làm gì hết, nhưng Hạng Vinh cảm thấy cậu để Dương thái thái ở lại một đêm còn để cho Dương Hùng bắt tại trận, nên nói thế nào cũng đuối lý, con người Hạng Vinh, bình thường chỉ nghĩ thiệt cho mình, không hề chiếm tiện nghi, cho nên cậu cũng tự cung cấp phương tiện để Dương Hùng chiếm cái tiện nghi đó.

Thế nhưng tên Dương Hùng lại không hề cảm kích, hung hăng làm mấy lần mưa gió xong, còn ôm Hạng Vinh muốn đòi hỏi, Dương Hùng nói: “Cậu làm gì vậy hả? Tôi so với cô ấy trẻ hơn, đẹp hơn, còn nhiều tiền hơn, càng yêu cậu nhiều hơn! Cô ấy làm tổn thương cậu như vậy, cậu lại còn đối xử tốt với cô ấy, nếu tốt với cô ấy như vậy tại sao cậu không tốt với tôi chứ?”

Hạng Vinh giải thích: “Trước kia tôi đối xử tốt với cô ấy, bởi vì cô ấy là vợ của tôi, bây giờ đối xử tốt với cô ấy, vì cảm thấy cô ấy rất đáng thương, tôi có thể cầu anh một điều không Tân Hân cho dù không phải nhưng cô ấy cũng là nữ nhân, bây giờ còn đang mang thai đứa con, anh có thể không đánh cô ấy nữa?”

Dương Hùng vẫn mang bộ dạng thật sự ủy khuất nói: “Chuyện này còn không phải do cậu sao! Đêm qua tôi về nhà, trong lòng vốn đã rất phiền, cô ấy còn liên miên cắn nhả tôi, nói tôi lạnh nhạt với cô ta. Còn kể trước kia cậu đối xử với cô ấy tốt như thế nào, quan tâm cô ấy ra sao, tôi nghe xong không thể nổi giận sao? Tôi nói cô ấy câm miệng cô ấy lại không nghe, tôi nhịn không được mới đánh cô ta. Chuyện này phải trách cậu, nếu cậu đối xử tốt với tôi thì sao có chuyện này chứ. Còn nữa, chúng ta đã xa nhau lâu như vậy, vì sao cậu không chủ động tìm ca ca đây thân thiết thân thiết, còn sống chết tránh mặt ở nơi xa như vậy, tôi có chỗ nào không bằng nữ nhân xấu xa kia, cậu nói đi!”

Hạng Vinh tiếp tục giải thích: “Tôi không tốt với anh, là bởi vì... vì... tôi sao không tốt với anh chứ? Tôi chỉ không muốn cùng anh lên giường, tôi không phải nữ nhân, tôi chỉ muốn làm một người bình thường mà thôi.”

Dương Hùng bưng tỉnh đại ngộ, gật gật đầu: “Cậu nói thẳng là cậu không phải đồng tính luyến ái chứ gì. Gần đây tôi có tìm hiểu về một số sách nói vấn đề này, có đồng tính luyến ái bẩm sinh, nhưng cũng do lớn lên mà hình thành. Tôi trong lòng rất thích cậu, có thể nói tôi là bẩm sinh, còn cậu thấy tôi anh tuấn tiêu sái dễ nhìn như vậy cũng không động tâm, có thể nói cậu không phải bẩm sinh, nhưng không sao, có thể bồi dưỡng từ từ, tuy rằng cậu rất khờ nhưng với sự chỉ dạy tận tình của tôi vẫn có thể trở thành một đồng chí hoàn hảo.”

Hạng Vinh: “Tiên sinh ngài thực sự có học thức, sách loại nào cũng có thể đọc, bắt quá con người tôi rất

ngu ngốc, nên không dám làm phiền ngài, ngài tốt nhất cứ tìm một đồng tính luyện ái bẩm sinh mà yêu đi, như vậy cả hai bên sẽ đỡ rất nhiều thao tác.”

Dương Hùng cười hì hì nói: “Tôi không sợ phiền toái, tình yêu chân chính vĩ đại, chẳng những phải nắm giữ mà còn phải trả giá. Tôi muốn trên người cậu, trả giá thời gian của tôi, trả giá tinh lực còn cả tiền tài để bồi dưỡng cậu thành một đồng chí chân chính, một đồng chí thuần túy, một đồng chí hoàn hảo. Tôi nhất định sẽ làm được.”

Hạng Vinh: “Tại sao tôi nhất định phải trở thành một đồng chí.”

Dương Hùng nói vẻ đương nhiên: “Bởi vì tôi yêu cậu nha, cậu thực sự đáng yêu.”

Hạng Vinh: “Tôi không muốn trở thành đồng tính luyện ái.”

Dương Hùng: “Cậu đừng có lộ bộ dạng ủy khuất như vậy được không, cậu nghĩ cẩn thận đi. Tôi một người trẻ tuổi nhiều tiền như vậy, phong lưu phóng khoáng muốn nam nhân nào mà chẳng có, lại yêu một người nam nhân như cậu, người chịu thiệt là tôi, tôi cũng cam chịu, cậu dựa vào cái gì mà không thể cam chịu chứ! Trên thực tế, cậu là người được lợi to nhất nha!”

Hạng Vinh: “Tôi có thể không chiếm cái lợi này được không?”

Dương Hùng: “Không được!!!”

Hạng Vinh nghĩ hồi lâu, cảm thấy với khả năng của cậu không thể nói rõ ràng với Dương Hùng được, đành đánh trống lảng: “Chuyện vợ chồng hai người, tôi không lo nữa, cũng không muốn lo. Hôm nay Tân Hân rơi vào con đường này cũng là cô ấy tự làm tự chịu. Các người về sau đừng đến dây dưa với tôi nữa. Tôi không lo chuyện của mấy người. Chúng ta tự đi con đường của mình đi.”

Dương Hùng giận nói: “Tôi tận tình khuyên bảo nói với cậu hết nửa ngày, đều vô ích hay sao. Cậu thật sự đàn độn ngu xuẩn không chịu thay đổi, cậu ngang ngược không quan tâm, cậu không thuyết phục, cậu chết cũng không hối hận...” Dương Hùng hùng hổ mắng Hạng Vinh một hồi, thấy Hạng Vinh vẫn không hề giác ngộ, liền tức giận bỏ đi.

Hạng Vinh thật đáng thương, vốn không trêu ai, cũng không chọc ai, thành thành thật thật ở yên trong nhà, lại phải trải qua một đêm kinh hồn. Đầu tiên là Tân Hân xem cậu như thùng rác kể lể khóc lóc kêu khổ; sau đó phải nhường giường cho Tân Hân, còn mình ngồi đến nửa đêm; sáng sớm lại phải tiếp một người lao vào cưỡng gian, cuối cùng còn bị mắng mỗ đến mức thông suốt một điều, **thật sự đóng cửa ngôi trong nhà, tai họa lại từ trên trời rơi xuống.**

Hạng Vinh cậu thật sự không hiểu vận mệnh mình hỏng thật rồi. Hạng Vinh ngẫm lại, cũng chỉ có thể thở dài, cậu bất đắc dĩ, đành đứng lên rửa mặt chải đầu, khập khiễng dắt xe đi làm.

11. Chương 11

Hạng Vinh vừa đến chỗ làm được một lúc thì Tân Hân gọi điện thoại đến, Tân Hân ở đầu dây bên kia quan tâm hỏi Hạng Vinh: “Bây giờ anh không sao chứ.” Hạng Vinh nghĩ thầm tôi có xảy ra chuyện cũng không thể nói với cô, đành phải nói lời trái lương tâm: “Anh không sao.”

Tân Hân nói: “Anh không sao là tốt rồi, bây giờ em rất sợ, không biết về nhà phải nói sao với Dương Hùng.”

Hạng Vinh nóng nảy quát: “Nói thế nào là chuyện của mấy người, đừng có lôi tôi vào. Lúc trước chính cô khóc lóc đòi phải gả cho hắn, bây giờ xảy ra chuyện thì tự mình gánh, sau này đừng chạy đến chỗ tôi nữa, tôi sẽ không cho cô vào đâu, tôi không bao giờ... đứng giữa mấy chuyện thối tha của hai người nữa.” Dứt lời liền phẫn nộ ngắt điện thoại, khiến nhân viên tạp vụ phải tò mò, không nghĩ một người thành thật cũng có khi giận dữ như vậy.

Không thể ngờ hôm sau, Tân Hân lại gọi điện thoại đến, lần này ngữ khí của Tân Hân có vẻ rất vui. Đầu tiên, Tân Hân thành khẩn nói với Hạng Vinh, đối với chuyện lần trước mang đến phiền phức cho Hạng Vinh cũng thật sự xin lỗi. Hạng Vinh vốn người tâm từ mặt nhuyển, nghe Tân Hân nói vậy cũng không cách nào cúp điện thoại, đành phải hàm hồ nói không sao cả, chuyện cũng đã qua rồi không nên nói lại. Tiếp theo, Tân Hân còn nói Dương Hùng không hề truy cứu chuyện hôm đó, hai người họ lại hòa hảo như trước. Hạng Vinh nói các người sống tốt là được rồi.

Cuối cùng, Tân Hân mới nói đến trọng điểm, cũng là mục đích của cuộc nói chuyện này, Tân Hân nói: “Dương Hùng rất hoài niệm cơm anh làm, hắn nói anh đem miệng hắn dưỡng thành kén ăn, bây giờ ăn cái gì cũng cảm thấy không có mùi vị đặc biệt, cho nên tính tình mới biến đổi. Nói thật thì em cũng muốn ăn cơm anh làm, anh có thể ủy khuất một chút, buổi tối rảnh đến làm cho chúng ta cơm chiều, em biết yêu cầu này hơi quá đáng, nhưng niệm tình cảm trước kia, anh giúp em được không, đãi ngộ thì tùy anh hết, xem như em cầu xin anh, anh tới nha.”

Hạng Vinh vừa nghe xong giận quát: “Hôm qua không phải anh nói em nghe không hiểu hả, anh không bao giờ... gặp lại hai người nữa, sau này vĩnh viễn đừng gọi cho anh nữa.” Dứt lời liền cúp điện thoại.

Bác tạp vụ lập tức đưa ly trà, nói: “Tức giận khát nước, uống trà hạ hỏa đi.”

Hạng Vinh bực mình, bất quá Dương Hùng cũng rất buồn bực, không phải tương tự, nhưng cả hai đều âu sầu lo lắng.

Khi Dương Hùng buồn bực đều tìm đếm đám bằng hữu uống rượu, uống say giải ngàn sầu. Dương Hùng tự mình rót rượu đầy ly, dồn sức uống, lại bị Liễu Phù Phong giựt lấy.

Liễu Phù Phong nói: “Buồn uống rượu thì bạn thân như tôi sẽ uống với anh nửa năm cũng được, chuyện âu sầu kia cũng sẽ là quá khứ. Nhưng nếu là chuyện không thể bỏ qua thì cũng nên nghĩ cách giải quyết, không nên chuốc rượu say bí tỉ như vậy. Anh thật không tiến bộ gì cả. Cũng không biết đầu óc anh có bị

chạm dây không mà cứ nhất định phải cười người vợ già như vậy, sau đó lại trốn tránh ả như trốn bệnh dịch ấy. Ngày nào cũng chỉ biết uống rượu. Anh còn xem chúng tôi là bạn thân thì nên nói thật đi, để xem mọi người có thể giúp gì không; còn không nói thì sau này đừng rủ chúng tôi đến uống rượu giải sầu gì nữa.”

Dương Hùng không muốn nói, vì Dương Hùng cảm thấy thật mất mặt. Dương Hùng không cảm thấy đồng tính luyến ái là chuyện mất mặt, mà chỉ cảm thấy thua dưới tay Hạng Vinh mới thật sự là điều mất mặt. Dương Hùng hẳn từ trước đến nay đều là cao thủ tình trường, đi đến đâu cũng có một đám nữ nhân a dua yêu sủng hắn, những chiến công hiển hách trên tình trường chính là những đề tài mà hắn có thể tự hào kể lại, chung quy đều cảm thấy nếu hắn thích người nào đó thì người đó nên thủ sủng nhược kinh, thích hắn gấp bội lần. Bây giờ hắn cũng tìm được người mà kiếp này hắn yêu nhất, nghiêm túc yêu, nhưng đối phương lại không hề cảm kích, Dương Hùng sao lại không cảm thấy mất mặt.

Thế nhưng chuyện này cũng khiến Dương Hùng buồn phiền rất lâu rồi, hôm nay hắn nhịn không được, Liễu Phù Phong vừa hỏi liền kể đầu đuôi rõ ràng mọi chuyện.

Mấy người nghe xong đều kinh ngạc, Hầu Tín khó tin nói: “Không thể tin được đại ca là một đồng chí, chuyện này khó tin lắm nha. Mà là đồng chí thì cũng nên thích Tiểu Liễu nhi chứ, anh xem cậu ta xinh đẹp quá trời, còn Hạng Vinh kia thì có là gì so với cậu ta chứ.”

Dương Hùng: “Mới đầu anh cũng không thấy Hạng Vinh tốt chỗ nào, thế nhưng khi nghĩ đến khoảng thời gian cậu ấy ở bên cạnh anh, cảm thấy rất thoải mái. Sau đó càng ăn càng nghiện, giống như hút thuốc phiện. Chờ đến khi anh không thể không ăn thì tên kia lại bỏ chạy, tụi bây nói có đáng giận không chứ.”

Hầu Tín: “Em thấy nếu cậu ta không chịu, thì anh đừng để ý đến cậu ta nữa, quay qua yêu Tiểu Liễu nhi đi anh ơi.”

Liễu Phù Phong lập tức nói: “Ngưng, ngưng ngay, đại ca như lang như hổ. Thân tui như vậy sao có thể chịu nổi sức ép của anh ấy chứ, Hạng Vinh tốt hơn, tụi bây cũng thấy cậu ta rắn chắc thế nào mà ha. Hạng Vinh với đại ca mới là trời sinh một đôi, rất thích hợp.”

Từ Tự Cường nói: “Tui cảm thấy con người Hạng Vinh thật sự rất được, lại biết nấu cơm, không tham tiền, tâm địa cũng tốt. Bây giờ tìm một nữ nhân như vậy cũng không thấy, đại ca lại tìm được một nam nhân tốt như vậy, còn rất bình dị, người như vậy quả thực sắp tuyệt chủng. Đại ca, em tuyệt đối ủng hộ anh, tuyệt đối không để gì buông cậu ta thoát đi nữa.”

Dương Hùng sốt ruột nói: “Anh không hỏi tụi bây là cậu ấy được hay không, Hạng Vinh được hay không thì anh là người biết rõ nhất, anh muốn tụi bây nghĩ cách làm thế nào để Hạng Vinh có thể ngoan ngoãn cùng anh lên giường kia.”

Hầu Tín đột nhiên vô cùng kích động nói: “Ngày mai tui muốn đi miếu, tui muốn thắp hương, tui muốn đi dâng tạ lễ. Rõ ràng là ông trời có mắt mà. Bây lâu nay, tui luôn tự ti cho rằng tui luôn bị ném bỏ, vĩnh viễn luôn là tui bị bỏ mặc, thật sự không ngờ Dương Hùng anh cũng có ngày hôm nay nha.”

Liễu Phù Phong thì lại tiếc nuối nói: “Đại ca anh cũng thật là, chuyện như vậy sao không nói với tui em

sớm, làm hại tụi em không xem được câu chuyện xúc động lòng người như vậy. Nếu có quay phim lại thì càng phần khích a.”

Dương Hùng nổi giận, hét to: “Anh nói với tụi bây để tụi bây giúp nghĩ cách, không phải để tụi bây chê cười anh đây. Tụi bây không giúp anh bẻ cong Hạng Vinh thì thôi, còn khiến anh đây nổi giận thì anh mặc kệ anh em huynh đệ gì đó, đem hết tất cả tụi bây làm cùng một lượt hết.”

Ba người kia nghe xong sợ hãi, lập tức suy nghĩ cách nào tốt, vắt hết óc cũng phải giúp Dương Hùng nghĩ cách bẻ cong Hạng Vinh.

Hầu Tín nói trước nhất: “Chuyện này đơn giản thôi, chúng ta lừa Hạng Vinh đến đây, cởi hết ra, rồi quay hết 180 độ cảnh cậu ta lỏa thể, sau đó đem ra hù cậu ta, khi đó không sợ cậu ta không nghe theo.”

Dương Hùng: “Đây là chiêu cũ, anh từng dùng rồi, nhưng bây giờ cậu ta ở một mình, thật sự làm căng không chừng cậu ta sẽ bỏ đi mất, còn anh thì không thể tìm thấy thì sao, còn nữa đem hình ảnh cậu ta lỏa thể cho người khác xem anh đây không hề muốn chút nào hết.”

Từ Tự Cường: “Vậy anh lập một kế hoạch, để cài cậu ta phá hỏng xe đời mới của anh, hoặc là tác phẩm nghệ thuật v.v..., rồi hét một con số trên trời bắt bồi thường, Hạng Vinh là người thành thật, bồi thường không nổi sẽ cam chịu lấy thân gán nợ.”

Liều Phù Phong hất tay lên, mọi người đều yên tĩnh lại nghe cậu nói.

Liều Phù Phong chậm rãi nói: “Tụi bây chưa nói đến mấu chốt quan trọng nhất, Đại ca, trước tiên hỏi anh, anh muốn cùng cậu ta đùa giỡn sống với nhau rồi vứt đi, hay là muốn cậu ta hết hy vọng cùng anh sống cả đời?”

Dương Hùng: “Chuyện này thì có gì khác nhau?”

Liều Phù Phong: “Đương nhiên có, nếu anh muốn chơi đùa với cậu ta thôi, vậy căn bản không cần làm mấy cái cách khó khăn như vậy. Chỉ cần tìm cách nắm lấy cậu ta, dùng một món trang sức có khóa rồi tìm một nơi chỉ có một cửa, sau đó đại ca anh chỉ cần quan tâm đến chuyện hưởng thụ khoái hoạt, đến khi vui vẻ xong thì vứt đi. Dựa vào tiền tài quyền thế thông thiên của huynh đệ chúng ta, đừng nói cậu ta là một thằng sửa xe cho dù cậu ta là ông chủ cũng không làm gì được? Chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo. Khi đó nếu đại ca cao hứng, thưởng cậu ấy chút tiền là xong xuôi mọi chuyện. Nhưng nếu đại ca một lòng thật sự, muốn cả đời bên cậu ta thì cách này là hạ sách.”

Mọi người liền hỏi vì sao chứ.

Liều Phù Phong: “Anh ngấm kỹ lại đi, nếu anh thương cậu ta cả đời còn cậu ta lại hận anh suốt kiếp. Anh gặp cậu ấy thì thâm tình, còn cậu ấy thấy anh thì thái độ hung dữ. Thời gian về lâu về dài, rốt cuộc cũng không còn hứng thú. Cho nên anh muốn chuyện tình lâu dài thì chỉ còn cách đánh vào tâm lý.”

Dương Hùng hỏi: “Tấn công thế nào?”

Liều Phù Phong nói: “Chuyện này còn để em dạy anh sao, **chứ bình thường anh tán gái thế nào?**”

Dương Hùng nói: “**Tán gái là sở trường của tao. Chuyện này dễ như ăn kẹo.**”

Nói xong đứng dậy, tư thế hất áo thật oai phong, ánh mắt nháy nháy như phóng điện, cuối cùng là một nụ hôn gió. Nói: “Bình thường đều làm vậy là thu phục được. Nàng nào khó hơn nữa thì mua tặng cô ả một chút trang sức thì đều cao hứng. Thế nhưng Hạng Vinh cậu ấy lại không xi nhê, con người cậu ấy thật ngu ngốc, cơ bản là khuyết mắt con mắt thẩm mỹ mà. Còn tặng cái gì cho cậu ấy thì cậu ấy đều không để tâm, khi rời khỏi Bạch Lâu, những thứ anh tặng cậu ấy đều không mang theo.”

(Nhân tình của anh là anh bày mị lực đưa quà rồi mới làm, còn với Hạng Vinh thì anh làm rồi mới đưa tiền... hừ... người ta có đồng ý bán cho anh đâu mà anh lấy hàng rồi tự trả tiền thế chứ...)

Liều Phù Phong cười khỏ: “Em hiểu rồi, những nữ nhân anh gặp, không tham tiền thì háo sắc. Còn không là vừa tham tiền vừa háo sắc. Bây giờ anh gặp một người không tham tài lại không háo sắc nên anh cũng không biết xuất chiêu gì.”

12. Chương 12

Hầu Tín dương dương tự đắc: “Nếu nói về tấn công, thì em nghĩ em sở trường nhất, anh nên học hỏi em nè. Đơn giản thôi, đó là da mặt phải dày, miệng phải dẻo, tay chân phải cần mẫn. **Da mặt phải dày**, đó là tuyệt đối không sợ bị bẽ mặt, chiêu thức xấu hổ thế nào cũng dám sử dụng, mỹ nhân có đánh cũng không đánh trả, mắng cũng không mở miệng, mặc kệ cậu ta có lạnh lùng đến đâu đi nữa thì anh cũng đều nóng hằm hập dán chặt lên người cậu ta.

Miệng phải dẻo, đương nhiên là tập trung khen ngợi cậu ta, nói những câu cậu ta thích nghe, làm gì có người làm như anh chứ, người ta mới từ trên người anh leo xuống liền mắng chửi cả dòng họ nhà người ta, có lẽ em em cũng không chịu nổi. Còn nữa không cần lúc nào cũng muốn lên giường, hãy để cậu ta cảm thấy anh yêu cậu ta là do tâm tính thuần khiết tốt đẹp của cậu ta, trước hết anh phải kiên nhẫn một chút, chờ đến khi cậu ta động tâm thì khi đó kết hợp cả linh hồn cùng thân thể đều truy cầu cũng không muộn, đừng cứ đem mấy chữ “Tôi là sắc lang” dán lên trên mặt là được.

Tay chân phải cần mẫn, đó là luôn chạy theo cậu ta, mấu chốt là bám lấy, tục ngữ có câu “Liệt nữ sợ nhân phu” anh mỗi ngày đều quần quít lấy cậu ta, để càng lâu càng sinh tình, sinh tình sẽ không bỏ đi nữa, cùng cậu ta dây dưa đến chết, nhất định sẽ khiến cậu ta yêu anh thôi.”

Liều Phù Phong: “Nói tóm lại, là, những lời vừa nói, phần đầu cũng coi như tốt rồi, tiếp theo làm còn xem bản thân hiểu đến đâu. Mặc dù Hạng Vinh không yêu tiền, nhưng cậu ấy là con người, mà con người thì sẽ có nhược điểm, bây giờ anh chưa thấy nhưng nếu anh quan sát cẩn thận sẽ tìm được nhược điểm của cậu ấy, bắt lấy nhược điểm đó, ra oai cùng an ủi, không sợ không chuyển đổi được cậu ấy.”

Từ Tự Cường: “Người kia rất thành thật, anh tấn công tâm lý, người kia nếu tâm bị phá hủy, tâm cũng sẽ không còn mạnh mẽ nữa, cậu ấy cũng sẽ sớm cam chịu. Anh nói chúng ta tính kế như vậy với một người tốt có phải xấu lắm không.”

Hầu Tín: “Tôi không biết xấu không, thế nhưng vì một mình Hạng Vinh mà trả giá lớn như vậy có đáng không? Tôi cảm thấy cậu ấy thế nào cũng kém Tiểu Liễu nhi.”

Liễu Phù Phong cố ý giả bộ nghiêm túc: “Ông đầu óc tư tưởng có vấn đề, tại sao lúc nào cũng muốn hại người vậy hả, ông không phải muốn tôi với Dương Hùng đại ca đấu một trận để xem ai thắng ai thua? Làm trò giải trí cho ông phải không?”

Hầu Tín: “Này tôi đâu dám, tôi chỉ là thành tâm thành ý vì huynh đệ suy nghĩ mà thôi, cái này gọi là nước phù sa không thể để chảy vào ruộng của người ngoài nhà?”

Liễu Phù Phong liền làm nũng nói: “Vậy cậu không nhìn người ta chính là hoa kiều liễu yếu, nếu rơi vào tay dã thú chưa đến vài ngày sẽ thành thân tàn ma dại. Như vậy mà cậu nói vì huynh đệ sao?”

Dương Hùng: “Cậu không cần sợ như vậy đâu, người khác xem cậu như bảo vật, còn anh thấy cậu còn kém xa Tiểu Vinh Vinh vợ của anh.”

Liễu Phù Phong cảm thấy lòng tự trọng chịu đả kích lớn, hai mắt trợn lên, quát: “Anh nói cái gì!! Anh mà không nói rõ ràng thì đừng nghĩ thoát chết nha.”

Dương Hùng lập tức hiểu hần còn cầu cứu Tiểu Liễu nhi, người này một bụng quỷ kế, nên bây giờ không thể thiếu quân sư quạt mo là cậu. đành phải nghe theo: “Là anh tự biết xấu hổ, tự biết không xứng với ngài, với lại anh còn rất yêu Tiểu Vinh Vinh của anh lắm.”

Liễu Phù Phong cao hứng nói: “Trẻ nhỏ dễ dạy a.”

Từ Tự Cường: “Thật là những người đang yêu đều ngốc nghếch a, trước kia tôi cũng chưa từng thấy đại ca mau nhận thua như vậy.”

Vì thế vài người bắt đầu thảo luận kế hoạch tác chiến.

Chạng vạng hôm sau, Dương Hùng lại đứng trước cửa nhà Hạng Vinh, lần này Hạng Vinh không hề cho hần vào nhà, Dương Hùng rất đáng thương hề hề đứng trước cửa, hết lần này đến lần khác nói: “Hạng Vinh à, cậu cho tôi vào đi mà, tôi một ngày rồi chưa ăn gì hết, cậu để tôi đứng ngoài này không cho tôi vào một chút sao, đừng nổi giận nhỏ mọn như vậy chứ, trước kia cậu ở nhà tôi chính là muốn ăn gì thì có đó, cho đến bây giờ tôi chưa từng từ chối cho cậu đứng ở ngoài. Cậu cũng nên giúp đi mà.”

Hạng Vinh không thèm để ý đến hần, Dương Hùng cũng không chịu đi, rước bao nhiêu ánh mắt tò mò vừa nhìn vừa bàn tán lung tung, thật sự là chuyện lạ trăm năm có một, mà chuyện lạ năm nay đặc biệt nhiều

nha. Một tiểu tử nhìn tốt như vậy, cứ nhiên **mở cửa Porche xin cơm ăn**.

Dương Hùng bên ngoài vẫn tiếp tục ở bên ngoài thừa nhận sai lầm: “Lần trước là tôi có lỗi, tôi sẽ giải thích với cậu nha, tôi không nên mới vừa làm chuyện kia xong liền chửi cậu. Hôm nay tới vội quá, ngày mai tôi nhất định mang một bó hoa to đến chính thức xin lỗi cậu, nếu cậu cảm thấy vẫn chưa đủ long trọng tôi sẽ gọi thêm một dàn nhạc được không? Nếu cậu vẫn ngại chưa đủ, đăng báo giải thích cũng không sao, mở một buổi tiệc tối chính thức xin lỗi cậu trước mặt mọi người cũng được, tóm lại xin cậu tha thứ cho tôi được không. Vì để tỏ thành ý của tôi, hôm nay tôi sẽ hát tặng cậu một bài trước: *Em có biết anh đã đợi em lâu thế nào ...*”

Hạng Vinh thật sự không chịu nổi nữa rồi, liền mở cửa, kéo Dương Hùng vào.

Mặt Hạng Vinh đen xì nghiêm mặt nói với Dương Hùng: “Anh ăn cái gì nói đại đi, nếu anh còn dám động thủ động cước, tôi sẽ dùng gậy đánh đuổi anh đi đó, khi đó cho dù anh có kêu cả đội quân tới cũng vô dụng thôi, mau ăn xong đi, ngày mai đừng có đến đây nữa.”

Dương Hùng rất cao hứng nói: “Nói vậy là cậu chịu tha thứ cho tôi sao, mỗi ngày đều là ngày mới, có lẽ cậu nên bỏ qua chuyện cũ đi để chúng ta có thể làm lại từ đầu.”

Hạng Vinh: “Anh mau ăn đi, ăn xong liền cút!”

Dương Hùng lập tức ngoan ngoãn gật đầu, sợ Hạng Vinh đổi ý.

Dương Hùng cũng coi như giữ lời, ngoài trừ miệng vẫn không yên, nhưng không chạm vào Hạng Vinh, cơm nước xong lập tức rời đi.

Chính là về sau loại tình huống này cạnh thành lệ thường, Dương Hùng mỗi tuần đều phải chạy tới cợ hai ba lượt cơm, Hạng Vinh nếu không cho hắn đi vào, hắn liền thời gian dài đứng ở cửa đau khổ cầu xin, cũng tặng kèm một khúc *kính ca nhiệt vũ*, Hạng Vinh thật sự chịu không nổi mất mặt, đành phải làm cho hắn đi vào.

Cuối cùng ngay cả đám hàng xóm đều biết Dương Hùng, Hạng Vinh từng trong lúc vô ý nghe thấy hàng xóm Trương thẩm giáo dục đứa con như vậy: “Nhìn người đừng nhìn vẻ bề ngoài, có người quần áo ngăn nắp, mở ra xe hơi, nói không chừng đều là đồ mướn. Trên thực tế ngay cả cơm đều không có mà ăn đâu, thời bây giờ mấy kẻ lừa đảo như vậy nhiều lắm.”

Hạng Vinh ở Dương Hùng trên người ăn rất nhiều lần mệt, đương nhiên sẽ không tin tưởng hắn, không lúc nào không khắc khắc đề phòng hắn, còn muốn mau chóng chuyển nhà, nhưng một lúc sau, nhìn Dương Hùng thủy chung là quân tử dùng tài hùng biện chứ không động thủ, vẫn rất quy củ, nên chậm rãi cũng an tâm, chuyện định dòn đi cũng dần quên mất.

Nhưng Dương Hùng là tính tình thiếu gia bẩm sinh, lúc mới bắt đầu hắn cũng thực thỏa mãn chịu chút đồ ăn dư cơm thừa, sau lại cùng Hạng Vinh cùng nhau ăn, tái sau còn bắt đầu gọi món ăn, Hạng Vinh

tức giận nói cho hắn, bản thân mình là thợ sửa xe, không phải mở tiệm cơm. Giống như người nào đó chuyện ác nào mà không dám làm, đến đây đã cho người nào đó cơm ăn, nên cảm kích đi, còn dám gọi món ăn! Dương Hùng cũng chỉ hảo kinh sợ giải thích.

Một ngày ăn xong cơm chiều, Dương Hùng lại thật sự vẫn không đi, Hạng Vinh liền oanh hắn nói: “Nơi này có cái gì hảo, điều kiện ở đây không thể so với Bạch Lâu, chuyển công tác thăm người nghèo khó của anh cũng nên kết thúc được rồi.”

Dương Hùng đứng lý hợp tình nói: “Cậu nói Bạch Lâu hảo, vậy tại sao cậu có chết cũng không chịu dọn về đó ở?”

Hạng Vinh nói: “Đó là nhà của người nha!”

Dương Hùng nói: “Cậu xem nó là nhà của cậu không được sao, chỉ cần cậu chịu quay về Bạch Lâu, cậu chính là chủ nhân ở đó, cậu thấy ai không thuận mắt thì tôi liền đuổi người đó đi ngay lập tức. Thế nào?”

Hạng Vinh lắc đầu, không nói.

Dương Hùng còn nói: “Tôi thật sự cảm thấy ở đây rất tốt, cơm ở đây ăn rất ngon, người đẹp, phòng nhỏ cũng rất hay, ở đâu cũng tràn ngập hương vị của cậu, ở đây mới cảm giác ở nhà. Bây giờ ở Bạch Lâu loạn thất bát tao, Lý mẫu mới vào làm kia nấu cơm rất khó ăn, còn vợ thì tối ngày khóc nháo, nhớ đến tôi cảm thấy thật phiền, không tin cậu về tự mình xem đi, mỗi ngày của tôi đều rất khổ cực!”

Hạng Vinh nói: “Anh không phải rất có tiền sao, mời nhiều người quét dọn lại, ăn không được thì mời đầu bếp giỏi về. Anh đối với Tân Hân tốt một chút, cô ấy sẽ không vừa khóc vừa nháo nữa.”

Dương Hùng cười nói: “Nhưng ở đó vẫn không có hương vị của cậu, cậu dọn về được không, chỉ cần cậu dọn về đó, mọi chuyện tôi đều nghe lời cậu.”

Hạng Vinh cảm thấy không thể thuyết phục được Dương Hùng, cũng không muốn vì cứu hỏa mà khiến mình chết cháy, cho nên không nói chuyện nữa.

Dương Hùng cũng không phải chỉ biết ăn một phía, hắn cũng muốn mời Hạng Vinh, chỉ là Hạng Vinh tính tiết kiệm bẩm sinh, nói thẳng là keo kiệt đi, đi tầu lâu hay chỗ tiệm nào ăn cậu đều ngại quý, hơn nữa nói mình vào đó sẽ không được tự nhiên, Dương Hùng tức giận nói cậu: “Tôi nghe người ta nói, con người học cái tốt không dễ học cái xấu lại rất nhanh, còn cậu thì sao lại có thể như vậy, ngay cả cái xấu cũng không thể học!”

Cho nên Dương Hùng chỉ có thể mời Hạng Vinh lái xe ra ngoài hóng gió.

Một lần Hạng Vinh ngẫu nhiên nói lên bản thân chưa từng xem phim, hôm sau, Dương Hùng có hai vé xem phim, nói là của bạn bè tặng không xem rất phí, Hạng Vinh nhìn tới nhìn lui tấm vé, do dự một hồi, nghĩ

dù sao cũng đang rảnh rỗi, nên đồng ý theo Dương Hùng ra ngoài. Hai người vô cùng cao hứng đi xem, trở về, Hạng Vinh lại vô cùng tức giận.

Hạng Vinh trở về liền nổi giận đùng đùng gầm với Dương Hùng nói: “Anh vậy mà cũng nói là đi xem phim sao? Từ khi mở màn đến khi hết phim tay anh đều không thành thực, nếu không phải ở chỗ nhiều người, tôi sợ nháo lên sẽ thật mất mặt nếu không tôi đã sớm đánh anh rồi, anh là tên lưu manh, sau này tôi không bao giờ... đi xem phim với anh nữa.”

Dương Hùng ủy khuất giải thích nói: “Tôi có xem phim nha, chỉ là phim đó rất khó xem, nên tôi mới kiếm chuyện khác để làm.”

Hạng Vinh: “Phim chán thì anh liền sờ tôi sao, với lại mấy lần tôi đứng lên nói muốn về, đều là anh kéo tôi lại, đòi nhất định phải xem hết phim, phim chán mà anh cũng không chịu về! Tôi cảm thấy mắt anh căn bản không hề nhìn lên màn hình, nên e là phim nói gì anh cũng không biết.”

Phim này Dương Hùng xem rồi, cho nên hắn nói rất rõ ràng: “Tôi biết chứ, tôi vừa rồi có xem mà để tôi nói cậu nghe: nhân vật chính của bộ phim này là một sát thủ được thuê đi ám sát Hoàng đế, trước khi đi cùng người nhà cáo biệt: vợ và đứa con, cha mẹ anh em, người tình đầu tiên, đối tượng thâm mến, hàng xóm bạn bè, tóm lại, từ người già tám mươi tuổi đến đứa con nít chưa biết nói đều phải nhận cái nhìn chăm chú sâu sắc của hắn, đều phải nghe mấy câu cảnh thế danh ngôn, tôi thực sự không hiểu nổi, người này tình yêu như vậy tại sao không đi làm sứ giả hòa bình của Liên Hiệp Quốc cho rồi, làm sát thủ chi nữa? Tôi chỉ là muốn xem hắn giết người thế nào, mới đau khổ chờ đợi đến cuối phim. Thật vất vả lắm mới chờ đến lúc hắn an bài xong xuôi chuyện đứa con trưởng thành nên làm gì, con gái thì lớn lên phải như thế nào, tôi nghĩ chắc lúc này hắn sẽ rời đi thật sự, ai ngờ cây đao của hắn kẻ lên cổ người bị ám sát xong, lại nói huyền thoại, cứ nhất định phải cùng cái người hại dân hại nước kia nào là thảo luận giá trị sinh mệnh, ý nghĩa yêu hận tình thù, rồi tiền đồ quốc gia, kỳ vọng của dân chúng..., tôi nghe đến mệt mỏi luôn, mà hắn vẫn còn nói a, nếu vậy sao không đi làm người dẫn chương trình radio đi chứ? Người bị ám sát kia thì biểu tình thật thảm nha, quả thật rất thê thảm, khiến tôi sợ đến mức không dám nhìn màn hình. Nếu lúc này mà tên Hoàng đế kia cho chết thì nhất định không phải bị ám sát chết, cũng không phải bị hù chết mà chính xác là bị làm phiền chết, cậu cho nghe tên đó nói cậu này không: Người cho một cái chết thống khoái đi! Sau khi tra tấn thẩm thấu tên bị ám sát kia xong xuôi, thì hắn lại quyết định không giết người ta nữa, rồi bỏ đi, cậu nói xem cái này sao mà gọi là phim được chứ?”

Hạng Vinh không chịu nổi ngôn từ khôi hài cùng biểu tình khoa trương của hắn mà bật cười, không nhịn được nói: “Vậy, bộ phim này quả thực không nên bán giá vé cao như vậy.”

Dương Hùng ngốc ngác nhìn Hạng Vinh cười, nói: “Tôi cảm thấy giá vé vậy cũng đáng mà, bất quá bộ phim nên sửa tên lại, kêu.”

Hạng Vinh nhin không được cười ha ha, sau khi cười xong cũng không thể nổi giận được nữa.

13. Chương 13

Cảm giác được người khác quan tâm, được để ý cũng có điểm tốt, tuy rằng cảm giác này Hạng Vinh không quen lắm nhưng cũng không thể nói cậu không cần. Dương Hùng thường xuyên đến chơi khiến căn phòng ngọt ngào này thêm một chút tiếng cười tiếng nói. Hạng Vinh dần dần cảm thấy Dương Hùng cũng không đến nỗi tệ, nếu hắn có thể quy củ không làm những chuyện mà người bình thường không nên làm thì cũng có thể làm bạn tốt. Dương Hùng rất tốt với cậu, đều hồng cậu vui vẻ, Hạng Vinh biết điều đó nên cậu chỉ có thể báo đáp Dương Hùng bằng cách làm một số thức ăn mà Dương Hùng thích.

Tuy rằng ngoài miệng Hạng Vinh nói vậy, Dương Hùng cũng không dám nói gì, nhưng thường nấu những món mà Dương Hùng thích, một ngày nọ, Dương Hùng la hét muốn ăn cá sốt chua ngọt, ngày hôm sau Hạng Vinh liền mua hai con cá. Buổi tối, Dương Hùng đến, Hạng Vinh ở trong bếp làm cá, Dương Hùng thì đứng ngay cửa bếp kể chuyện cười, không khí vốn rất tốt, sau đó Hạng Vinh phát hiện trong nhà không có dấm chua nên đi xuống lầu mua dấm chua.

Hạng Vinh mua dấm chua về, mới vừa đến cửa, đang muốn mở cửa lại bị bác Triệu hàng xóm gọi lại.

Bác Triệu giữ Hạng Vinh lại, miệng bắn liên thanh nói: “Hạng Vinh à, bây giờ cậu còn độc thân một mình, bác giúp cậu giới thiệu bạn gái ha, là bạn bè tốt của bác, làm kế toán trong một công ty lớn. Cô ấy vừa ly hôn cũng không có con cái. Chồng trước của cô ấy vốn rất đào hoa. Nhà gái họ nói, người cần tìm không cần điều kiện gì cả chỉ cần là người thành thật có trách nhiệm. Nhìn tới nhìn lui thì rất hợp với cậu nha, đây là hình của người ta, cậu xem thử coi sao?” Nói xong đưa ra một tấm hình cho Hạng Vinh xem.

Hạng Vinh nhận tấm ảnh xem, người nữ kia nhìn cũng không tệ, chỉ là con mắt hơi nhỏ, xem ra cũng thông minh tháo vát, trong lòng có chút lo sợ. Hồi lâu mới nói: “Bác Triệu, cảm ơn bác đã lo lắng, việc này để con suy nghĩ một chút.”

Bác Triệu: “Cậu còn nghĩ gì nữa, nói cậu nghe nè, bạn của tôi còn đang đi làm, lại biết viết biết tính toán, ai thấy cũng thích, nếu bỏ lỡ thì cậu sẽ phải hối hận, tốt lắm nha, cũng đừng nhìn người ta thôi, cậu cũng nên cho tôi một tấm ảnh để đưa cho nhà bên đó coi, xúc tiến chuyện tốt thôi.”

Hạng Vinh đồng ý, mở cửa phòng thì thấy Dương Hùng xanh mặt trợn mắt nhìn cậu.

Dương Hùng tức giận đi đến ôm Hạng Vinh quát: “Cậu thật đáng xem thường nha, không có nữ nhân quần cậu thì cậu không sống thoải mái hả!”

Hạng Vinh giãy dụa nói: “Anh... tôi không có, anh đừng nháo lở hàng xóm nghe được không tốt, anh thả tôi ra, chúng ta đã nói là không được động thủ.”

Hai người dây dưa, bình dấm chua đổ xuống đất rơi vỡ nát, ngay lập tức khắp căn phòng đầy mùi chua nồng.

Dương Hùng: “Cậu là đồ vô tâm, bây giờ cậu đi ra ngoài nói với bà già đó là cậu không đi gặp ả kia ngay.”

Hạng Vinh: “Tôi quen bạn gái không phải phạm pháp, anh dựa vào cái gì quản chứ.”

Dương Hùng: “Tôi sẽ quản, bây giờ tôi sẽ làm cậu để cậu hiểu là không có nữ nhân cậu vẫn sống được!”

Hạng Vinh chống cự nói: “Anh buông ra, tôi thật sự nổi giận đó.”

Dương Hùng: “Cậu la lớn một chút đi, đám hàng xóm sẽ đến xem cậu là hạng người nào, xem thử còn ai giới thiệu bạn gái cho cậu nữa.”

Dương Hùng khi nổi giận sức lực càng lớn, Hạng Vinh không chịu nổi sức tấn công mạnh mẽ hết đợt này đến đợt khác, lại sợ động tĩnh lớn quá sẽ khiến hàng xóm nghe thì không tốt, cuối cùng vẫn thuận phục, Dương Hùng vừa làm vừa nói: “Tôi nhìn lâu rồi, thấy hoa lại không thể hái, ngày nào tôi cùng đến đây để được ngửi mùi hương của cậu rồi cố bước đi, tôi vất vả như vậy để làm một người tốt, tại sao cậu không nhanh nhanh yêu tôi đi? Còn muốn quen bạn gái, tôi không cam lòng, hôm nay tôi phải làm cậu đến chết để cậu vĩnh viễn không thể nghĩ đến người khác được nữa!”

Hạng Vinh chịu gió táp mưa sa vô lực trả lời câu hỏi của Dương Hùng, mà cậu cũng không biết nên trả lời thế nào, còn Dương Hùng thì càng ủy khuất, Hạng Vinh không biết nên tâm sự với ai đây, Hạng Vinh chỉ cảm thấy đau lắm, đau đầu, đau cả lòng, toàn thân đều đau, đau đến mức cậu phải rơi lệ.

Bão táp qua đi, Hạng Vinh chỉ vào cửa nói: “Anh rút đi, rút ngay cho tôi vĩnh viễn cùng đừng đến đây nữa.”

Dương Hùng không nói gì cả, mặc quần áo xong, đứng lên lục tung mọi thứ tìm thứ gì đó, Hạng Vinh cũng không còn sức quản hấn, chỉ nhìn, cuối cùng nhìn thấy hấn tìm được tấm hình của Hạng Vinh, cả hai tấm, ôm vào ngực mở cửa bước đi.

Hạng Vinh nhìn bình dấm chua nằm lẩn trên mặt đất, lại nghĩ đến mấy con cá làm xong trong bếp, đột nhiên cảm thấy rất hư không, thật mất mát, cậu cứ hư thoát như vậy mà nằm trên giường, không muốn nghĩ cái gì cũng không muốn làm gì cả.

Trong bóng tối qua như cả thế kỷ, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, phản ứng nghĩ đến đầu tiên là Dương Hùng quay lại, cậu vội vàng mở đèn, mặc quần áo, chạy như bay đến mở cửa, lại thấy Tân Hân đang mang thai đứng khóc ngoài cửa.

Trong phòng lộn xộn, khắp nơi đều nồng mùi dấm chua, tâm tính Hạng Vinh cũng mệt mỏi lại thêm chuyện xảy ra giống vết xe đổ lần trước, cho nên Hạng Vinh không muốn cho Tân Hân vào, vì thế cậu lạnh lùng nói: “Là Tân Hân à, đã trễ rồi, em đến đây làm gì, anh đau đầu lắm, có chuyện gì để mai nói đi.” Nói xong định đóng cửa lại.

Tân Hân cũng rất cố chấp, nhất định phải đi vào mới nói, Hạng Vinh không chịu, tranh chấp một hồi, khi cửa đột nhiên đóng lại thì Tân Hân nói: “Xem như em cầu anh cho em vào được không.” Dứt lời liền đứng cầm quỳ xuống ngay cửa của Hạng Vinh.

Hạng Vinh không dám đóng cửa, một người nữ còn trẻ tuổi bụng lớn khóc quỳ gối trước cửa một nhà nam nhân độc thân, ai nhìn vào cũng sẽ nhận định là Hạng Vinh đã là một chuyện rất tày đình, Hạng Vinh cảm thấy bất đắc dĩ, rất muốn xông ra ngoài đường bỏ trốn mất cho rồi, nhưng lại tưởng tượng, nếu Tân Hân có thể đuổi kịp thì chẳng phải tạo trò cười nam chạy nữ truy cho mọi người xem hay sao, cậu sẽ chết rất khó coi a, cho nên cậu đánh đề Tân Hân vào phòng.

Hạng Vinh chỉ quét phòng một chút, lại pha cho Tân Hân ly trà nóng, cố nghe Tân Hân nước mắt lưng tròng khóc lóc kể lể Dương Hùng hung hăng như thế nào: “Bình thường hấn mắng em cũng không nói, nhưng hôm nay hấn uống rất nhiều rất hung hăng, còn đánh nữa, không quan tâm gì cả còn nói cái gì mà nữ nhân chúng em gì đó phá hủy hạnh phúc cả đời của hấn, Hạng Vinh anh nói thử xem, nếu như theo hấn nói thì em làm gì mà phá hủy hạnh phúc của hấn chứ? Đánh em em cũng không nói, chỉ sợ hấn đánh thương tổn đến đứa nhỏ của em, nếu đứa bé này có mệnh hệ gì thì em sẽ trông mong vào cái gì nữa chứ.”

Hạng Vinh: “Nếu hấn như vậy tại sao em còn ở bên hấn?”

Tân Hân: “Em đã bay lên cây trở thành phượng hoàng, anh bảo em sao có thể bay xuống nhanh như vậy chứ. Với lại em chịu đến bây giờ không thể muốn bỏ liền bỏ, em biết Dương Hùng yêu em nếu không thì hấn sao có thể cưới em chứ, nữ nhân muốn gả cho hấn nhiều lắm kia kìa. Chờ đến khi em sinh cho hấn đứa con thì hấn sẽ lại tốt với em, mọi thứ sẽ tốt như xưa. Nói xui một chút, cho dù tương lai thật sự không thể không ly hôn, em cũng có thể tranh thủ một chút phí nuôi dưỡng đứa bé, cũng không uống phí một thời gian bước vào giới nhà giàu.

Đứa nhỏ chính là trưởng tôn của Dương gia, nói không chừng một ngày nào đó nó có thể thừa kế toàn bộ tài sản của Dương gia, khi đó em muốn gì cũng được. Điều quan trọng bây giờ là em phải sinh con an toàn trong nhà họ Dương kia. Hạng Vinh, em van xin anh, anh trở về nấu cho chúng em vài bữa cơm đi, Dương Hùng không ngừng nói chỉ cần ăn cơm anh làm thì tâm tính hấn mới tốt được, tâm tính hấn tốt thì mọi chuyện đều không hề xảy ra. Anh chịu ủy khuất mấy ngày đi, đến khi cục cưng sinh xong là được rồi, khi đó tùy anh rời đi, em biết anh không vui nhưng em không còn biện pháp nào khác, tất cả đầu bếp Dương Hùng đều không chịu chỉ chịu mình anh, chỉ cần anh nhận làm, em và đứa nhỏ sẽ cảm tạ anh.”

Hạng Vinh nói như đinh đóng cột: “Chuyện này tuyệt đối không được, anh không muốn đứng giữa chuyện hai vợ chồng các người nữa, không cần thương lượng gì hết, uống xong ly trà thì em cũng về được rồi!”

Tân Hân khổ khổ cầu xin rất lâu, Hạng Vinh kiên quyết không chịu, cuối cùng Hạng Vinh nói: “Nếu em không đi thì anh đi.”

Thần sắc Tân Hân lộ vẻ sầu thảm, cuối cùng hạ quyết tâm nói: “Vậy anh hãy nghe em nói một câu: Đứa bé này cũng có thể là của anh.”

Đầu Hạng Vinh ông một tiếng trờng mắt nhìn Tân Hân: “Em nói bậy bạ gì đó hả?”

Tân Hân cười lạnh: “Anh không quên, buổi chiều hôm đó, chuyện xảy ra trong căn phòng này chứ, nói thật cho anh biết, hôm đó buổi tối em cũng ở cùng Dương Hùng, đứa bé là từ ngày đó, rốt cuộc nó là của ai chỉ có trời biết. Vì chuyện này mà em mới nhất định phải sống trong Dương gia không thể về nhà mẹ đẻ, em sợ sẽ có người hoài nghi nó không phải của Dương Hùng. Em rơi vào hoàn cảnh này có lẽ là báo ứng của

em, anh thấy chết không cứu thì chỉ khiến cốt nhục của anh chết mà thôi. Tốt rồi, em cũng nói xong, em đi đây.”

Hạng Vinh giữ chặt Tân Hân nói: “Em đừng đi, em để anh nghĩ chút, lời của em đều là thật chứ?”

Tân Hân chậm rãi nói: “Đương nhiên là thật, chính vì vậy mà mấy ngày nay, em nằm mơ cũng sợ người khác biết bí mật này, nếu hôm nay không phải bất đắc dĩ thì em cũng không nói với anh.”

Hạng Vinh: “Em chờ chút đi, chuyện này để anh nghĩ một chút, đúng rồi, em ăn cơm chưa, trong bếp có cá, anh làm cá sốt chua ngọt, à không, hay là cá kho đi.”

Lúc ăn cá, Tân Hân còn nói rất nhiều, Hạng Vinh hoàn toàn không nghe vào, suy nghĩ đều tâm trung vào đứa nhỏ, sau đó Tân Hân mệt mỏi, không nói lời từ biệt, chỉ truy vấn Hạng Vinh sẽ làm thế nào.

Hạng Vinh trang trọng gật đầu nói: “Anh nghĩ kỹ rồi, đứa nhỏ mặc kệ là của ai thì đều vô tội, đó cũng là tính mệnh mà, nó không thể chết trên tay hai người hỗn đản các ngươi, anh sẽ về Bạch Lâu với em. Bất quá chúng ta nói rõ trước, anh chỉ làm đến khi đứa nhỏ sinh ra thôi. Khi đứa nhỏ sinh ra, nếu là của Dương Hùng thì các ngươi một nhà ba người nên sống tốt một chút đi. Nếu đứa nhỏ là của anh thì anh sẽ làm hết trách nhiệm của một người cha.”

Tân Hân mừng rỡ, vội vàng muốn giúp Hạng Vinh thu xếp mọi thứ, Hạng Vinh nói không cần, em cần nghỉ một chút. Tân Hân ấp a ấp úng nói: “Về chuyện đứa nhỏ có thể không phải của Dương Hùng, anh có thể giúp em giữ bí mật được không?”

Hạng Vinh gật đầu đáp ứng.

Trong nắng sớm sương mù, Hạng Vinh khiêng hành lý, tư thái hiên ngang lẫm liệt hy sinh vì nghĩa xuất hiện ở cửa Bạch Lâu. Dương Hùng được Tân Hân gọi một cuộc điện thoại cho biết tin tức này, hẳn cực kỳ cao hứng, cố gắng không so đo Tân Hân vì sao có thể mời Hạng Vinh trở về, tự mình đi ra cổng lớn nhiệt liệt hoan nghênh Hạng Vinh vào cửa. Dương Hùng kích động nắm chặt tay Hạng Vinh, thật lâu không chịu buông ra, nước mắt vui mừng nói: “Cậu chịu trở về rồi, vậy thật tốt quá, tôi thực sợ cậu còn giận tôi, sẽ không còn được gặp cậu nữa. Hoan nghênh về nhà!”

Cảnh sắc Bạch Lâu vẫn như trước, cảnh còn người mất, Tân Hân quanh vịnh thẳng lên làm nữ chủ nhân dọn lên sống trên lầu hai. Theo ý của Dương Hùng muốn Hạng Vinh cũng dọn lên phòng khách lầu hai, nhưng Hạng Vinh cự tuyệt. Cậu muốn ở căn phòng nhỏ ở lầu một như trước kia, căn phòng của cậu và Tân Hân.

Dương Hùng cao hứng đến mức mời toàn thể nhân viên Bạch Lâu tham gia cuộc họp trên sân thượng, chính thức tuyên bố Hạng Vinh sẽ vào ở trong Bạch Lâu, còn đặt ra mấy cái quy định bắt buộc như: Hạng Vinh chỉ làm cơm chiều không làm các việc nhà khác, không ai được sai khiến Hạng Vinh làm việc; Hạng Vinh muốn ăn cái gì thì làm cái đó, người khác chỉ cần ăn không được dị nghị này nọ với thức ăn. Yêu cầu món ăn thì bị xem như là tội cố ý gây khó dễ đầu bếp; nói cái gì mà mạn nhạ thì bị xem là phỉ báng ác ý với đầu bếp. Trái với các quy định trên sẽ bị xử phạt nghiêm khắc, nghiêm trọng sẽ bị đuổi khỏi Bạch Lâu

vĩnh viễn không muốn nữa.

Nghe quy định xong Tân Hân cùng bọn họ nhìn nhau, từ khi khai thiên lập địa chưa từng nghe qua việc thỉnh đầu bếp như vậy a. Cho dù Dương Hùng mong muốn muốn được người tài thì cũng không thể làm đến mức như vậy a, dù sao thì bọn họ chỉ là đầu bếp không phải sao?

(Vâng thỉnh đầu bếp thì không cần nhiều vậy...Nhưng Dương Hùng đây là đang THỈNH VỢ nha...làm vậy là còn hơi ít đó...)

14. Chương 14

Lần này Dương Hùng làm thực sự tốt, hẳn đối với Hạng Vinh đặc biệt tốt, buổi sáng cùng ngày hôm đó, hẳn liền nhân cơ hội duy nhất để giải thích với Hạng Vinh: trước kia là tôi không đúng, tôi thực sự xin lỗi cậu, cậu đừng giận tức giận nữa mà. Tân Hân nghĩ chắc là hẳn nói đến mối thù đoạt vợ nên cũng không nghĩ nhiều.

Màn đêm buông xuống, đêm dài nhân tĩnh, sau khi mọi người đều ngủ say, Dương Hùng lặng lẽ đi xuống lầu, tiến vào căn phòng nhỏ của Hạng Vinh, tiếp tục giải thích: “Đêm qua là tôi quá thô bạo, khiến cậu bị đau, hôm nay tôi nhất định đặc biệt ôn nhu, sẽ làm thật sự ôn nhu nha.”

Hạng Vinh không phản kháng, từ khi đáp ứng Tân Hân về lại đây, cậu cũng đã chuẩn bị tư tưởng cẩn thận, cậu cảm thấy lúc này mà còn kiếm cớ trốn tránh này nọ thì có chút giả tạo.

Dương Hùng chiếm được tiện nghi còn khoe khoang, sau khi hưởng thụ đầy đủ thân thể của Hạng Vinh, oán giận nói: “Uổng mấy ngày trước đây tôi đối với cậu tốt như vậy, vậy mà cậu không hề cảm kích chút xíu nào cả, tôi nói thể nào cậu cũng không chịu trở về đây, ả kia vừa nói gì mà cậu liền trở về?”

Hạng Vinh: “Còn không phải vì anh quá tàn bạo khiến tôi sợ xảy ra tai nạn chết người hay sao? Phụ nữ đang có thai mà anh cũng đánh, thật không có tính người! Mấy ngày trước thấy anh còn được, tỏ vẻ một người tốt, tôi còn nghĩ anh đổi tính thành một người đàn ông tốt, kết quả vẫn làm chuyện này với tôi, thì ra anh vẫn là lang đội lốt người. Tôi nói nha, lúc anh giả làm người tốt cũng được lắm vậy nên giả bộ một chút nữa.”

Dương Hùng cười ha ha: “Bảo bối à, cậu thấy đủ rồi đó, cậu không đi hỏi thăm xung quanh thử xem, từ nhỏ đến lớn tôi có từng giả bộ thành một người tốt trước mặt ai chưa, nếu tôi mà không vui thì ngay cả mặt mũi cha mẹ ruột tôi cũng không thèm đếm xỉa đến! Cũng chỉ vì cậu tôi mới mất nhiều công sức như vậy, vậy mà cậu không hề cảm kích.”

Hạng Vinh: “Làm người tốt thì thôi đi còn muốn người khác cảm với kích cái gì chứ, mấy người các anh đều là con nhà giàu có thật không biết nói lý lẽ.”

Dương Hùng: “Có tiền là có lý. Cậu không nhận thấy nhiều luật sư nổi tiếng v.v... chính là những kẻ có tiền thì nói lý lẽ, xã hội nhiều người như vậy ai mà không bỏ đờ lời nói kẻ có tiền, cậu cũng nên như vậy đi đừng để ý này nọ, cậu cứ ngoan ngoãn nghe lời ca ca là được rồi.”

Hạng Vinh nhất thời không biết nói gì, cậu là người của gia đình, địa vị trong xã hội cùng công việc bình bình thường thường đều bị mọi người khinh bỉ, trừ bỏ tính cách bẩm sinh yếu đuối, còn lại chính là cậu vô tài vô thế. Việc này nhìn mãi cũng quen mắt nên cậu cũng không muốn nói lại.

Thật lâu sau, Hạng Vinh lại nói với Dương Hùng: “Không còn sớm, anh về phòng đi, đi ra ngoài lâu như vậy Tân Hân sẽ phát hiện.”

Dương Hùng: “Cô ta không phát hiện được đâu, từ sau khi cô ta mang thai thì chúng ta đều chia ra ở riêng. Mà nếu có bị phát hiện tôi cũng không sợ, tôi thách cô ta dám làm gì, tôi không đi hỏi tội của cô ta thì cô ta nên mừng đi, còn dám quản chuyện của tôi sao.”

Hạng Vinh: “Giữa vợ chồng thì có vui có bức mới tốt, anh đừng có bắt nạt cô ấy.”

Dương Hùng cười nói: “Cái gì vợ chồng, tôi không hề xem cô ta là vợ, tôi bức bách mới cưới cô ta, trong lòng của tôi thì cậu mới là người vợ thân thân của tôi, vợ à, đến đây nào, chúng ta tiếp tục một lần nữa nha.”

Từ ngày đó, tính tình Dương Hùng thay đổi rõ ràng, suốt ngày mở miệng cười, cũng không còn chuyện đi suốt đêm không về nữa. Mỗi ngày đều sớm tan tầm về nhà, chỉ nhìn chăm chăm Hạng Vinh, sợ cậu ăn ít lắm nhiều, nếu Hạng Vinh muốn giúp Lý mẫu làm chút việc nhà, Dương Hùng liền nhảy dựng lên cản lại; thành ra Hạng Vinh cảm thấy không tốt, lén khuyên Dương Hùng đừng làm những chuyện lộ liễu như vậy, chủ nhìn chăm chăm người làm làm việc là chuyện thông thường, nhưng nếu chủ mà mỗi ngày nhìn chăm chăm người làm không cho làm việc vì sợ người làm mệt thì rất kỳ quái.

Dương Hùng lại nói: “Cậu là vợ yêu của tôi, chỉ mình tôi mới được dùng, sao có thể để bọn họ làm cậu mệt chứ.”

Tân Hân cảm thấy may mắn là gia đình đã hòa thuận hơn nhiều, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc. Trong lòng thầm nghĩ: khó trách trong tiểu thuyết ngôn tình thường hay nói, con đường tốt nhất đi đến trái tim của một người đàn ông chính là đi qua bao tử của hắn, đây thật sự là một triết lý hay.

(Triết lý quá hay này đã được Hạng Vinh dùng đến mà không biết, giờ vẫn phải tự lãnh hậu quả)

Dương Hùng suốt ngày vui vẻ thích thú, nhưng không bao lâu từ vui hóa buồn, bởi vì hắn làm “hoạt động nào đó” quá mức thường xuyên nên hắn nhiễm bệnh. Kỳ thật cũng không phải bệnh gì nặng lắm chỉ là cảm lạnh, nhưng hắn lại biến bệnh ít thành bệnh nhiều. Cả ngày nằm trên giường, liều chết quất quít bắt Hạng Vinh xin nghỉ để lo cho hắn, hắn tỏ vẻ đáng thương hề hề nói với Hạng Vinh: “Tôi bệnh thành như vậy rồi, cậu cũng không sinh một chút lòng thông cảm sao, chỉ cần chăm sóc cho tôi một chút thôi.”

Hạng Vinh nhất thời mềm lòng, chấp nhận, vì thế bất kể ngày hay đêm, chỉ cần một chốc lát không nhìn thấy Hạng Vinh, hắn liền la to: “Hạng Vinh, cậu ở đâu? Chính cậu đã đáp ứng chăm sóc tôi mà, sao thấy tôi bệnh như vậy liền lừa gạt tôi, bỏ mặc tôi như vậy chứ?”

Kết quả là mỗi ngày thời gian Hạng Vinh phải chăm sóc Dương Hùng là 23 giờ 30 phút, còn lại nửa giờ là toàn bộ thời gian để Hạng Vinh nấu cơm và đi toilet.

Cứ như vậy một tuần, cuối cùng Dương Hùng cũng hết bệnh, còn Hạng Vinh lại bị lây bệnh, cảm đến mức sốt lên, mới đầu Dương Hùng biểu hiện cũng không tồi, một bộ dạng tri ân báo đáp, ngày đầu tiên còn canh giữ bên giường Hạng Vinh hỏi han ân cần, Tân Hân thấy vậy, cô ta cũng nói không thoải mái, kết quả Dương Hùng lại quát: “Cô không thoải mái thì đi khám bác sĩ đi, tôi không phải bác sĩ, cô nói với tôi nhiều thế để làm gì.”

Nhưng, tới ngày hôm sau, Dương Hùng liền nói với Hạng Vinh, có lẽ cậu nên vận động một chút đi, đỡ mồ hôi thì bệnh sẽ tốt hơn, nếu không thể ra ngoài vận động thì tất nhiên phải vận động bên trong rồi, hoạt động dưới giường không được thì tất nhiên phải hoạt động trên giường, kết quả Hạng Vinh ra mồ hôi rất nhiều nhưng người lại càng hư nhược.

Ngày thứ ba, Dương Hùng còn muốn giúp Hạng Vinh làm vận động, đương nhiên Hạng Vinh không đồng ý, một lát sau, Dương Hùng thấy chán, trừng mắt la hét với Hạng Vinh: “Cậu bây giờ bệnh gì vậy hả, rốt cuộc thì lúc nào mới tốt đây?” Hạng Vinh khuyên can mãi, mới đỡ được Dương Hùng đi làm, bản thân mình mới có thời gian nghỉ ngơi thực sự, thân thể Hạng Vinh vốn rất tốt nên nghỉ ngơi hai ngày thì bệnh cũng hồi hần.

Từ khi Hạng Vinh trở về Bạch Lâu, thái độ xử sự của Dương Hùng tốt hơn trước rất nhiều, bình thường không còn bá đạo nữa, ở trên giường lại vô cùng ôn nhu, không hề giống như trước kia “sưu cao thuế nặng”, có khi ôn nhu đến mức khiến Hạng Vinh còn cảm thấy vô cùng ngượng ngùng. Thậm chí Hạng Vinh cảm thấy ngoài cha mẹ cậu ra thì chưa từng có ai đối xử với cậu tốt như vậy; trên cơ bản thì mọi người ai cũng có khát vọng được người khác yêu, mong người khác cần đến mình; nên từ từ, từ thân thể đến tư tưởng đều dần dần tiếp nhận Dương Hùng, quan hệ hai người cũng đã dần dần hòa hợp.

Những ngày tốt đẹp luôn trôi qua cực kỳ nhanh, ngày sinh dự đoán của Tân Hân ngày càng đến gần, một đêm khuya nọ, đột nhiên Tân Hân mạnh mẽ phá cửa lao vào phòng Hạng Vinh, mở đèn, thống khổ nói: “Hạng Vinh, em đau bụng quá, em lại không tìm thấy Dương Hùng...” Lúc này, cô rốt cuộc cũng kinh ngạc nhìn thấy rõ ràng, Dương Hùng đang ôm Hạng Vinh đang trần trụi, ở trên giường vuốt ve, Tân Hân đột nhiên phát ra tiếng hét chói tai.

Hai nam nhân vội vàng mặc quần áo, đem Tân Hân vào bệnh viện, sáng sớm thì cục cưng cũng chào đời.

Tân Hân nằm trên giường bệnh, im lặng khóc, cô cảm thấy nữ thần may mắn chỉ nắm tay cô một lần liền tàn nhẫn rời bỏ cô mà đi. Trước đến giờ cô chỉ trải qua với hai người nam nhân, hai người mà cô cho rằng không bao giờ có chung một đặc điểm, nhưng cô lại phát hiện, hai người bọn họ lại là đồng tình luyến ái, bây giờ tỷ lệ đồng tình luyến ái cao như vậy sao! Cô làm người cũng thật là thất bại.

Mà chuyện khiến Tân Hân thất vọng nhất lại tiếp tục xuất hiện, cô vốn nghĩ sẽ sinh một đứa con cả cho

gia đình họ Dương, hộ sĩ lại thông báo cho cô, đứa nhỏ cô sinh là con gái, và cuối cùng điều cô lo lắng nhất cũng đã xuất hiện đó là đứa nhỏ có nhóm máu O, trong cả ba người, chỉ có Hạng Vinh là có nhóm máu O, nên ngay cả làm kiểm tra thân nhân cũng không cần làm, cơn ác mộng ngày đêm cô lo sợ cũng đã thành sự thật, đứa nhỏ này là của Hạng Vinh.

Tân Hân thương tâm nằm trên giường rơi lệ, Dương Hùng cùng Hạng Vinh đi vào phòng bệnh, cơn giận của Tân Hân cuối cùng cũng tìm được nơi phát tiết, cô chỉ vào Hạng Vinh giận dữ nói: “Anh tên hỗn đản này, tôi còn tưởng anh là người thành thật không thể tưởng chỉ vì tôi và anh ly hôn, tự nhiên có thể làm thủ đoạn trả thù xấu xa như vậy, anh thực sự khiến tôi cảm thấy ghê tởm, anh lập tức rút khỏi nhà tôi đi. Vĩnh viễn đừng để tôi thấy mặt anh.”

Giọng Dương Hùng còn lớn hơn cả cô: “Cô dựa vào cái gì mà đuổi cậu ta đi, người phải rút đi là cô đó!”

Hạng Vinh: “Tôi đi là tốt hơn cả, anh tới đây chỉ muốn nhìn em và đứa nhỏ một chút mà thôi.”

Tân Hân lừa cậu nói: “Đứa nhỏ này không có quan hệ gì với anh cả, có gì mà tỏ vẻ tốt như vậy chứ. Anh nếu còn nghĩ đến tôi cùng đứa nhỏ của Dương Hùng thì lập tức rời khỏi đây đi, trả lại cho chúng tôi một gia đình bình thường đầy đủ đi.”

Dương Hùng: “Cô đó, câu tôi vừa nói cô không nghe không hiểu sao hả! Cô rút đi chứ cậu ta thì không thể.”

Nữ hộ sĩ đi vào nói: “Mấy người thôi đi, người bệnh cần nghỉ ngơi, làm ơn giữ im lặng giùm.”

Hạng Vinh trở về Bạch Lâu, bắt đầu thu dọn đồ đạc, Dương Hùng giữ chặt cái túi nói: “Không cho cậu đi. Cậu không cần để ý Tân Hân, tôi sẽ đi giải quyết cô ta để cô ta vĩnh viễn cũng không dám làm âm ỉ với cậu nữa.”

Hạng Vinh: “Vốn tôi chỉ đáp ứng làm đến khi đứa nhỏ được sinh ra, bây giờ đứa bé cũng đã bình an chào đời thì cũng đã đến lúc tôi nên rời đi.”

Dương Hùng tức giận: “Cậu mở miệng là đứa bé, mở miệng là Tân Hân, vậy còn tôi thì sao. Tại sao cậu không ngấm lại đi. Tôi đối tốt với cậu như vậy, còn nữa chúng ta ở cùng nhau hạnh phúc biết bao nhiêu, cậu đừng luôn làm bộ như không có cảm giác.”

Hạng Vinh: “Anh bây giờ là cha của người ta rồi, đừng có hồ nháo như đứa con nít vậy nữa, một nhà ba người cùng sống là chuyện rất bình thường. Anh đối với tôi rất tốt tôi sẽ không quên nhưng tất cả chỉ là quá khứ. Tôi cũng muốn sống như người bình thường. Tôi... tôi không muốn đứng giữa mọi người nữa, anh về sau đừng tìm tôi nữa, nếu anh còn đến tìm tôi, tôi sẽ rời khỏi thành phố này, tôi nói được thì làm được.” Do dự một chút lại nói: “Xin anh đừng đánh Tân Hân nữa.”

Dương Hùng không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn cậu.

Hạng Vinh thu dọn hành lý đơn giản xong xuôi, trước ánh mắt của Dương Hùng bước ra khỏi Bạch Lâu. Mới đi ra khỏi cửa lớn chợt nghe thấy tiếng đồ đạc bị ném vỡ, đột nhiên cậu cảm thấy không đành lòng, trong lòng rất khổ sở. Thậm chí cảm thấy còn khó chịu hơn cả lúc ly hôn với Tân Hân. Thế nhưng cậu lại không dám trở về, cậu sợ nếu bây giờ mình trở về, sẽ không còn dũng khí ly khai nữa và bọn họ sẽ không thể sống cuộc sống của những người bình thường. Cũng e sợ khi phải đối mặt với ánh mắt oán độc của Tân Hân, cho nên Hạng Vinh khẽ cắn môi, nhấn tâm kiên nhẫn hành lý bước đi.

15. Chương 15

Bây giờ Hạng Vinh không thuê phòng bên ngoài nữa, mà ở trong ký túc xá của cửa hàng sửa xe. Nói là ký túc xá nhưng thực ra là ông chủ cửa hàng xe thuê một tầng hầm của một khách sạn nhỏ, để cho những người nam độc thân không nhà cửa ở lại, một phòng năm người, trong phòng bình thường dơ bẩn lại hỗn độn, mùi hôi thấu trời, tiếng người ồn ào. Bất quá Hạng Vinh không hề khó chịu, mỗi ngày có người lúc ẩn lúc hiện trước mặt cậu cũng tốt, cậu sợ một mình yên tĩnh sẽ không tự chủ nghĩ đến chuyện cậu không dám nghĩ đến.

Luôn luôn yêu thích sự sạch sẽ Hạng Vinh cũng dần nhập gia tùy tục mà trở nên lười thôi, có khi cùng mọi người chơi bài suốt đêm, tuy Hạng Vinh vẫn giống như trước trầm mặc ít nói, nhưng tất cả mọi người đều cho rằng cậu hòa nhập hơn so với trước đây.

Hạng Vinh không chỉ một lần thấy Dương Hùng, trên đường đi từ ký túc xá đến cửa hàng, Dương Hùng đều ngồi trên chiếc xe thể thao của hắn, xa xa nhìn Hạng Vinh, cũng không đi đến quấy rầy cậu, Hạng Vinh cũng không biết phải làm gì với Dương Hùng nên cũng đành giả vờ như không phát hiện.

Những ngày như cái xác không hồn đại khái cũng hơn một tháng, một hôm chàng vạng, lúc sắp tan tầm, một nhân viên tạp vụ kêu Hạng Vinh, nói có người điện thoại tìm cậu, nháy mắt nói nhỏ: “Là nữ nha.”

Hạng Vinh cầm điện thoại, bên tai vang lên tiếng khóc quen thuộc.

Bên đầu kia Tân Hân khóc lóc nói: đứa bé bị bệnh, bây giờ đang ở bệnh viện, cô lại không tìm thấy Dương Hùng, Tân Hân muốn mượn chút tiền cần dùng gấp, hỏi cậu có đến đưa ngay được không.

Hạng Vinh là một nam tử hán tốt, lập tức tha thứ trả lời ngay: “Em đừng sốt ruột, anh mượn tiền chạy đến ngay.” Hỏi địa chỉ bệnh viện cùng số tiền phải cần, vội vàng đi ngay.

Hạng Vinh lấy tiền bay thẳng đến bệnh viện, thấy Tân Hân đứng trước cửa bệnh viện lo lắng chờ cậu. Trong cơn gió lạnh kia nhìn Tân Hân càng già nua, tiêu tụy, bất lực. Thấy Hạng Vinh trong lòng vừa thương tâm vừa khổ tâm.

May mà đứa bé chỉ cảm mạo phát sốt, cũng không nặng lắm chỉ cần chút tiền để bệnh viện truyền dịch.

Đứa bé rất nhỏ, Hạng Vinh lần đầu nhìn thấy một đứa bé nhỏ như vậy cảm thấy nó thật đáng yêu. Lúc này đứa bé cũng khóc mệt nên muốn ngủ. Lặng lặng nằm trên chiếc giường con con.

“Nó kêu Dương An An...” Tân Hân đứng bên giường nói khẽ: “Tên của nó là do em đặt, em hy vọng từ khi có nó thì em có thể an an ổn ổn làm một Thiếu nữ nãi nãi của Dương gia, bây giờ em nghĩ không thể rồi.”

Hạng Vinh hỏi: “Bây giờ hắn còn đánh em sao, tại sao em lại thiếu tiền chứ?”

Tân Hân thở dài nói: “Hắn không đánh em. Thực tế em đã lâu rồi không thấy hắn, đương nhiên cũng không có nhận tiền từ hắn rồi. Từ khi anh rời khỏi thì hắn cũng không về nhà, sau này em có nghe nói ở bên ngoài hắn mua một căn biệt thự, mỗi ngày đều đến đó sửa chữa chỉnh trang gì đó.”

Hạng Vinh tức giận nói: “Tại sao hắn có thể như vậy chứ, không quan tâm đến con của mình, vậy còn ông nội bà nội của đứa nhỏ đâu, bọn họ không lo cho nó sao?”

Tân Hân do dự một chút mới nói: “Ông nội bà nội An An thật ra đối với nó cũng rất tốt, còn chủ động muốn đưa đứa bé cho bọn họ, thế nhưng em không dám đưa cho họ, chuyện An An bị bệnh em cũng không dám cho họ biết.”

Hạng Vinh khó hiểu hỏi: “Tại sao vậy?”

Tân Hân: “Bởi vì nhóm máu của đứa bé là O, Dương Hùng nhóm máu AB, em không dám để bọn họ đến bệnh viện, em sợ chẳng may họ biết được đứa bé không phải của Dương Hùng, em sẽ không biết sau này em sẽ thế nào nhưng bây giờ thì em không muốn ai khác biết chân tướng chuyện này, ngay cả bên nhà mẹ ruột em cũng không nói. Em... em chỉ có thể tìm anh mượn tiền thôi.”

Hạng Vinh trợn mắt há mồm, sững sốt nửa ngày mới nói: “Vậy đứa bé này là của anh sao?”

Tân Hân tức giận nói: “Đương nhiên là của anh, không phải của anh thì của ai chứ! Tuy rằng em có lỗi với anh nhưng không phải ai cũng nhận làm chồng đâu!”

Hạng Vinh vội vàng nói: “Anh không phải ý đó, chỉ là hôm trước khi ở bệnh viện em nói nó không có quan hệ gì đến anh hết mà.”

Tân Hân không nói gì, một lát sau mới chậm rãi nói: “Em cũng rất hy vọng là nó không có quan hệ với anh. Anh không tin có thể làm xét nghiệm thân nhân, anh nhìn xem ánh mắt với miệng của An An giống ai? Bất quá anh không tin em nói với anh cũng vô dụng.”

Hạng Vinh cẩn thận hỏi: “Dương Hùng biết chuyện này không?”

Tân hân lại tức giận nói: “Hắn làm sao biết được chứ, từ lúc An An sinh đến giờ hắn không hề nhìn con bé

liếc một cái nữa là. Anh... anh sẽ không nói với hần chứ.”

Hạng Vinh: “VẬY em tính thế nào?”

Tân Hân: “Em có thể tính gì nữa chứ, em tính thì có ai nghe theo đâu, em chỉ là qua ngày nào hay ngày đó. Em vẫn đợi Dương Hùng có thể ngày nào đó hồi tâm chuyển ý mà thôi, em sẽ không chủ động ly hôn với hần đâu.”

Hạng Vinh thở dài, cũng không biết nói gì với Tân Hân, chỉ có thể đem lực chú ý đặt lên đứa bé, mấy tiếng sau, An An hạ sốt, bác sĩ kê chút thuốc, nói một chút việc cần lưu ý rồi để họ rời đi.

Lúc này trời cũng đã khuya, Hạng Vinh tất nhiên phải đưa hai người về nhà. Cậu ôm An An vào ngực, đột ngột cảm thấy một thứ tình cảm khác lạ trước nay chưa từng có, cảm thấy rất hạnh phúc, An An giống như không có xương cốt, mềm mại nằm trong lòng cậu, hoàn toàn nép vào người cậu.

Dương Hùng có lẽ thật sự là chủ nợ kiếp trước của Hạng Vinh, hần lâu như vậy chưa từng xuất hiện ở Bạch Lâu, thế mà hôm nay tự nhiên trùng hợp trở về, Dương Hùng vốn đang ở đại sảnh uống rượu giải sầu, thấy Hạng Vinh đưa vợ cùng đứa bé của hần trở về, lập tức giận dữ quát: “Cậu không phải không chịu trở về đây hay sao hả, hay là chỉ đến khi tôi không có ở nhà thôi hả!”

Hạng Vinh sợ hãi gắt gao bảo vệ đứa bé trong lòng ngực, cúi đầu nói: “Anh bình tĩnh, đừng dọa đứa nhỏ để tôi bế nó lên phòng rồi xuống giải thích mọi chuyện với anh.”

Dương Hùng lao đến giữ chặt lấy cậu, tiếp tục lớn tiếng: “Cậu đừng có đem đứa bé làm lá chắn, ngay lập tức giải thích rõ ràng cho tôi.”

Hạng Vinh thực sự rất sốt ruột, mặt bình tĩnh cúi đầu nói: “Anh buông ra, đừng la hét nữa, An An mới hạ sốt anh đừng có làm nó sợ, anh để tôi bế nó lên phòng, anh muốn gì tôi cũng được, bằng không anh không yên với tôi đâu.”

Dương Hùng buông tay, có chút dăm chiêu nhìn Hạng Vinh thật cẩn thận theo hướng dẫn của Tân Hân bế đứa bé về phòng.

Chờ Hạng Vinh quay lại, Dương Hùng chỉ cười quái dị nói: “Cậu giải thích đi, rốt cuộc cậu với đứa nhỏ xảy ra chuyện gì hả?”

Tân Hân lập tức nói: “Cũng không có gì, An An bị bệnh, anh ấy giúp em đưa nó về, chỉ có vậy thôi. Đêm đã khuya rồi, em cũng mệt mỏi, mọi người cũng nên đi ngủ sớm đi.”

Dương Hùng cười lạnh nói: “Mấy người nghĩ tôi là tên ngốc hay sao hả, sự thật thì che giấu còn chuyện ám muội thì tích một đống, hay cho hai người thành thật các người, Hạng Vinh cậu nói cho tôi, rốt cuộc các người giấu bao nhiêu chuyện hả, đứa nhỏ cuối cùng là của ai, hay chúng ta đi bệnh viện kiểm tra DNA đi?”

Hạng Vinh đỏ mặt nói: “Tôi không có lén lút gì với vợ anh hết, tôi là người an phận thủ thường, tôi thật sự không làm những chuyện không lý lẽ. Đứa nhỏ này có trước khi chúng tôi ly hôn.”

Tân Hân hung hăng trừng mắt nhìn Hạng Vinh liếc một cái, cuối cùng cũng mất hết hy vọng, cô giấu một lúc cũng không thể lừa dối cả đời, cũng không thể nói dối được nữa, chảy nước mắt nói với Dương Hùng: “Xin lỗi, anh ơi, em không phải cố ý lừa gạt anh đâu, thật sự không có. Chuyện này là một lần ngoài ý muốn, em yêu anh như vậy, đương nhiên muốn sinh cho anh một đứa con. Xin anh đừng vứt bỏ em. Anh nghĩ xem, chuyện này nếu lan truyền ra ngoài thì danh dự của Dương gia nhất định bị ảnh hưởng, anh cũng không khá hơn. Nếu anh tha thứ cho em, em nhất định sẽ sinh cho anh một đứa con của anh. Nếu anh chấp nhận đứa bé này, thì mẹ con chúng em cả đời này nhất định sẽ cảm kích đại ân đại đức của anh.”

Hạng Vinh: “Các người không cần đứa bé, nhưng tôi muốn, tôi sẽ tự mình nuôi dưỡng nó.”

Dương Hùng cười nói: “Cậu muốn nó sao, cậu có thể làm gì, một đại nam nhân như cậu, bản thân còn phải ở bên ngoài làm công mưu sinh, cậu làm thế nào có thể mang theo đứa bé này?”

Hạng Vinh bị chạm đến nỗi đau, lập tức im lặng.

Dương Hùng rất độ lượng nói: “Quên đi, quên đi, đứa bé này tôi sẽ nhận. Tôi sẽ tự nhìn vượt qua. Đương nhiên, tôi không nhẫn tâm chia rẽ tình cảm cha con, cậu liền dọn về đây đi.”

Tân Hân vui mừng tuân lệnh, cao hứng nói: “Thật tốt quá, ông xã, anh thật sự rất vĩ đại, chuyện này cứ như vậy đi.”

Hạng Vinh lắc đầu nói: “Không được, tôi không trở về đây đâu.”

Tân Hân tức giận nói: “Anh sao lại ích kỷ như vậy, bản thân mình không thích thì cũng không chịu suy nghĩ đến lợi ích của mẹ con chúng ta sao, con bé là của anh, anh không thể mang đến hạnh phúc cho nó thì cũng nên hy sinh một chút, anh đừng có tính toán như vậy chứ.”

Hạng Vinh căn bản nói không lại Tân Hân, cũng không hiểu mình sai ở đâu, nên cậu lấy bất biến ứng vạn biến*, kệ Tân Hân nói gì cũng không đáp ứng trở về.

**bất biến ứng vạn biến: im lặng là vàng, im lặng đối phó với mọi cử động.*

Dương Hùng mất hứng, nói: “Tôi cũng sớm biết làm người tốt thật khó, tôi mệt mỏi rồi, chuyện này để mai hãy nói. Bất quá hôm nay tôi làm một người tốt, ơn nghĩa hôm nay vẫn còn đó, Hạng Vinh à, lời cậu vừa nói thì phải nhớ đó, đừng quên. Câu nói của người thành thật thì nên giữ lời.”

Hạng Vinh: “Tôi từ trước đến nay luôn giữ lời.”

Kết quả ngày hôm đó Hạng Vinh ở lại Bạch Lâu qua đêm.

16. Chương 16

Ngày hôm sau, khi Hạng Vinh đi làm, lập tức bị oanh tạc, tất cả mọi người đều nói Hạng Vinh được một người nữ gọi điện thoại kêu ra ngoài, nguyên đêm không về ký túc xá, nhất định là phong lưu một đêm bên ngoài, nên vây quanh Hạng Vinh nói đùa, Hạng Vinh vẫn trầm mặc “Im lặng là vàng”, không hề để ý đến bất cứ chuyện gì. Cuối cùng bị làm cho nổi giận, chỉ nói: “Mọi người đều hiểu lầm rồi, tôi không có làm chuyện loạn nam nữ nào cả.”

Nhân viên tạp vụ Lão Mã cũng nói: “Tất cả mọi người đều hiểu Hạng Vinh, mấy người đừng có khi dễ người thật thà nữa.” Thành ra mọi người đều tỏ vẻ thất vọng.

Đương nhiên bọn họ cũng không thất vọng quá lâu, một buổi tối vài ngày sau, Tân Hân ăn mặc sang trọng, trên người mang nhiều trang sức vàng ngọc, mùi nước hoa thơm nức, nhưng trên tay lại cầm một gói quà, đến nhà chơi.

Khi Tân Hân xuất hiện ngay cửa, tất cả mọi người đều nghĩ cô đến nhầm chỗ, ăn mặc như vậy thì có lẽ là người giàu có thì làm sao lại xuất hiện ở nơi ký túc xá nghèo nàn này chứ. Nhưng Tân Hân nũng nịu nói khe: “Xin hỏi có Hạng Vinh ở đây không ạ?” Mọi người ngạc nhiên thú vị, khi cô xác nhận không đi nhầm chỗ thì vội vàng mời cô vào nhà.

Khi Tân Hân còn là vợ của Hạng Vinh, chưa từng đến cửa tiệm sửa xe bao giờ, cái nơi vừa bẩn vừa hôi như vậy thì cô nhất định không đến cho nên mọi người ở đây không ai biết cô cả, không ngờ sau khi làm Dương thái thái xong thì lại chạy đến đây gặp Hạng Vinh.

Hạng Vinh thấy Tân Hân đến chơi hoàn toàn ngoài ý muốn, theo bản năng cậu cảm thấy chuyện này không có gì tốt, vì thế mặt bình tĩnh hỏi: “Em tối đây làm gì?”

Tân Hân cười tươi má lúm đồng tiền, nhẹ giọng nói: “Chuyện tối hôm trước khiến anh cực khổ quá, em có ý đến đây tỏ chút lòng cảm tạ với anh.”

Hạng Vinh: “Không cần cảm ơn đâu, không còn gì nữa thì em đi đi.”

Tân Hân uất ức, miễn cưỡng cười nói: “Quả thật có chút chuyện, em có thể nói chuyện với một mình anh được không?”

Mọi người thức thời, đều cười lui ra ngoài.

Tân Hân tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống tỏ ý muốn tiếp tục một cuộc nói chuyện dài, Hạng Vinh bất đắc

dĩ thổ dài.

Tân Hân không chút hoang mang rút ra một xấp tiền nói với Hạng Vinh: “Đây là tiền lần trước ở bệnh viện em mượn anh, trả lại cho anh.”

Hạng Vinh: “Tiền đó là cho đứa bé, em không cần trả lại đâu.”

Tân Hân vẫn muốn đưa, Hạng Vinh lại không nhận, hai người không ngừng nhường qua lại, chợt nghe có tiếng cười ngoài cửa, nhìn ra thì ra là hai người cùng phòng đang rình coi, Hạng Vinh tức giận đóng cửa lại, cậu cũng không muốn tiếp tục dây dưa với Tân Hân nên nhận tiền.

Tân Hân: “Em còn muốn giải thích riêng với anh, lần đó ở bệnh viện em không nên nổi giận với anh như vậy, bây giờ em cũng đã hiểu rõ tình yêu của các anh, tình yêu của các anh là tình yêu vĩ đại nhất, có lẽ sẽ càng phát triển lớn theo thời gian. Cho nên lần này em đến đây, thành khẩn mời anh quay về lại Bạch Lâu. Để hai người có thể thiên trường địa cử bên nhau.”

Hạng Vinh: “Em đầu óc bị hỏng rồi sao, có người nào như em thay chồng mình đi tìm nơi ngoại tình sao? Em là người hiền đức trí tuệ hay... là... là Dương Hùng ép em phải không?”

Tân Hân lắc lắc đầu nói: “Em tự mình muốn đến đây, xin anh tin tưởng thành ý của em. Từ khi em gả cho Dương Hùng thì em biết hoa hoa công tử này sẽ không thể yêu em cả đời, em nghĩ nếu hắn bị quấy nhiễu bên ngoài thì em chỉ có thể nhẫn nhịn. Chỉ cần có thể danh chính ngôn thuận giữ vị trí Dương thái thái thì em cũng biết giữ chừng mực. Nhà giàu đều tam thể tứ thiếp, Hoàng hậu còn phải thay Hoàng đế tuyển phi tử nên chuyện này không là gì cả. Anh biết không, bây giờ hắn ở bên ngoài vừa mua nhà mới vừa trang hoàng lại, em sợ hắn sẽ tìm nữ nhân khác, nếu như vậy thì thời điểm hắn vứt bỏ em sẽ không còn lâu nữa đâu. May mà hắn còn thích anh, hắn nói với em hắn rất yêu anh. Em nghĩ mấy ngày nay cũng cảm thấy anh thật sự là chọn lựa tốt nhất. Thứ nhất, anh sẽ không quẩn quít lấy hắn đòi kết hôn, em vĩnh viễn sẽ là Dương thái thái; thứ hai, anh sẽ không thể sinh con riêng cho hắn để phân chia tài sản với con em; thứ ba, tính anh em hiểu rõ, sẽ không vì được sung mà kiêu rồi khi dễ em, còn có thể đối xử tốt với An An, thật sự trên đời này rất cuộc cũng không thể tìm người nào thích hợp hơn anh, cho nên em thành tâm thành ý mời anh về, thỉnh tin tưởng thành ý của em. Em là tự nguyện đến đây Dương Hùng không hề bức em.”

Hạng Vinh: “Anh đã nói rồi chuyện của anh và Dương Hùng, bản thân anh còn chưa hiểu rõ mà em đã hiểu hết rồi sao, thì ra em cũng biết tính toán như vậy sao. Địa vị Dương thái thái có gì tốt đến mức mà cái gì em cũng chịu nhẫn nhịn? Các người thật hợp nhau, sao không ai chịu hiểu cho tôi hử, cô yêu Dương Hùng thì không có nghĩa tôi cũng yêu Dương Hùng, tại sao tôi phải cùng chung sống với các người chứ?”

Tân Hân càng kinh hãi: “Anh không thương hắn, như vậy, anh vẫn còn yêu em sao! Vậy anh càng phải trở về Bạch Lâu, chúng ta... chúng ta vẫn còn cơ hội mà.” Nói xong thẹn thùng cúi đầu.

*(Ôi, chị thật là vô cùng dày ***!!! Nể phục nể phục!!!)*

Hạng Vinh cười khổ nói: “A..., bà cô của tôi ơi, tôi mà có ý nghĩ như vậy sao hử, bây giờ tôi muốn trốn còn không kịp nữa là, tôi nào dám có gan trêu đến cô đây. Tôi chỉ muốn tìm một người phụ nữ bình thường

sống cuộc sống bình thường như vậy là đủ rồi.”

Tân Hân hiểu sai mà thẹn quá hóa giận, già mồm cãi lý: “Em nhớ rõ trước kia anh từng thề, vì hạnh phúc của em mà có thể hy sinh tất cả, bây giờ cũng là lúc thực hiện lời thề ngày trước rồi đó.”

Hạng Vinh: “Đó là chuyện hồi nào rồi chứ hả, bây giờ cô là Dương thái thái, dựa vào cái gì mà khiến tôi phải hy sinh tất cả chứ, những lời trước kia cô nên sớm quên đi nếu để chồng cô biết thì đừng trách tôi không nói trước.”

Tân Hân đột nhiên không nói, trầm mặc một chút mới nói tiếp: “Anh không nhìn mặt em thì cũng nên quan tâm đến đứa nhỏ, chỉ cần Dương Hùng chịu nhận An An, thì nó muốn gì có đó, tương lai sẽ thành danh môn thực nữ tiểu thư khuê các.”

Hạng Vinh: “Làm con của kẻ có tiền thì có gì tốt chứ, Dương Hùng chính là ví dụ, chỉ cần bản thân cao hứng thì cái gì cũng dám làm khiến cha mẹ hấn tức chết lên chết xuống. Cô thử nhìn A Lương con của ông chủ tiệm xe chúng ta đi cũng xem nó là con của kẻ có tiền đó, suốt ngày chỉ trốn học đánh nhau, cả ngày gây chuyện để ba nó đi giải quyết. Tôi thấy con cái nhà bình dân cũng tốt lắm rồi.”

Tân Hân bĩu môi nói: “Anh đem gia đình có chút tiền so sánh với Dương gia sao, phong thái xa hoa chân chính của Dương gia anh chưa biết hết đâu. Nếu con gái của em có thể được Dương gia giám hộ thì từ nhỏ nó đã được học ba thứ tiếng, học đàn dương cầm, tương lai có thể ra nước ngoài du học, tóm lại là cực kỳ tốt, cuối cùng còn có thể bước chân vào gia đình giàu có hơn nữa, điều này anh có thể cho nó sao?”

Hạng Vinh khó hiểu nói: “Bước chân vào gia đình giàu có tốt như vậy sao, cô không phải cũng bước chân vào gia đình giàu có sao, không phải cả ngày đều bị khinh thường.”

Tân Hân: “Đó là do bên nhà mẹ em vô thân vô thế, hoàn toàn khác với An An.”

Hai người cứ thế nói chuyện cũng không đi đến đâu, Tân Hân vừa bằng mặt không bằng lòng vừa khổ sở khuyên cả buổi, Hạng Vinh vẫn không đồng ý quay về Bạch Lâu, cuối cùng Tân Hân đành bất đắc dĩ bỏ đi.

Tân Hân đi rồi, một đám bạn cùng phòng quay về vây quanh Hạng Vinh hỏi han.

Tiểu Vu kéo tay Hạng Vinh nói: “Anh à, anh được quá nha, thật sự không hề biết anh là con báo lợi hại như vậy, nhìn ngày thường không nói tiếng nào vậy mà chỉ cần tung chiêu đã có cả tiền lẫn tình.”

Hạng Vinh: “Các người đừng nói bậy bạ, đây không phải phim ảnh.”

Tiểu Vu nói: “Chúng tôi đứng ngoài đều thấy cả mà cô ấy dám đưa cho anh một xấp tiền, anh còn giả bộ không cần này nọ nữa chứ.”

Hạng Vinh: “Đó là tiền tôi cho cô ấy mượn, cô ấy đến trả lại.”

Mọi người lập tức ồn ào: “Vị thái thái ăn mặc đẹp như vậy lại đến vay tiền của anh sao, anh nói dối cũng bịa chuyện có lý một chút chứ, nếu là mượn tiền, vậy tại sao anh còn khước từ không chịu nhận?” Tiếp đó, mọi người đều xét hỏi Hạng Vinh giống như tra khảo tù nhân. Hạng Vinh lặp đi lặp lại là mình hoàn toàn trong sạch.

Cuối cùng vẫn là Lão Mã đứng ra hòa giải, Lão Mã nói: “Các người đừng náo loạn nữa, Hạng Vinh là người nói thật, lời nói cậu ta thì tôi tin. Hạng Vinh à, không bằng cậu thề cho bọn hấn thấy đi, cậu không hề cùng người phụ nữ hôm nay lên giường, xong xuôi.”

Hạng Vinh không thể thề, cậu không chỉ cùng Tân Hân lên giường mà còn có con nữa. Nhưng nguồn gốc mọi chuyện lại không thể nói rõ với người ngoài. Cậu dù sao cũng là bậc nam nhi, làm sao có thể nói với mọi người: vợ tôi bỏ đi lấy chồng, bây giờ lại trở về lừa tôi cùng người kia ở bên nhau. Nếu để cho mọi người biết cậu từng ngủ với người kia hết lần này đến lần khác thì cậu còn mặt mũi nào mà ở lại đây chứ. Hạng Vinh thành thật lại không thể nói dối cho nên cậu im lặng không nói gì cả.

Mọi người thấy cậu không thề lại càng cười cợt lớn hơn, càng xác nhận có gian tình. Lần này ngay cả Lão Mã cũng không thể giúp cậu. Hạng Vinh bị bọn họ bàn tán hết đỏ mặt trắng, trong lòng khó chịu.

17. Chương 17

Ngày tiếp theo Hạng Vinh cũng không sống yên ổn, Tân Hân vẫn chưa từ bỏ, mỗi ngày đều gọi điện thoại đến đây báo tình trạng đứa nhỏ. Hạng Vinh nhận không được muốn nghe nhưng lại không thể cúp điện thoại.

Tân Hân trong điện thoại nói: An An càng lớn càng đẹp. Ngay cả Dương Hùng bây giờ cũng rất thích nó, lúc không làm gì cũng ôm nựng nó, khen nó: “An An lớn lên thật xinh đẹp, nhìn xem mắt này, miệng này khiến người ta yêu biết bao nhiêu.”(*Khen bé hay là khen ba bé vậy anh*). Còn anh là ba ruột nó lại không đến nhìn nó sao.

Tân Hân mỗi lần gọi đến đều nói về An An muốn thấy Hạng Vinh, Hạng Vinh biết Tân Hân chỉ là bịa chuyện, một đứa bé nhỏ như vậy thì làm sao có thể muốn ba ruột là cậu chứ, thế nhưng chỉ là suy nghĩ trong đầu không dám biểu lộ ra ngoài, vì cậu thật sự thích nghe Tân Hân nói điều này. Tuy rằng cậu không dám trở về, lại càng khiến trong lòng nhớ thương càng lớn.

Dương Hùng vẫn như trước, thường xuyên lái xe đến nhìn Hạng Vinh từ xa, nhìn rồi đi không hề quấy rầy Hạng Vinh.

Hạng Vinh rất sợ điện thoại của Tân Hân nhưng lại không nhận được mà chờ điện thoại của Tân Hân, cả ngày ngổn ngang tâm sự nên làm trước quên sau. Chủ tiệm xe cuối cùng nhìn không nổi nữa, tìm Hạng Vinh nói chuyện.

Chủ tiệm xe họ Ngô, làm người rất suy nghĩ cẩn thận chặt chẽ. Hạng Vinh cảm thấy ông đôi khi hơi keo kiệt nhưng nói chung cũng không tệ lắm.

Ông chủ Ngô hôm nay rất nhiệt tình, kéo tay Hạng Vinh, nhất định muốn cùng cậu tâm sự. Ông chủ Ngô mới đầu là khen Hạng Vinh một chập, nào là có khả năng vượt qua mọi thử thách, có thể chịu đựng mọi chuyện khổ cực, cuối cùng cũng nói đến điểm chính yếu: “Hạng Vinh à, tôi biết vợ cậu bỏ theo người khác, cậu trong lòng rất đau khổ, nhưng chuyện đã qua dù sao cũng là quá khứ.”

Hạng Vinh: “Tôi rất muốn nó là quá khứ, nhưng hiện tại thì nó không chịu buông tha.”

Ông chủ Ngô vỗ vai Hạng Vinh: “Cậu đó. Tâm dần vật thì phải cởi bỏ. Có chuyện cậu muốn quên cũng không thể quên được. Một người có thể thắng người khác dễ dàng nhưng để chiến thắng bản thân mình thì rất khó.”

Hạng Vinh: “Tôi có thể chiến thắng bản thân nhưng lại không thể chiến thắng người khác, tôi không còn biện pháp nào cả.”

Ông chủ Ngô nói: “Tôi cũng hồ đồ. Nhưng cậu cũng nên nghe tôi nói, bây giờ cậu nên mở lòng một chút, người vợ bỏ đi của cậu có gì hơn người chứ, ngoài đường nhiều con gái lớn cùng góa phụ tìm đại một người không được sao. Tại sao cứ nhất định là loại thứ ba chứ, còn tự mình kết thù kết oán.”

Hạng Vinh lắp bắp kinh hãi, hỏi: “Ông chủ Ngô, tại sao ông lại nói như vậy?”

Ông chủ Ngô đắc ý nói: “Tôi nhiều kinh nghiệm như vậy sao lại nhìn không ra chứ. Về mặt của cậu khi tiếp diện thoại vừa muốn tiếp vừa lại sợ tiếp, vừa thấy là biết ngay chuyện tình ngoài giá thú. Ngoài ra, trước cửa còn có một chiếc xe thể thao nhìn chăm chăm cậu, bên trong là một người nam, là chồng của người phụ nữ kia. Cậu không cần giấu diếm tôi. Tôi nói đúng không?”

Hạng Vinh không thể phủ nhận.

Ông chủ Ngô lại nói tiếp: “Người có thể lái loại xe đó, không giàu cũng là quý tộc. Bối cảnh như vậy là người chúng ta không thể trêu vào. Cậu không đọc báo sao, vài ngày trước đây có đưa tin về một người bị chiếc BMW đâm chết sao. Bây giờ cậu chọc đến một người lớn như vậy, cả ngày đều âm hồn bất tán nhìn chăm chăm cậu, cậu không sợ nhưng tôi sợ đó. Nếu xảy ra chuyện gì cùng trách ông chủ này che chở cậu. Hơn nữa, chúng ta chỉ là một tiệm kinh doanh nhỏ thôi, sao có thể trêu chọc nhân vật lớn như vậy chứ, gió to sóng lớn cũng không thể chịu nổi đâu. Nếu thật sự có người đến đây làm lớn chuyện thì cả đám người chúng ta sẽ không có cơm mà ăn đâu. Coi như tôi xin cậu. Đừng làm chuyện gì khiến mình gặp phiền phức. Hôm nay tôi để cậu nghỉ một ngày, cậu nghĩ cách giải quyết chuyện này đi.”

Hạng Vinh đành phải gật đầu đi ra ngoài.

Sau khi Hạng Vinh ra ngoài thì mua rất nhiều thức ăn đi đến Bạch Lâu, làm cho mọi người một bữa cơm phong phú, đương nhiên cũng nấu chút cháo cho An An, An An đối với Hạng Vinh hoàn toàn không e sợ,

hai cánh tay nhỏ bé ôm lấy cậu, ngoan ngoãn ở trong lòng Hạng Vinh ăn cháo. Mọi người quanh bữa cơm chiều đều vui vẻ hòa thuận, giống như một gia đình vui vẻ bên nhau.

Ăn xong cơm chiều, Lý thẩm ôm An An đi ngủ, thần sắc Hạng Vinh trang trọng nói: “Tôi muốn nói chuyện với hai người, về sau Tân Hân em không cần gọi điện thoại cho anh nữa, còn Dương Hùng về sau không cần lái xe đến gặp tôi nữa. Tôi còn muốn yên ổn làm việc, xin các người không nên gây cản trở cho tôi.”

(Anh sắp bị công kích)

Tân Hân làm như vô tội nói: “Em chỉ muốn nói cho anh tình trạng của con anh thôi mà, có gì không đúng đâu?”

Hạng Vinh: “Em nói dễ nghe nhỉ, trước kia sao không thấy em để ý đến anh như vậy, nói trắng ra là em muốn anh trở về đây, để Dương Hùng vui vẻ có đúng hay không hả?”

Dương Hùng: “Trở về thì tốt chứ sao, giống như hôm nay vậy, mọi người cùng nhau ăn cơm chiều, tôi cảm thấy cuộc sống rất hạnh phúc.”

Tân Hân: “Đúng đó, Hạng Vinh anh cũng không phải chịu ủy khuất, một gia đình hạnh phúc tất nhiên cần có người hy sinh rồi.”

Hạng Vinh vô cùng khó hiểu nói: “Vậy tại sao người hy sinh nhất định phải là anh?”

Tân Hân: “Em cũng hy sinh nha, nhìn thấy chồng mình yêu người khác, em cũng rất thống khổ, nhưng vì muốn gia đình êm ấm, vì đứa con, em đành cam tâm tình nguyện nhẫn nhịn, em có thể hy sinh thì sao anh không thể chứ?”

Hạng Vinh suy nghĩ một lúc mới nói: “Là em tự nguyện, với lại đó là gia đình của em, còn anh thì tại sao?”

Tân Hân: “Đó là do anh quá khách khí, chúng tôi không hề xem anh là người ngoài.”

Hạng Vinh: “Tôi cầu xin mấy người, vẫn cứ xem tôi là người ngoài là được rồi.”

Dương Hùng: “Khó mà làm như vậy lắm, tôi muốn sớm sớm đều nhìn cậu, tôi tối lại ôm cậu ngủ, cả đời đều chỉ muốn làm cậu hàng trăm ngàn lần, vậy thì làm sao có thể xem cậu là người ngoài kia chứ.”

Hạng Vinh nổi giận, quát với Dương Hùng: “Tôi muốn nói chuyện đàng hoàng với mấy người, tại sao có thể nói đùa giỡn tôi như vậy chứ!”

Dương Hùng tỏ vẻ rụt rè sợ hãi, giơ hai tay cao lên đầu hàng, liên tục gật đầu nói: “Được, được rồi, tôi

dừng lại, tôi dừng lại mà.”

Hạng Vinh đồng dặc nói với bọn họ: “Chuyện ác bá cường hào tôi nghe cũng nhiều rồi, nhưng anh chiếm hết cả gia đình người ta thì tôi chưa từng nghe thấy; bán bạn cầu vinh tôi cũng từng gặp nhưng giống như cô đem chồng trước của mình bán cho chồng hiện tại làm vợ bé thì tôi chưa từng gặp qua, hôn nhân là chuyện thiêng liêng nghiêm túc, tại sao các người còn đem nó là thứ **mua một tặng một** chứ hả! Các người thực sự là một đôi vợ chồng trộm cướp tán tận lương tâm! Các người nếu còn chút lương tâm thì đừng dây dưa với tôi nữa, tôi cam đoan sẽ giữ kín bí mật này, không nói với bất cứ ai, sau này chúng ta là bằng hữu, có dịp tôi sẽ nấu cơm cho mọi người ăn. Được rồi chứ?”

Dương Hùng: “Bảo bối cậu đừng nổi giận mà, kỳ thật người tôi muốn mua là cậu, còn cô ta là hàng tặng kèm. Cậu tự tin vào bản thân mình một chút đi mà.”

Tân Hân bĩu môi: “Anh đừng có cho là mình sạch sẽ. Những lời này nếu là trước kia thì tôi sẽ cảm thấy xấu hổ, đó là trước kia tôi vẫn cho là mình phản bội anh, trong lòng đều mang cảm giác tội lỗi. Bây giờ tôi biết hết rồi, thì ra anh hồng hạnh trèo tường còn sớm hơn cả tôi nữa, ngủ với hán còn nhiều hơn với tôi, anh phản bội vợ của mình vì tiền, sau đó còn cùng chồng người khác yêu đương vụng trộm, mà bây giờ còn giả vờ không biết, giả vờ vô tội, anh không hề biết xấu hổ!”

Những lời này gần như khiến Hạng Vinh nghẹn thở sắp chết, cậu đỏ mặt nói: “Tôi không phải... tôi không có... chúng tôi... các người...”

Tân Hân tuy rằng nói không để ý nhưng lời cô nói đều mang tính chất thực tế, Hạng Vinh vốn miệng ngọt lưỡi ghêch lúc gặp chuyện đều chậm hơn người khác. Cậu sao có thể mở miệng giải thích chứ. Hạng Vinh cảm thấy mình thật sự muốn ngất xỉu.

18. Chương 18

Tân Hân không quan tâm chỉ vào Hạng Vinh nói: “Chuyện đã đến bước này, đều là do trách nhiệm của anh, anh ngoan ngoãn dọn về đây là Nhị nãi nãi đi, tất cả mọi người đều sống yên ổn, nếu không, tôi sống không tốt thì anh cũng đừng nghĩ sẽ được thư thái.”

Dương Hùng cười hì hì nói: “Bảo bối à, lúc này tôi cảm thấy Tân Hân nói rất có lý, cậu không phải thường la hét nói mình là một nam nhân sao, một nam tử hán đại trượng phu thì dám làm dám chịu, cậu không thể cứ mãi trốn tránh trách nhiệm, một mực chạy trốn như vậy.”

Hạng Vinh: “Tôi dám làm sẽ dám chịu, thế nhưng... nhưng tôi chưa hề làm gì hết, tôi là bị anh thượng còn không chưa dám nói với ai hết, sau đó lại để anh thượng tiếp cũng vẫn không dám nói với ai, chẳng lẽ vì vậy mà tôi phải để anh thượng cả đời sao?”

Tân Hân: “Không sai, việc này cứ như vậy đi.”

Hạng Vinh: “Không được, không được ngưng, tôi kiên quyết không đồng ý!”

Tân Hân: “Chuyện này là do anh tạo ra mà bây giờ anh còn muốn không quan tâm đến nó sao, khiến tôi không thể cập bến ở cả hai đầu, cửa thoát cũng không có. Nói cho anh biết, gọi điện thoại cho anh là cách ôn nhu nhất rồi đó, nếu anh không nghe lời, chiêu thức sẽ còn ngoan độc hơn. Dù đi hết chân trời góc biển thì chúng tôi cũng không tha cho anh đâu.”

Dương Hùng vỗ tay tán thưởng, nói: “Trước mắt thật sự nhiều chuyện như vậy, cậu không thể nào nói xạo nữa, chịu trách nhiệm của cậu đi, dọn về đây ở, mọi người đều tốt, mọi người hòa hợp êm thấm sống với nhau thật là tốt, đừng vì bản thân mình mà khiến cả nhà từ lớn đến nhỏ cũng không thoải mái.”

Cuối cùng mọi người lấy số phiếu là 2:1 quyết định phán Hạng Vinh có tội, phải đứng ra chịu trách nhiệm tất cả mọi chuyện, căn cứ theo những chuyện trước đây, phán quyết thành lập, Hạng Vinh phải mau lập công chuộc tội.

(Anh đại bại!!~~~)

Hạng Vinh: “Thật sự tôi không làm gì cả, bị các người khi dễ còn chưa nói. Tôi là bị Dương Hùng cưỡng gian, bị Tân Hân vứt bỏ, tại sao còn phải chịu trách nhiệm bồi thường cho hai người. Chuyện này rõ ràng là không phân rõ phải trái mà.”

Dương Hùng: “Sao lại nói không quan tâm chứ, không phải chúng tôi đều phân rõ phải trái với cậu sao, nói không hề nói chuyện rõ ràng là chuyện không đúng nha.”

Hạng Vinh vẫn ngoan cố, nói nhỏ: “Còn chuyện quan tâm đến tôi thì sao chưa thấy nói tới chứ!”

Hạng Vinh nói không lại hai người kia, lại sợ thương tổn đến đứa bé, không dám trở mặt với hai người bọn họ, cậu đành bất đắc dĩ khổ cầu hết nửa ngày mới có thể “nhận” được cách xử lý “rộng lượng nhất”.

Mọi người cứ cò kè mặc cả cuối cùng cũng ký kết như sau: Tân Hân không gọi điện thoại còn Dương Hùng cũng không đến nhìn Hạng Vinh nữa; Hạng Vinh thì cứ định kỳ phải về gặp con gái, nhìn con gái xong cũng không được đi ngay mà phải “trả nợ” cho Dương Hùng.

Dương Hùng nói với Hạng Vinh: “Thấy cậu không vui chút nào cả, có phải cảm thấy ủy khuất khi phải làm Nhị nãi đúng không, vậy tôi liên lý hôn với Tân Hân ngay, chỉ sống với mình cậu thôi.”

Hạng Vinh: “Không được, ngàn vạn lần không cần làm vậy đâu. Hay là vậy đi chúng ta cứ là bạn tốt với nhau là được rồi.”

Tân Hân nói với Hạng Vinh: “Nhìn bộ dạng của anh đáng thương như vậy, trước kia em còn bị anh lừa, anh nói thật cho em biết đi anh làm sao câu dẫn được hân hã?”

Hạng Vinh: “Không có! Tuyệt đối anh chưa từng câu dẫn hẳn, anh là bị ép buộc, Dương Hùng anh nói đi tôi không có câu dẫn anh.”

Dương Hùng: “Sao không câu dẫn tôi chứ, mỗi câu cậu nói, mỗi động tác cậu làm, hương vị của cậu đều câu dẫn tôi cả.”

Hạng Vinh tức giận nói: “Tốt lắm, sau này trước mặt anh tôi sẽ không bao giờ... nói chuyện nữa, không làm gì hết, tôi tắm xong mới đến gặp anh được chưa. Hừ... làm như vậy anh còn không buông tha cho tôi thì cũng giảm bớt một chút phải không.”

Dương Hùng cười nói: “Bảo bối à, bộ dạng bây giờ của cậu thật sự rất đáng yêu, còn nói là không muốn câu dẫn tôi, hờn phách của tôi đều bị cậu làm cho bay mất thật sự muốn ăn cậu sạch sẽ.”

Tân Hân lập tức phụ họa: “Thật đó nha, sao trước đây em không phát hiện ra nhỉ, anh thật sự rất gợi cảm.”

Dương Hùng: “Bây giờ cậu ta là người của tôi, cô nhìn rồi quên đi, không được chạm đến cậu ta!”

Hạng Vinh rất tức giận, nhưng lại không biết nói gì mới được nên đành yên lặng hỏi ông trời.

(Ông trời: hỏi ta làm gì?)

.

Dương Hùng thấy Hạng Vinh giận liền hống cậu: “Tôi chỉ giận chút thôi mà, nhìn cậu kia gân xanh đều nổi hết cả lên, bây giờ tôi chứng thực rằng Hạng Vinh chưa từng câu dẫn tôi.” Nói xong lấy khăn giấy lau mồ hôi cho Hạng Vinh.

Hạng Vinh như trút được gánh nặng nói với Tân Hân: “Em nghe rõ chưa, có đương sự chứng minh từ đầu đến giờ anh hoàn toàn bị ép buộc. Cậu này hẳn nói hoàn toàn đều là sự thật.”

Tân Hân: “Các người nên hạn chế ở trước mặt người khác biểu diễn phụ phụ tình thâm kẻ xướng người họa đi, tôi không thích xem đâu.” Nói xong xoay người rời đi.

Dương Hùng nói với Hạng Vinh: “Cô ta không thích xem thì chúng ta cũng phải diễn tiếp, chúng ta lên giường diễn tiếp đi.”

Hạng Vinh đối với tình huống thay đổi bất ngờ như vậy chưa kịp phản ứng, vẫn cứ nói: “Anh phải nói rõ ràng chuyện này, anh nói coi tôi câu dẫn anh khi nào chứ, tôi trốn tránh còn không kịp nữa là, tôi là do thân bất do kỷ nha, tôi...” Mãi đến khi nằm trên giường cậu ta mới phát hiện ra mình đã khiêu nại sai đối tượng.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Dương Hùng vẫn còn lưu luyến nói với Hạng Vinh: “Lần sau cậu đến sớm một chút đi, hay là tôi đi đón cậu ha.”

Hạng Vinh: “Không được, ông chủ của tôi biết xe của anh, xe của anh quá chói mắt. Bọn họ sẽ hiểu lầm tôi mà tôi lại càng không thể giải thích rõ. Anh lần sau không cần lái xe đến nữa đâu.”

Dương Hùng: “Nếu không phải vì muốn thấy cậu thì nơi quái quỷ đó có mời tôi cũng không thèm đi. Thấy cậu bị dọa sợ như vậy cũng biết sức mạnh của đám đông rồi chứ, đây gọi là giết người bằng miệng lưỡi đó. Cậu tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời tôi, bằng không cậu đi đến đâu thì tôi cũng bám theo khiến cậu thành kẻ xấu xa.”

Hạng Vinh không kiên nhẫn nói: “Tôi nghe lời mà được chưa.”

Dương Hùng: “Tốt, nghe lời là tốt rồi, tôi đây sẽ khiến cậu thơm nức luôn.” Nói xong tay với đến bàn trang điểm chụp lấy lọ nước hoa, phun như điên vào người Hạng Vinh, Hạng Vinh hết tránh trái lại tránh phải, ôm lấy đầu nhảy dựng.

Nước hoa hàng hiệu có khác nha, dù Hạng Vinh vọt vào phòng tắm mấy lần đều không thể xóa đi mùi nồng nơi cổ kia. Cho nên ngày hôm sau Hạng Vinh đành phải mang mùi thơm nức kia đi làm.

Nếu bạn đến dự một buổi tiệc lớn của giới nhà giàu, mùi thơm ngát thoang thoang cùng với kiểu dáng quần áo khéo léo hòa hợp với nhau càng tăng theo lực hấp dẫn, tỏ rõ khí chất cao quý mê người của bạn nha; nếu vào đúng khi trăng rằm lên cao, hay cảnh hoàng hôn sau lưng thì mùi hương lan tỏa này sẽ càng khiến màn đêm kia càng lãng mạn cùng ấm áp biết bao.

Nhưng nếu bạn khắp người đều là quần áo lao động dính đầy dầu mỡ lại đứng giữa khung cảnh một tiệm sửa xe vừa lộn xộn vừa bẩn lại còn không khí ngột ngạt, trên người lại mang mùi hương nồng nặc khiến người say kia thì có lẽ là ... **rất quỵ dị**. Hạng Vinh cứ mang nét quỵ dị như vậy mà nằm ngang người dưới gầm xe ô tô đang nhiệt tình làm việc, bản thân cậu cũng hiểu là không tự nhiên nhưng đành mắt nhắm tai nghe trước thái độ chỉ trỏ cùng châm chọc khiêu khích của những người khác. Cuối cùng cậu cũng khiến tất cả mọi người chạy mất.

Ngay cả ông chủ Ngô cũng có chút không vui, trong lòng nghĩ thầm, mình để cậu ta nghỉ một ngày để cậu ta đi giải quyết vấn đề thể mà cậu ta lại mang một thân đầy mùi như vậy trở về. Thời buổi bây giờ xem ra không còn người thật thà đáng tin nữa rồi. o(____)o

Đương nhiên cũng có người không sợ mùi hương “lạ” kia, đó chính là nhân viên tạp vụ Tiểu Vu. Tiểu Vu rót cho Hạng Vinh ly nước còn nhiệt tình nói: “Anh Vinh, nghỉ chút đi.”

Tóc Tiểu Vu có chút dài lại nhuộm đủ màu rực rỡ, đừng nhìn bộ dạng lôi thôi của hần ở ký túc xá mà lầm nha, ra khỏi cửa thì ăn mặc khác ngay, Tiểu Vu luôn dùng tiền lương ít ỏi của mình cố gắng ăn mặc đúng một nhưng đương nhiên thường lực bất tòng tâm. Tiểu Vu cũng xấp xỉ tuổi Hạng Vinh nhưng bình thường hần ghét Hạng Vinh lúc nào cũng theo khuôn phép, hiền lành đến mức hèn nhát; Hạng Vinh cũng không thích Tiểu Vu lòa lẹt quá mức. Cho nên hai người dùng làm chung tiệm nhưng bình thường không nói

chuyện.

Tâm nguyện lớn nhất của Tiểu Vu chính là cua được con gái gia đình giàu có để hắn có thể tiền tài đầy túi một đêm phát lên. Mà bét lăm cũng sắp vào được một quý bà nhà giàu để thoát cảnh nghèo khó. Đáng tiếc mục tiêu này hắn đeo đuổi nhiều năm lại không có chút thành quả nào. Đừng nói phú bà gì gì đó mà ngay cả tiểu thư con gái nhà khá giả cũng xua tay với hắn. Mất thấy tuổi thanh xuân sắp qua tuổi già sắp tới, mà ngay cả con gái cưng của một gia đình nào đó hắn còn không bám được thì hắn còn không sốt ruột hay sao.

Những ngày gần đây hắn thấy Hạng Vinh xưa nay trầm mặc ít nói, quần áo bình thường quê mùa thế mà lại cùng một vị quý bà ồn ào làm chuyện xấu, thì không khỏi kinh ngạc, thậm hận mình có tài nhưng không gặp thời để người khác cướp mất. Rút kinh nghiệm xương máu, hắn quyết định khiêm tốn tìm Hạng Vinh để lĩnh giáo, để hiểu được mình còn thiếu ở chỗ nào mà gia cường cải thiện.

(Ồ, anh ấy không có làm “chuyện xấu” với quý bà nào đâu, anh ấy làm chuyện đó với quý ông kia...TT.TT)

Thấy Hạng Vinh từ gầm xe chui ra, Tiểu Vu lập tức nhiệt tình đưa ly nước, thấy Hạng Vinh uống một hớp liền hỏi: “Uống ngon không, tôi bỏ thêm chút nhân sâm vụn trong trà cho anh đó, rất bổ nha. Anh Vinh nhất định vất vả cả đêm qua mà.”

Hạng Vinh kỳ quái hỏi: “Cậu nói gì?”

Tiểu Vu làm bộ như nhiều kinh nghiệm: “Nhìn cặp mắt của anh thành đen như vậy, lúc đi thì thất lưng cùng chân đều vô lực, trên người lại toàn mùi nước hoa, ngay cả thằng ngốc cũng hiểu tối hôm qua nhất định là một đêm ác chiến, chúng ta đều là anh em cả mà, anh đừng có giấu tôi chứ.”

Hạng Vinh im không nói, trả lại ly nước cho Tiểu Vu lại chui xuống gầm xe, nhưng bị

Tiểu Vu kéo lại: “Anh Vinh, tôi không giống bọn họ đâu, tôi không cười anh, tôi khâm phục anh từ tận đáy lòng đó nha. Anh xem tiệm chúng ta nhiều người như vậy mà người tôi khâm phục nhất chỉ có mình anh thôi đó. Đêm nay không làm gì thì chúng ta hai người đi uống chút gì đi, tôi mời.”

Hạng Vinh: “Có chuyện gì thì cậu nói bây giờ đi, tôi không uống rượu.”

Tiểu Vu vô cùng thành khẩn nói: “Anh Vinh à, tôi muốn bái anh làm sư phụ, anh dạy cho tôi được không, hãy chỉ cho tôi con đường của ánh sáng đi mà. Cho nên lần này là rượu mời sư phụ của tôi. Ngày kia nếu tôi có thể thành dạng người khác thì nhất định không quên ân đức của sư phụ là anh đâu.”

Hạng Vinh: “Cậu muốn học sửa xe?”

Tiểu Vu: “Sư phụ đừng đùa, sửa xe có nhiều tiền đồ như vậy tôi còn cần anh dạy sao. Tôi muốn học anh cách cua phú bà, anh có thể giới thiệu cho tôi một vài bạn bè có tiền để tôi quen đi.”

Hạng Vinh sững sốt một lúc mới nói: “Tôi đã nói ba nhiều lần rồi, tôi không có làm chuyện loạn nam nữ đó! Các người có tin không hả?”

Tiểu Vu: “Sư phụ nói vậy không đúng, chuyện gì có thể khiến anh thơm nồng như vậy chứ? Đừng tưởng tôi không biết gì nha, đây là loại nước hoa dành cho nam, chỉ một bình nhỏ thôi cũng bằng hai tháng lương đi làm chỗ này rồi đó.”

Hạng Vinh: “Quý như vậy sao, tôi không rành lắm, tôi chưa từng mua bao giờ.”

Tiểu Vu: “Là người phụ nữ ngày đó tìm anh mua cho anh phải không, hay là của chồng bà ta phải không?”

Hạng Vinh không thể nói đó là sai, thực tế thì Tiểu Vu nói đúng, Hạng Vinh đành im lặng.

Tiểu Vu còn nói: “Sư phụ đừng mạnh miệng nữa, kỳ thật tôi thấy hết rồi.”

Hạng Vinh kinh hãi, hỏi: “Cậu thấy cái gì?”

Tiểu Vu cười nói: “Sáng nay khi anh thay đồng phục tôi lên thấy trên người anh đầy dấu hôn ngân, phía trước phía sau từ trên xuống dưới đều có, không làm chuyện nam nữ thì anh cũng khó có thể tự cắn mình. E rằng anh cũng không có bản lĩnh như vậy đâu.”

Hạng Vinh nghĩ thầm, đương nhiên không phải cậu tự cắn mình, cũng không phải nữ nhân nào cắn cả. Đó là dấu hôn của một người nam nhân nhưng có giết cậu cũng không nói ra. Hạng Vinh đành nói: “Mọi chuyện không như cậu nghĩ đâu, cậu đi đi tôi không thể giúp gì cho cậu hết.”

Tiểu Vu: “Sư phụ à đừng có bủn xỉn như vậy chứ. Đó đến giờ anh cũng không phải người như vậy. Úc, tôi hiểu rồi, anh sợ tôi không đủ tư chất đứng không khiến anh mất mặt chứ gì. Mặc dù tôi bộ dạng lớn lên cũng coi như khôi ngô mà vóc dáng hơi nhỏ, nhưng kinh nghiệm so với anh không kém đâu nha, không tin tôi cho anh xem nè.” Nói xong liền kéo khóa quần.

Sau khi Hạng Vinh bị Dương Hùng làm thì chỉ cần nam nhân ở trước mặt cậu làm động tác này, cậu hét lớn lên: “Cậu muốn làm gì hả!” Tiếp theo đó là nắm đấm thép tung ra, Tiểu Vu lùi ra sau, móng nện xuống đất.

Hạng Vinh còn cảm giận mắng: “Đồ lưu manh, cậu không biết xấu hổ!” Mắng xong mới phát hiện mình phản ứng hơi thái quá, liền hốt hoảng rời khỏi hiện trường.

Tiểu Vu không hiểu sao mình bị đánh, nghĩ nửa ngày mới biết đang đứng ở đây, tức giận lắm bầm lều bầu nói: “Không dạy thì thôi, tôi không dành chén cơm của anh là được rồi có cần phải như vậy không chứ. Giả bộ đứng đấy, chắc chắn là giả bộ đứng đấy... chẳng lẽ bây giờ đang lưu hành một giả bộ làm quân tử hay sao nhỉ?”

Cuộc đời chính là như vậy đấy các bạn à, người khác thì không ngừng hâm mộ cuộc sống của Hạng Vinh, thời gian vẫn cứ tiếp tục trôi qua, Hạng Vinh lại nhìn hoàn cảnh của bản thân cậu mà bi thương thở dài, hối tiếc tự oán. Nhưng dù các bạn có nghĩ thế nào thì cuộc sống vẫn như cũ mà mỉm cười tiếp diễn, cho nên Hạng Vinh chỉ có thể cứ định kỳ đến thăm An An, thuận tiện “cảm ơn” tấm lòng của “người tốt” Dương Hùng.

19. Chương 19

Dương Hùng còn chê số lần Hạng Vinh đến thăm An An quá ít, khoảng thời gian kéo quá dài, liền kêu đám anh em đến khai sáng cho Hạng Vinh. Kêu đám anh em tối đây, sau khi ăn những món mỹ vị của Hạng Vinh làm xong cũng bắt đầu khai sáng con đường cho cậu.

Hầu Tín nói với Hạng Vinh: “Đại tẩu à, anh cũng thật thành công nha, đại ca của tôi tốt như vậy, không cần nghĩ liền thua dưới tay anh. Anh đem giam cầm anh ấy như vậy. Bây giờ giờ một chút chiêu đa dạng này nọ thì cũng được đi nhưng lật mềm buộc chặt thì vẫn tốt hơn rất nhiều, anh nên sớm dọn về đây ở đi, đây cung mà kéo lâu quá cũng có khi đứt đó lúc đó không có lợi cho anh chút nào đâu.”

(Vinh nhà ta còn muốn dây cung nó đứt luôn đi... càng nhanh càng tốt...Hừ)

Hạng Vinh đỏ mặt nói: “Đừng gọi tôi là đại tẩu, tôi không phải đâu. Tôi không có giam anh ta. Tôi mới là người bị giam.”

Từ Tự Cường: “Ai giam ai không trọng yếu. Hạng Vinh à, dù sao thì trước đây anh cũng để cho anh ấy thượng rất là nhiều lần rồi, sau này cũng đồng ý để anh ấy thượng mà, nhiều vài cái ít vài lần cũng không khác nhau là mấy. Không bằng anh hào phóng chút đi, về đây ở, mỗi ngày coi như **xả thân uy lang**. Bây giờ anh xem đại ca của chúng tôi thật đáng thương, chuyện này giống như đang ngóng trông ngày cưới mà không đếm nổi hoàng hôn bình minh. Tôi thấy anh bình thường cũng là người lạnh lẽo sao chuyện này lại tính toán chậm chạp vậy chứ, chịu nhiều mệt mỏi như vậy a.”

Hạng Vinh: “Tôi không phải sợ chịu thiệt, mệt một chút cũng không sao, tôi vốn nghĩ nếu tôi chịu thiệt một chút tất cả mọi người đều hạnh phúc thì tốt quá rồi. Thế nhưng đám bọn họ chiếm nhiều tiện nghi vậy mà còn không thấy đủ. Anh ta muốn tôi cả đời chẳng lẽ tôi một đại nam nhân như vậy lại có thể chịu như vậy cả đời sao.”

Hầu Tín vô cùng xúc động nói: “Một người bị người khác thượng một lần không khó, khó nhất chính là cả đời hần để cho người ta thượng, cam tâm tình nguyện để người ta thượng, cái này mới là một tiểu thụ chân chính nhất.”

(Yeah... khi xưa ta cũng nghĩ như vậy... giờ đang xem xét...???)

Liễu Phù Phong: “Hạng Vinh, anh không muốn cho anh ấy thượng cũng đúng, vóc dáng anh như vậy thì sợ anh ấy gì chứ. Cứ thử một lần đem anh ấy đánh thành đầu heo để xem anh ta còn dám bắt anh trả nợ nữa không thì biết. Anh cũng thật là, giống như con thú nhỏ vậy đó anh ta động động anh thì anh liền lẩn

trốn, tránh không được để anh ta thương, thương rồi thương, ngay cả câu ngoan độc này nọ cũng không biết nói. Anh ta đương nhiên ăn lần này sẽ nghĩ muốn lần sau, càng ăn càng nghiện, muốn ăn anh cả đời là đúng rồi.”

Hạng Vinh: “Tôi có cách nào nữa chứ, tôi chỉ là người dân thấp bé sao có thể chọc đến đám công tử các người chứ, tôi không dám đánh hấn đâu.”

Liều Phù Phong cười nói: “Vậy thì anh mỗi ngày đều mỗi mắt ngóng trông anh ta có lương tâm sao, thật là người ngu nói mê mà, người nào mới có lương tâm chứ, người nào...?”

Dương Hùng rống lên, nói chen vào: “Tiểu Liều nhi, ngưng ngay! Cậu chạy xa đề tài quá rồi đó.”

Liều Phù Phong mới chuyển đề tài lại: “Hạng Vinh, anh ngoài trừ việc không dám đánh anh ấy do thanh thế, có phải có chút tình cảm với anh ấy nhỉ, tình cảm nào cũng được: tưởng niệm, quan tâm, **phần nộ, thương tâm** v.v...” Miệng thì hỏi vậy trong lòng lại cảm thấy buồn cười. Sao không có cảm giác chứ, một người lớn lại để Dương Hùng thượng lâu như vậy, sao có thể nói không có cảm giác gì chứ.

Hạng Vinh quả nhiên không ngoài dự tính gật đầu xác nhận.

(Lọt bấy lần hai... sau vụ tranh chấp 3 người kia ... làm sao mà có thể cài hai chữ đáng giá “phần nộ, thương tâm” vào như thế chứ...chắc chắn là HV phải cảm thấy rồi)

Liều Phù Phong: “Cái này chứng minh sâu trong lòng anh vẫn có anh ấy. Có lẽ là thương anh ấy nhỉ. Thế nhưng do tư tưởng của anh hơi phong kiến một chút. Cứ cố chấp cho rằng hai nam nhân bên nhau là không đúng, là vi phạm thiên lý luân thường. Trong lòng anh rất mâu thuẫn. Hành vi biểu hiện chính là lạt mềm buộc chặt, dụ địch xâm nhập, khắp nơi để anh ấy cũng có cơ hội.”

Hạng Vinh nghe xong có chút choáng váng, cậu cảm thấy Liều Phù Phong thoát nhìn là người có học vấn, nói có lý lẽ chắc không sai rồi. Hạng Vinh lại nghĩ đến nhân viên tạp vụ Tiểu Vu, hẳn chỉ làm động tác vô tình thôi mà Hạng Vinh đã không chịu nổi đánh hấn. Nhưng hết lần này đến lần khác lại dễ dàng tha thứ cho hành vi quá phận của Dương Hùng. Có phải giống như Liều Phù Phong nói hay không nhỉ, có chút thích anh ta.

Dương Hùng nghe xong càng cao hứng nói: “Bảo bối à, thì ra cậu yêu tôi nha, tôi rất cao hứng. Tôi nguyện ý trúng kế của cậu đó, đêm nay tôi phải thâm nhập thật sâu, càng sâu càng tốt.”

Liều Phù Phong thấy biểu tình của Hạng Vinh thì biết cậu đã thấm, tiếp tục nói: “Hạng Vinh, tôi khuyên anh nên ngấm lại đi, bản thân thật sự muốn làm thế nào. Nếu anh yêu Dương Hùng thì nên bỏ cái gồng suy nghĩ phong kiến kia đi, dần thân vào vòng tình yêu, sống những ngày bản thân thấy khoái hoạt, không cần biết người khác nghĩ gì. Vậy thì mọi người đều vui vẻ, đừng vì thứ thanh danh bọc ngoài thân mà không sống cho mình. Ăn món ăn anh làm, cảm thấy có lẽ anh là người hiểu biết, sao lại để tâm vào những chuyện vụn vặt như vậy chứ. Đương nhiên nếu anh thật sự không có cảm giác với anh ấy thì đừng không dứt khoát như vậy nữa, sớm cho anh ấy một câu trả lời đi thì hơn.”

Hạng Vinh hơi đồng ý xong. Bởi vì Dương Hùng cảm thấy Hạng Vinh sau khi say đặc biệt đáng yêu cho nên hẳn đứng sau giạt dây, để bọn họ chuốc Hạng Vinh say bí tỉ, đỡ lên lầu.

Trước khi chia tay, Dương Hùng nén giận nói với Liễu Phù Phong: “Tôi nói cậu khuyên cậu ta chịu nhất nhất theo tôi, sao cậu lại kiếm đường cho cậu ta chạy đi chứ hả.”

Liễu Phù Phong: “Tôi đây là lấy lạt mềm buộc chặt, nếu cậu ta thực sự còn muốn chạy đi thì có được không, anh không phải đã sớm chuẩn bị cho cậu ta hết rồi sao.”

Sau khi Hạng Vinh thật sự suy nghĩ cẩn thận những lời Liễu Phù Phong nói, lại phát hiện ra rằng cậu chỉ có đường tiến không có cửa lùi. Dương Hùng nếu có thể thoát khỏi dễ dàng như vậy thì chuyện này Hạng Vinh cậu có thể làm được thì đã không dây dưa đến ngày hôm nay.

Chuyện này khiến Hạng Vinh hơi bức bối, nhưng chuyện tiếp theo càng khiến Hạng Vinh bức bối hơn.

Đó là một buổi chiều nọ, ít xe đến sửa quá nên Hạng Vinh xin nghỉ nửa ngày đến thăm An An. Nhưng bình thường cậu mua một đồng thức ăn đến Bạch Lâu, chơi với con gái một chút liền chui đầu xuống phòng bếp làm việc. Không thể ngờ rằng lúc này Bạch Lâu lại có một vị khách không mời mà đến.

Người đến là bà Tân – mẹ của Tân Hân. Bà Tân trước kia không dám đến Bạch Lâu, bởi vì con bà không phải là con dâu được yêu thích, mà bà cũng không dám rước con rể quý tộc này về chơi. Nhưng sau khi có An An, bà cảm thấy bản thân như cao hơn một bậc nên đến thăm thử.

Hôm nay bà Tân hầm một nồi canh ở nhà, cũng không gọi điện trước, trực tiếp đi đến đưa cho con gái cùng cháu ngoại. Vừa vào cửa, bà muốn đi xuống bếp tìm chén, đột nhiên ngẩng đầu lại thấy con rể trước đang đứng xào rau trong bếp. Bà chấn động nửa ngày mới phản ứng. Không hiểu là mình đi vào nhầm nhà hay là mấy thời gian xảy ra trục trặc gì rồi lại đem bà Tân bà đã già như vậy rồi mà còn ném về thời quá khứ làm gì.

Hạng Vinh cũng rất xấu hổ nhất thời không biết nên nói gì cho phải. May mắn Tân Hân đến đúng lúc, Tân Hân đỡ mẹ lên lầu, cô cũng không đem chân tướng mọi việc nói cho mẹ cô biết, không phải bởi vì cô sợ mẹ già chịu không nổi mà bởi vì Tân Hân rất hư vinh, cho dù trước mặt mẹ ruột cô cũng không thể thừa nhận hôn nhân giữa cô và Dương Hùng chỉ là trên danh nghĩa. Cho nên phải bịa ra một lời giải thích thật hợp lý.

Tân Hân nói trong tương lai Dương Hùng phải kế thừa gia nghiệp lớn như vậy, phải bày mưu tính kế để có thể thắng lợi ngàn dặm vượt xa, vui buồn cũng không thể lộ ra mặt, nhả nuốt đầu ý chỉ với người. Chuyện này có thể tập ở đâu chứ? Dương Hùng bây giờ hận nhất chính là tình địch của anh ta Hạng Vinh. Cho nên Dương Hùng thường xuyên mời Hạng Vinh đến nhà chơi, để tập cười trước mặt Hạng Vinh. Mà mẹ nghĩ xem, có thể cười cười với tình địch thì với ngoại nhân không còn là vấn đề lớn.

Chuyện này nếu đổi là trên người khác thì bà Tân liền cho là bệnh tâm thần, mắng sao mà điên quá. Nhưng thấy đối phương là con rể quý tộc, bà Tân nghĩ có lẽ danh môn vọng tộc có cách làm việc khác với đám dân nhà nghèo, nói ra sợ người khác nói bà quái đản, cho nên dù bà Tân không chấp nhận lắm nhưng vẫn rầu rĩ không mở miệng.

Sau đó trễ một chút, Dương Hùng trở về, bà Tân thấy Dương Hùng nở nụ cười với Hạng Vinh, cười đến mức phải nói là ánh mặt trời sáng lạn, từ lúc bà Tân gặp con rể quý tộc này thì chưa từng thấy người lạnh lùng này cười như vậy, khiến bà Tân hận mình không thể trở thành vật thí nghiệm kia. Như vậy cảm giác giống như nô tài gặp được quý tộc nhà giàu.

Sau khi bà Tân ra về, đem những chuyện mình chứng kiến được kể cho con trai con dâu nghe, con trai vô cùng kính nể nói: “Con nhà quý tộc quả nhiên nhận thức khác con nhà bình thường như chúng ta, em rể giỏi thật.”

Con dâu: “Vậy mới nói bụng tốt mới có thể bao dung, bao dung những chuyện khó nhất của thiên hạ.”

Nhận được sự khẳng định của con trai cùng con dâu, bà Tân rất cuộc cũng hiểu trên đời này thực tế còn nhiều chuyện giỏi như vậy. Bà giống như anh hùng đem chuyện này truyền đạt cho người thân bạn bè dưới quê. Tất cả mọi người đều khâm phục trí tuệ cùng phong thái của Dương Hùng, không ngừng khen ngợi. Ngay lập tức trở thành giai thoại. nhưng bởi vì **phương pháp** cùng **chỉ tiêu kỹ thuật** để tu luyện trí tuệ cùng phong thái này quá cao, đến nay vẫn chưa ai có thể noi theo. Đương nhiên, không mở rộng lưu truyền phương pháp tu luyện tốt như vậy thì thật đáng tiếc nha. Đây là chuyện sau này nên tạm thời không đề cập đến.

20. Chương 20

Ngày bà Tân đến chơi đã ảnh hưởng rất lớn đến tâm tính của Hạng Vinh khiến cậu nhớ lại ước muốn trước kia cùng thân phận loạn thất bát tao bây giờ của mình, tâm trạng lo lắng, phong vân trên giường trôi qua cậu khẳng khẳng muốn về cửa tiệm. Dương Hùng nằm trên giường nhìn Hạng Vinh đang mặc quần áo sau khi đã tắm rửa, nhìn thấy cảnh sắc xinh đẹp dần dần bị tầng tầng lớp lớp quần áo bao lấy, trong lòng không ngừng cảm giận, nhưng hắn vẫn cố nặn ra khuôn mặt tươi cười hết lần này đến lần khác nói với Hạng Vinh: “Hay để sáng mai hãy về, tôi sẽ chờ cậu đến ngay cửa luôn. Vậy được không?”

Hạng Vinh: “Không được! Anh luôn không chịu dừng, tôi không muốn ngày mai lại đến muộn, với lại hôm nay tôi đã xin nghỉ nửa ngày rồi giờ mà còn đến muộn nữa thì ông chủ sẽ rất giận.”

Dương Hùng: “Ông ta dám không vui sao, vậy cậu quên ông ta đi. Cái thứ công việc này vừa bẩn vừa mệt mỏi, đã vậy còn thường xuyên xuất hiện mấy vết thương trên người cậu thật khiến tôi đau lòng. Tôi sẽ cho cậu công việc tốt hơn vừa nhẹ nhàng vừa tự tại, tiền lương gấp ba bây giờ thì thế nào? Nếu không cậu cứ đưa ra số tiền cậu muốn đi.”

Hạng Vinh nói không cần liền mở cửa rời đi.

Hạng Vinh vừa ra cửa liền hối hận, bên ngoài trời đông giá rét gió Bắc lạnh thấu xương. Nhưng đã lỡ bước ra nên Hạng Vinh đành quần chặt lấy quần áo đi đến trạm xe, trong lòng hy vọng khi đến sẽ có xe bus ngay dừng để cậu phải đứng ở trạm xe chờ nửa tiếng.

Một chiếc xe ở phía sau trơ tới, Dương Hùng từ trong xe vươn đầu ra kêu Hạng Vinh lên xe.

Hạng Vinh lên xe, hỏi: “Ra đây có chuyện gì?” Cậu rất hiểu Dương Hùng, bình thường vào giờ này thì hẳn đã ngủ trên giường mất tiêu rồi, trừ chấy nhà thì không ai có thể gọi hắn dậy được.

Dương Hùng làm bộ dạng thờ dài: “Ra đây còn chuyện gì nữa chứ, có một tên gốc cứ thích chạy ra ngoài vào thời tiết này khiến cho chồng của tên đó rất đau lòng.”

Hạng Vinh đỏ mặt, tuy cậu hơi tức vì Dương Hùng luôn nói lời thô tục, nhưng cảm giác được người khác quan tâm cũng rất lạ nha, bây giờ cậu cảm thấy rất vui vẻ, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói khẽ: “Cảm ơn anh.”

Dương Hùng cười nói: “Nếu thấy cảm ơn như vậy không bằng bây giờ cậu trở về đi, giúp tôi làm ấm chăn một chút.”

Hạng Vinh như đinh đóng cột nói: “Không được!”

Dương Hùng liền chỉ chỉ lên má mình nói: “Vậy giờ hôn một cái cũng được.”

Hạng Vinh: “Không được, tuyệt đối không thể làm thứ chuyện này trên đường được.”

Dương Hùng: “Là cậu không hiểu rồi, yêu thì ở đâu chẳng được! Thực sự không hiểu nổi cậu, làm vợ chồng nhiều năm rồi mà lúc nào cũng biểu hiện bộ dạng trinh tiết liệt nam ra hết ả. Giờ nhìn cậu như vậy tôi thật sự muốn ngay tại đây dạy dỗ cậu một chút.”

Hạng Vinh im lặng, thân thể hơi dịch dịch lui ra ngoài, toàn thân đều lâm vào trạng thái phòng ngự khẩn cấp.

Cũng may Dương Hùng chỉ nói thôi không có làm thực, Hạng Vinh hoảng sợ thoát nạn an toàn về đến ký túc xá.

Khi Hạng Vinh trở về ký túc xá thì cũng đã khuya rồi, về ký túc xá một lúc liền cảm thấy có chút kỳ lạ, bình thường mọi người không tụ tập đánh bài thì sẽ đi ngủ, hôm nay mọi người không ngủ đã vậy mỗi người đều mang khuôn mặt u sầu ngồi một góc gần người.

Lão Mã thấy Hạng Vinh thì nói: “Hết rồi, bây giờ tiệm xe thật sự hết rồi.”

Thì ra có một chiếc xe Ferrari đưa đến tiệm để bảo dưỡng, thế mà chiều nay con trai ông chủ A Lương lại đến đây, thừa dịp mọi người không để ý thì lén lái chiếc xe đó đi mang theo một cô gái. Khả năng lái xe của nó vốn rất kém lại thích làm bậy. Kết quả chạy tốc độ cao trên đường tông vào đuôi một chiếc xe đua. A Lương bị thương rất nặng nghe nói có thể phải phẫu thuật cắt bỏ tứ chi, cô gái cũng bị thương, đối

phương kia thì lại không bị sao cả nhưng cả hai chiếc xe đều hỏng. Ông chủ đã đến bệnh viện rồi.

Cuối cùng Lão Mã nói: “Tôi thấy ông chủ có ý muốn bán tiệm xe đi, còn chúng ta đây thì không biết làm gì bây giờ. Trước mắt nơi để ở mới là vấn đề lớn.”

Hạng Vinh nghe xong cũng choáng váng, không thể tưởng tượng được công việc cậu luôn cố gắng duy trì lại kết thúc như vậy.

Hai ngày sau, ông chủ Ngô vội vàng bán tiệm xe, người chủ mua nó để làm siêu thị cho nên cả nhóm Hạng Vinh đều thất nghiệp. Ông chủ Ngô đưa mọi người tiền lương và một chút tiền thất nghiệp, còn nói ký túc xá chỉ có thể ở đến cuối tháng phải trả lại người ta cho người khác thuê.

Hạng Vinh cũng không biết nên làm gì bây giờ, Lão Mã kéo cậu sang một bên nói, ông có một đồng hương, vài năm làm ăn cũng khá lên nên có mở một cửa tiệm linh kiện ô tô ở phía nam, bây giờ cũng đang cần người nên Lão Mã quyết định đến chỗ người kia. Ông nói với Hạng Vinh: “Kỹ thuật của cậu tốt như vậy đến đó nhất định có thể dùng đến, hay là cậu đi với tôi thử đi.”

Hạng Vinh suy nghĩ thấy như vậy cũng tốt, không những tìm được công việc mà còn có thể thoát khỏi hoàn cảnh loạn thất bát tao như bây giờ, có một số việc cậu cần bình tĩnh suy nghĩ. Cuối cùng cậu quyết định đi với Lão Mã.

Trước khi đi Hạng Vinh đến thăm An An, cậu ôm con gái, lặp đi lặp lại những điều cần thiết đối với con nhỏ, cuối cùng, Hạng Vinh đưa một tấm phiếu gửi tiền cho Tân Hân để cô có thể dùng khi có chuyện khẩn cấp.

Tân Hân thấy có chút không ổn, mới bắt đầu hỏi Hạng Vinh lòng vòng cuối cùng mọi việc đều được nói ra.

Tân Hân nổi giận cãi với Hạng Vinh: “Anh nghĩ vậy rồi bỏ mặc mẹ con chúng tôi sống chết hay sao, tự mình bỏ trốn, tình cảm con cái, vợ chồng anh không hề để tâm đến, anh thực sự là mặt người dạ thú mà.”

Hạng Vinh: “Anh không phải không lo cho em và con, nếu muốn hai người có thể đi với anh.”

Tân Hân: “Anh đừng có mơ, tôi sinh ra là người Dương gia thì chết cũng là quỷ Dương gia, anh cũng vậy!”

Hạng Vinh: “Nếu em không đi thì anh đi trước, mấy ngày sau anh ở đó vững vàng rồi và An An cũng đã lớn một chút, nếu các người không muốn An An nữa thì có thể để nó theo anh, còn hai người sinh thêm một đứa rồi sống tốt cũng được.”

Tân Hân càng ủy khuất nói: “Anh muốn tôi theo anh chịu khổ cũng được đi còn muốn con gái nhỏ của chúng ta cũng vậy sao, anh nhẫn tâm để nó theo anh lang bạc kỳ hồ, chịu ngày nghèo khổ chịu đói, nó dù không cùng họ với anh nhưng dù sao cũng là con gái ruột của anh, sao anh không thương nó, chịu hy sinh một chút vì nó chứ.”

Hạng Vinh: “Ai nói anh không thương nó, anh có thể làm tất cả vì con, nhưng không thể làm vợ của người khác cả đời được.”

Tân Hân thấy không ngăn được Hạng Vinh liền đem đứa con đặt vào ngực Hạng Vinh, nói: “Khăng khăng muốn đi thì bây giờ anh mang nó đi ngay đi.” Nói xong liền để cho Lý mẫu, vợ vàng bỏ ra ngoài.

Hạng Vinh ôm con mà khó xử, ôm con đi thì không thể được, bởi vì công việc cậu còn chưa biết có được không, làm sao có thể chiếu cố đứa nhỏ được chứ, cậu đành rằng rủ con ngủ rồi tính rồi đi trước. Bản thân nghĩ vậy nhưng An An lại không chịu ngủ, còn rất hứng thú trừng to mắt chơi với cậu. Hạng Vinh bầm sinh tính tình không quyết đoán, không thể trở mặt ném con lại rồi bỏ đi đành phải ôm con ngồi chịu trận.

Chưa đầy một tiếng, viện binh của Tân Hân cũng đã trở về, Dương Hùng nổi giận đùng đùng trở về khỏi binh vẫn tội, chỉ vào mặt Hạng Vinh nói: “Cậu giờ còn ngoan cố không thay đổi sao hả, nói đi, tại sao muốn bỏ trốn hả?”

Hạng Vinh giải thích: “Không phải trốn mà là ở đây không có công việc cho nên phải đến phía nam tìm việc làm.” Hạng Vinh giải thích xong lại cảm thấy giận bản thân, bản thân không làm gì sai tại sao lại bị biến thành kẻ trộm lén lút như vậy chứ.

Dương Hùng: “Công việc thôi mà, cậu muốn công việc thế nào tôi đều có thể cho cậu, nhưng cậu phải hứa không bỏ đi nữa.”

Hạng Vinh: “Tôi không phạm tội cũng không thiếu tiền anh, tại sao không thể đi.”

Dương Hùng: “Cậu thiếu tôi rất nhiều! Cả đời này cậu đừng hòng bỏ đi!”

Tiếp theo, Dương Hùng hạ giọng khuyên bảo Hạng Vinh: “Tính cách cậu rất thật thà, một mình ra ngoài sẽ bị người khác khi dễ, ở nhà vẫn tốt hơn, có tôi ở đây không ai dám khi dễ cậu hết.”

Hạng Vinh: “Anh nói vậy, thiên hạ làm gì có nhiều người xấu như vậy chứ.”

Tân Hân: “Anh chưa đi ra ngoài, ở ngoài rất nhiều người xấu xa, những người vừa thật thà vừa ngốc như anh bị người ta lừa bán còn giúp người ta đếm tiền nữa chứ.”

Hạng Vinh: “Bên ngoài nhiều người xấu, trong nhà người xấu cũng không ít, tôi thấy Dương Hùng thì khi dễ tôi, còn cô thì bán tôi.”

Tân Hân: “Anh không hiểu trong và ngoài khác nhau thế nào đâu, nhất định anh sẽ bị khi dễ, sẽ không giống bị người nhà khi dễ, có câu nước phù sa không thể cho ruộng người ngoài, anh nhìn đi, em là vợ trước của anh, còn anh ta là chồng hiện tại của anh, An An là con ruột của anh, tất cả đều là người một nhà cả mà. Thật hăm có thói cùng phải thói trong nôi, em không thể để người ngoài làm vậy được, tuyệt đối không thể.”

Hạng Vinh tăng thêm can đảm: “Không đúng, anh sẽ không để người khác khi dễ anh đâu, anh là một người tự do, kiếm việc là chuyện riêng của bản thân anh các người không cần xen vào.”

Dương Hùng: “Cậu nằm mơ đi, tôi xem cậu còn trốn được không.” Nói xong tìm một sợi dây thừng trói Hạng Vinh lại.”

Người tức giận nhất là Tân Hân còn đứng một bên: “Hạng Vinh anh đừng có lộn xộn, nếu các anh dọa cho con sợ thì đều tại anh hết đó.”

(Các anh dọa mà chịu trách nhiệm có mình Hạng Vinh a’)

Cột chặt Hạng Vinh xong, Dương Hùng để Tân Hân trông chừng Hạng Vinh, còn bản thân vội vàng chạy ra ngoài. Lúc cơm chiều, Dương Hùng cáo hống trở về nói tắt cả mọi chuyện đều giải quyết ổn hết rồi, hất thả Hạng Vinh ra để cậu nấu cơm cho mọi người.

Cơm nước xong, Dương Hùng kéo Hạng Vinh lên lầu, giống như dâng vật báu quý hiếm đưa một bản hợp đồng cho Hạng Vinh, nói: “Công việc tôi sắp xếp hết rồi, cậu ký tên vào đây đi.”

Hạng Vinh cầm bản hợp đồng nhìn nhìn, để cậu đến Hoàng Đạt làm quản lý trợ lý, tiền lương cùng phúc lợi đều rất tốt, thời hạn là mười lăm năm, đơn phương kết thúc hợp đồng sẽ phải bồi thường một khoản tiền rất lớn.

Hạng Vinh: “Anh cho rằng tôi không biết chữ sao, nếu tôi ký cái này tôi bồi thường cho các người nổi sao? Cái này rõ ràng là khế ước bán mình, tôi không ký.”

Dương Hùng: “Mặc kệ cậu có ký hay không, cậu đều không thể bỏ đi, tôi cho cậu thời gian là một buổi tối để cậu suy nghĩ, cậu không nghe lời thì đừng hối hận! Vì tránh cho cậu làm những chuyện ngốc nghếch khiến chúng ta tăng thêm nhiều phiền phức không cần thiết, tôi sẽ tiến hành một chút biện pháp bảo hộ cho cậu.” Nói xong lấy trong túi ra một cái còng tay nhanh chóng chụp lên tay Hạng Vinh.

Hạng Vinh luôn tôn trọng hòa bình phản đối bạo lực, cho nên cậu không dùng bạo lực khắc chế bạo lực, mà lựa chọn vũ khí pháp luật bảo vệ bản thân, cậu nói: “Buông ra, anh không có quyền làm vậy, tôi sẽ tố cáo anh tội bắt cóc.”

Dương Hùng cười nói: “Nói tôi bắt cóc cậu, ai tin chứ, vàng thối thôi còn nhiều hơn dưa muối cải muối nhà các người, cậu có ra ngoài hét khàn giọng cũng không ai tin đâu! Bắt cóc sao? VẬY cậu tự nói đi, tôi nên tìm ai đòi tiền chuộc, phải đòi bao nhiêu đây nhỉ?”

Hạng Vinh tức giận, người nhà của tôi đều thuộc về anh, tôi có thể tìm ai đưa tiền chuộc chứ! Vợ trước chỉ biết bán cậu, sẽ không có vụ đi chuộc cậu đâu, nói hấn bắt cóc không đúng lắm. Hạng Vinh đáng thương của chúng ta kiến thức pháp luật hữu hạn, nhất thời không thể nghĩ ra tội trạng gì, nhìn ánh mắt say đắm của Dương Hùng, Hạng Vinh đỏ mặt nói: “Tôi sẽ tố cáo anh cưỡng gian!”

Dương Hùng lại cười nói: “Bây giờ chưa có luật về nam cường gian nam, mà có cũng không thể dùng được. Một lần hai lần còn nói cường gian, cậu ngủ với tôi gần hai năm, bây giờ mà nói cường gian có quá muộn hay không nhỉ, cao lắm chỉ mang tội ở chung phi pháp mà thôi. Đến đây, đến đây nào, chúng ta lại phi pháp ở chung với nhau nào.” Nói xong cởi quần Hạng Vinh.

Hạng Vinh: “Thói quen này của anh không tốt, mỗi lần chúng ta có vấn đề thì anh đều cường gian tôi, làm vậy không đúng, anh đi xuống trước đi, chúng ta trước hết nói rõ mọi chuyện, tôi không thể đến chỗ anh làm việc được.”

Dương Hùng: “Tôi không xuống! Vấn đề của chúng ta chính là cái đầu ngoan cố của cậu không chịu thay đổi, tôi sẽ dùng hành động thực tế giúp cậu khai thông mọi chuyện. Nhìn thân thể của cậu xem, ngoan biết bao nhiêu, phản ứng mãnh liệt như vậy, nếu đầu của cậu cũng ngoan như vậy thì tốt biết bao.”

Mặt Hạng Vinh đỏ bừng, thân thể cậu dưới sự tiến công mãnh liệt của Dương Hùng đã khuất phục, đành bất đắc dĩ thừa nhận cảm nhận sâu sắc quen thuộc kia, suy nghĩ vẫn không thông, tại sao Dương Hùng lại đối với cậu như vậy lại giống như hợp lý hợp pháp, mọi người đều giúp đỡ nói đỡ cho hắn, mà cậu chỉ muốn sống cuộc sống bình thường lại bị Tân Hân cho là hành vi đại nghịch bất đạo, đây là tại sao chứ? Cuối cùng là sai ở đâu?

Dương Hùng thỏa mãn đầy đủ lại dùng lời ngon ngọt hống Hạng Vinh, nói chỉ cần cậu ký bản hợp đồng này thôi lập tức sẽ cởi còng tay, thấy Hạng Vinh im lặng hắn liền đem quần áo của Hạng Vinh giấu đi, rồi gắt gao ôm cậu vào lòng ngủ.

21. Chương 21

Dương Hùng lần này quá coi thường Hạng Vinh, Hạng Vinh dù bị trói vẫn không sợ hãi, bởi vì ở Bạch Lâu này, từ trên xuống dưới đều do Hạng Vinh dọn dẹp, cái gì đặt ở đâu cậu rõ hơn ai hết, cho nên đợi Dương Hùng ngủ say, Hạng Vinh lặng lẽ đứng dậy, tìm chút dụng cụ, người sửa xe có đôi tay rất linh hoạt, Hạng Vinh mở khóa xong tìm quần áo, lén xuống lầu.

Đêm đã khuya, Tân Hân vẫn ngồi trong phòng khách, thấy Hạng Vinh đi xuống không chút hoang mang nói: “Anh chạy đi, cũng đúng lúc, em đang không biết làm sao để cứu anh.”

Hạng Vinh lạnh lùng nói: “Em sẽ cứu anh?”

Tân Hân: “Thật, em vừa nghe lén điện thoại của Dương Hùng, em sớm biết Dương Hùng mua nhà ở ngoài, mới đầu còn nghĩ là hắn tìm kiếm thú vui mới, hôm nay nghe điện thoại mới biết, ngôi nhà đó là chuẩn bị cho anh, hắn sửa sang lại thành một ngục giam xa hoa, ngày mai anh vẫn muốn bỏ đi thì hắn sẽ đem anh giam vào đó. Một ngày làm vợ chồng thì trăm ngày ân, chúng ta dù đã tan nhưng em không thể nhắm mắt nhìn anh bị giam cầm, cho nên định lén thả anh đi.”

Hạng Vinh nghe xong bị dọa sợ hãi, không thể không nhớ đến câu nói của Dương Hùng, không ngờ hắn

không chịu nói lý lẽ, đã định hết như vậy rồi. Ở Bạch Lâu cho dù thế nào thì Hạng Vinh cũng không sợ, bởi vì đã quen thuộc địa hình, nếu thực sự bị nhốt ở nơi khác thì e rằng cậu không thể thoát khỏi đó. Hạng Vinh: “Cảm ơn em, anh phải đi ngay đây.”

Tân Hân: “Anh không thể đi như vậy, vạn nhất mẹ con em có chuyện thì làm sao có thể tìm anh?”

Hạng Vinh: “Anh sau khi ổn định sẽ tìm cách báo cho em biết, nhưng em tuyệt đối không được cho Dương Hùng biết, bằng không hẳn nhất định sẽ bắt anh trở về.”

Tân Hân gật đầu đáp ứng, nhìn Hạng Vinh đi xa rồi, nghĩ thầm, nếu Dương Hùng thật sự đem Hạng Vinh đến giam ở nơi khác thì e rằng Dương Hùng sẽ không về Bạch Lâu nữa. Khi đó cô không phải giống như bị chồng ruồng bỏ sao, ưu đãi gì cũng không có, cho nên cô phải ngăn tình huống này xảy ra. Bây giờ Hạng Vinh là lợi thế duy nhất để cô đàm phán với Dương Hùng, cô phải lợi dụng thật tốt, tên gốc kia còn tưởng mình thật sự muốn thả đi, thật buồn cười.

Hạng Vinh chạy vội vào ký túc xá dọn hành lý, tìm Lão Mã xin địa chỉ, cũng không dám ở lại chờ ông cùng đi mà vội vàng một mình đi thẳng đến nhà ga.

Hạng Vinh đi xe lửa không phải xe riêng cho nên không thể lập tức đi ngay, Hạng Vinh sau khi mua vé mang tâm trạng bất an ngồi trong phòng chờ.

Phòng chờ mang một bầu không khí tràn ngập mùi ly biệt, mọi người trong đây đều xách túi lớn quai túi nhỏ cáo biệt bạn bè của mình để bước lên con đường mờ mịt, một màn vui buồn li hợp đang được diễn ra ở đây và Hạng Vinh trở thành khán giả bất đắc dĩ. Cậu thấy một đứa bé khoảng năm, sáu tuổi đi theo ba để tiễn mẹ, đứa bé không buông mẹ nó ra mà cứ kéo áo mẹ nó khóc đến khàn cả giọng, không chịu để mẹ nó đi. Người mẹ kia cũng khóc nói ngọt ngào an ủi con mình hết lần này đến lần khác nói làm xong việc sẽ về ngay, còn nói sẽ mua thật nhiều đồ ăn và đồ chơi cho nó nữa.

Hạng Vinh luôn rất mềm lòng, nhìn thấy cảnh bình thường như vậy thôi cũng khiến mắt cậu đau xót, cậu rất luyến tiếc An An, vài năm sau An An nhất định sẽ không còn nhớ cậu nữa đâu. Nhớ nhưng ngày vừa qua con gái luôn ỷ lại vào cậu sau này sẽ không còn nữa thì cảm thấy rất không đành lòng. Thật sự muốn trở về ôm nó và nhìn nó lớn hơn. Hạng Vinh lại nhớ đến Tân Hân, sau này nếu cô lại bị ủy khuất sẽ không thể kể lể tâm sự với ai được nữa, cũng chẳng còn ai có thể giúp cô. Hạng Vinh lại nhớ đến Dương Hùng, sau này Dương Hùng sinh bệnh không biết ai sẽ chăm sóc hẳn, Tân Hân ở đó chắc sẽ chiều cố hẳn...cái gì chứ! Hạng Vinh thật sự muốn chửi bản thân thậm tệ, sao cậu lại nhớ đến Dương Hùng chứ! Dương Hùng là ác ma, là người khiến cậu tê liệt tử tán, trở thành người bại hoại xa xứ thế mà bản thân còn nghĩ đến hẳn! Chẳng lẽ bị hẳn khi dễ riết thành quen sao, hại cậu thành người bị ngược đãi, nhưng sao đối với sự khi dễ của hẳn lại không thể quên.

Hạng Vinh không dám nghĩ tiếp, cậu cũng không chịu nổi những cảnh kích thích trước mắt nên cậu mang hành lý ra khỏi phòng chờ, tìm một góc vắng vẻ chờ xe. Mà nhà ga cũng không phải nơi vắng người cho lắm, ở một góc sáng kia có một đôi tình nhân khó có thể chia cắt được, hai người lưu luyến chia tay xem nơi này như chốn không người. Bọn họ nói hơi lớn nên Hạng Vinh lại là thính giả bất đắc dĩ.

Người nam: “Em phải tin tưởng anh, cuồng đại cùng nhiệt tình của anh chỉ dành cho em, anh không hề

yêu ai khác. Em nhất định mỗi ngày phải nhớ đến anh, chờ anh trở về.”

Hạng Vinh nghe xong trong đầu cảm thấy khó ở, nghĩ đến sau này cậu đi rồi những nhiệt tình quan ái của Dương Hùng đều dành cho người khác, không bao giờ... nhớ đến cậu nữa, cậu thực sự có chút khó chịu, chẳng nhẽ không bị người ta khi dễ cũng không sống khá giả hay sao.

Người nữ trăn ngập nhu tình nói: “Nếu trong thành phố anh dứt bỏ được vương bận thì anh không phải đi thì tốt quá rồi.”

Hạng Vinh như được thực hiện nghi thức thanh tẩy đầu óc, đột nhiên hiểu được cậu không thể trốn thoát. Cho dù cậu chạy thoát được sự truy đuổi của Dương Hùng thì vẫn không thể trốn được những kỉ niệm về bọn họ, những người từng sống chung ở đây, mỗi ngày mỗi đêm đều nóng ruột nóng gan nhớ đến họ, thôi không bằng cứ cam chịu số phận cùng bọn họ sống chung với nhau. Làm vợ bé thì làm vợ bé.

Sau khi nghĩ thông suốt Hạng Vinh trả lại vé, xách hành lý ra khỏi nhà ga vừa lúc Dương Hùng cùng nhóm bạn bè của hắn đuổi theo đến đây, Hạng Vinh như liệt sĩ cách mạng khi liều mình hy sinh, khẳng khái bị tráng, tiêu sái hiên ngang lẫm liệt, trầm giọng nói: “Các người không cần bắt đầu, tôi theo anh về, sẽ ghi bản hợp đồng kia. Tôi quyết định ... sẽ hy sinh. Nhưng anh phải hứa không được giam cầm tôi.”

Hạng Vinh cứ như vậy mà bị mang về Bạch Lâu, dọc đường đi Dương Hùng vẫn gắt gao nắm lấy tay cậu không chịu buông.

Tuy rằng Hạng Vinh là tự mình đầu thú nhưng vẫn không được xử lý khoan dung. Mọi người đều tiến hành tái giáo huấn cậu một trận.

Liều Phù Phong gần như bất mãn nói: “Lần này không phải tôi muốn bênh đại ca của chúng tôi, mà thực sự lần này Hạng Vinh cậu không đúng rồi. Vợ chồng son các cậu có chuyện gì thì giải quyết trong nhà được rồi cần gì phải bỏ nhà đi chứ, Hạng Vinh nhìn cậu thành thật như vậy lại nhiều chiêu thật đó. Hại tôi sớm như vậy đã bị tên họ Dương chụp lên để đi tìm cậu, quấy nhiễu mộng đẹp của người khác là tội nặng nhất, ngủ không đủ giấc sẽ ảnh hưởng đến sắc đẹp có biết không hả!”

Hầu Tín cũng khuyên cậu: “Đại ca chúng tôi là ai chứ, để anh ấy yêu một người là chuyện không dễ dàng, huống chi lần này anh ấy tuyệt đối cuồng đại như vậy, đại tẩu cậu sao không chịu hiểu mà quý trọng tình cảm của anh ấy chứ.”

Từ Tự Cường: “Tính đại ca chúng tôi có chút bá đạo, đại tẩu cậu nếu chịu ủy khuất cứ lên tiếng, đừng có đùa cái kiểu bỏ nhà trốn đi nữa, nếu hôm nay không tìm thấy cậu đại ca của tôi còn không cuốn tung cả trời lên sao, còn chúng tôi thì đừng ai nghĩ sẽ được ngày sống an bình.”

Hạng Vinh: “Đừng gọi tôi là đại tẩu!”

Tân Hân: “Đúng, đúng đó, nếu phải gọi cũng phải gọi là nhị tẩu chứ.”

Hạng Vinh thật sự muốn tìm một khối cứng đánh mình ngất xỉu đi cho rồi. Nhưng cậu không ngất, nên đành phải kiên trì nghe bọn họ làm công tác tư tưởng cho cậu, ai ngờ họ càng nói càng phần nộ, đem Hạng Vinh từ tội khiến mọi người phải dậy sớm thành tội ác tày trời, cuối cùng Hạng Vinh không thể chống đỡ được nữa, vì sự bình an, cậu đành trái lương tâm thừa nhận tội trạng, thế nhưng bọn họ được một tác muốn tiến một thước, nói Hạng Vinh nhận sai thôi chưa đủ phải lập ra quy định cụ thể để thực hiện trừ tai họa về sau. Hạng Vinh bị ép buộc không còn đường thoái lui, đành phải cam đoan với mọi người sau này vĩnh viễn không phạm sai lầm nữa, lúc này mới đuổi được đám thần tướng ôn dịch kia đi. Dương Hùng nhận được lời cam đoan này thì vui mừng đến mức không thấy mặt trời.

Hạng Vinh lại vào phòng thăm An An, thấy nó nha nha cái miệng không răng nhỏ nhắn, cười với cậu, khi nó nâng hai tay nhỏ bé muốn cậu ôm, đột nhiên lệ nóng tràn mi, cậu ôm chặt con gái cảm thấy tất cả sự hy sinh này đều rất đáng giá.

Đêm khuya, cậu lại bị Dương Hùng quán lấy, Dương Hùng âu yếm từng tác da thịt của cậu dùng ngón tay vẽ loạn trên đó: “Chỗ này là của tôi, người khác không được nhìn cũng không được chạm vào; chỗ này cũng là của tôi, hắc hắc, tất cả chỗ này đều là của tôi, vĩnh viễn thuộc về tôi, những lời cậu nói hôm nay thì nhớ giữ lời đó.”

Hạng Vinh: “Từ lúc nào anh bắt đầu xây tòa ngục kia, thì ra ngay từ đầu anh đã không muốn buông tha cho tôi có đúng hay không?”

Dương Hùng: “Không có, có hai lần tôi thật sự đã nghĩ sẽ buông cậu ra. Lần đầu là khi cậu muốn dọn ra khỏi Bạch Lâu, lúc đó tôi vẫn không rõ bản thân tại sao lại tẩu hỏa nhập ma vì cậu, cho nên nghĩ để cậu rời đi thì tôi sẽ khôi phục lại cuộc sống bình thường, nhưng chỉ vô dụng mà thôi. Lần thứ hai là khi cậu cùng Tân Hân ly hôn, ngày hôm đó kỳ thật tôi vẫn luôn đi theo cậu, nhìn thấy cậu bước đi cô độc trên con đường nhỏ giữa màn mưa mênh mông, bất lực cùng tuyệt vọng như vậy khiến tôi thật thương tâm thật khổ sở, lúc đó tôi đã nghĩ, hay là trả Tân Hân lại cho cậu để cậu trở lại như trước kia, sống những ngày tháng cậu mong muốn.

Đáng tiếc cậu lại không biết nắm chắc cơ hội tốt đó mà lại muốn tôi cùng đi uống rượu, còn có buổi tối hôm đó, thật sự rất...mất hồn. Từ đó tôi liền quyết định thay đổi chủ ý hạ quyết tâm, không sợ khó khăn loại hết nguy hiểm nhất định phải có bằng được cậu, để tôi được trải qua những khoảng khắc mất hồn say mê mà tôi muốn. Thế nhưng cậu thật sự rất khó nắm bắt, sau khi An An được sinh ra thì cậu vẫn kiên quyết tiêu sái như vậy, tôi thật sự hết cách rồi mới xây tòa nhà kia. Xây tòa giam kia cũng rất khó khăn nên mới kéo dài lâu như vậy.”

Hạng Vinh: “Tôi hiểu rồi, vậy là mấy ngày sau đó anh luôn lái xe đến nhìn tôi, là bởi vì tòa nhà đó còn chưa xây xong nên đến trông chừng tôi trong lúc đó có bỏ trốn hay không phải không?”

Dương Hùng: “Sao giờ cậu thông minh vậy, đúng là như vậy, nếu cậu bỏ chạy thì cho dù chân trời góc biển tôi cũng sẽ bắt cậu về, bắt về xong sẽ trông chừng cậu để cậu cả đời cũng không thể bỏ đi nữa. Nhưng cậu đừng sợ, không phải bắt đắc dĩ thì tôi sẽ không làm như vậy đâu.”

Hạng Vinh đang tính khen Dương Hùng vẫn còn chút tính người lại nghe Dương Hùng nói tiếp: “Nếu tôi trông chừng cậu như vậy thì cậu nhất định sẽ không nấu cơm cho tôi ăn nữa, hạnh phúc không phải sẽ thiếu đi rất nhiều sao. Nhưng chuyện này vẫn không phải trọng yếu, trọng yếu nhất là...”

Dương Hùng vừa nói vừa lấy tay nâng cằm Hạng Vinh lên, trên mặt thật sự thương cảm: “Bộ dạng cậu đã khó coi, nếu mỗi ngày đều mày ỉm mặt ỉm thì cuộc sống của tôi sẽ như thế nào đây!”

Cuối cùng Hạng Vinh tức giận, cậu là người bị giam cầm mà còn không kêu khổ than trời mà người bắt giam người khác lại oán giận, chuyện này có phải thiên lý không kia chứ! Hạng Vinh không nhịn nổi nữa, tung cước đá Dương Hùng lăn xuống giường, toàn Bạch Lâu vang lên tiếng kêu thảm thiết đầy hạnh phúc của Dương Hùng.

Cuối cùng Hạng Vinh vẫn phải ở lại trong Bạch Lâu, ngày tháng lâu dài cũng khó tránh khỏi xảy ra dị nghị, một chút tin đồn, miêu tả Hạng Vinh như trong truyền thuyết là hạng người trăm phương ngàn kế báo thù, bày mưu với Dương Hùng, cuối cùng còn bay lên mây làm chút công việc nhàn hạ bên cạnh Dương Hùng.

Hạng Vinh là bị oan nha, vợ của cậu cũng theo Dương Hùng, con gái cũng theo họ Dương Hùng, bây giờ ngay cả cậu cũng thuộc về Dương Hùng, mà bây giờ còn có người nói cậu chiếm nhiều lợi ích từ Dương Hùng, bạn nói xem cậu ủy khuất biết bao nhiêu chứ.

Dương Hùng đối với những tin đồn này đều không thèm để ý, còn nói với Hạng Vinh: “Vì bảo bối của tôi, tôi nguyện hy sinh hết tất cả mọi thứ của tôi, chút danh dự thì đáng là gì. Bảo bối a, bây giờ cậu đã biết tôi yêu cậu nhiều bao nhiêu chưa, cái này gọi là **sừng của cậu tôi sẽ gánh***.”

****sừng của cậu tôi sẽ gánh: nhĩ đích lục mạo ngã lai đới (Tên truyện)***

Hạng Vinh lập tức nói: “Dương Hùng, trước đây chính anh làm cho vợ tôi ngoại tình, tôi chưa từng bắt anh mang sừng, chuyện này chúng ta nên nói rõ ràng đi.”

Dương Hùng: “Đương nhiên, ai dám khiến vợ tôi thật sự đi ngoại tình chứ hả, ai để tôi cắm sừng tôi liền liều mạng với cô ta. Tôi sẽ đuổi cô ta ra khỏi Bạch Lâu. Người của tôi thì không ai được chạm vào dù chỉ một chút.” Câu này không phải nói với Hạng Vinh mà là nói với Tân Hân.

Tân Hân biết ở trước mặt Hạng Vinh thì Dương Hùng không dám làm gì cô nên trả lời Dương Hùng đầy vẻ mỉa mai, cô nói: “Cái gì chứ, lúc tôi chạm vào anh ấy thì anh còn không biết đang ở đâu kia.” Sau đó cố ý nhìn Hạng Vinh đắm đuối nói: “Tiểu Vinh Vinh, anh thật thơm nha!”

Hạng Vinh mặt đỏ bừng, Dương Hùng mặt không còn hột máu.

Cô nói tiếp: “Thế nhưng tiểu Vinh Vinh à, anh lại rất thích đóng vai người vô tội nha, anh tuy rằng không cướp vợ người khác nhưng anh lại cướp chồng người ta, nói vậy còn oan cho anh lắm đó. Kỳ thật trên thế giới này người đáng thương nhất là em nè, chồng của tôi không cướp người mà là bị người cướp, em mới là người đeo chiếc sừng to trên đầu nè.”

Dương Hùng: “Không ai bắt cô mang đâu, không muốn mang thì cô có thể đi.”

Tân Hân: “Em đi sao? Anh thực sự là vợ chồng lên giường rồi thì liền ném bà mối ra cửa, đừng có quên chính em là người có công lớn nhất. Em vì hạnh phúc gia đình này mà hy sinh nhiều như vậy, bây giờ mọi chuyện tốt đẹp thì em sao có thể đi đâu được chứ. Với lại em đi rồi, An An sẽ thế nào, Hạng Vinh, anh muốn để An An không ba hay là không mẹ?”

Hạng Vinh: “Cả ba mẹ đều quan trọng với đứa bé, bắt quá một người cũng tốt, nhưng thêm thiếu cũng có chút không hợp lắm.”

Tân Hân lập tức nói: “Đúng đó, anh có thể làm một người vợ tốt với anh ta nhưng không thể thay thế người mẹ ruột cho đứa bé, vì để gia đình hoàn mỹ thì công tâm mà nói chỉ có em là hy sinh lớn nhất, đương nhiên, máu anh hùng thì không thể chảy không đâu nha, xã hội bây giờ đều có thưởng lớn đối với những việc nghĩa, gia đình ta cũng không thể ngoại lệ đâu.”

Sau đó Tân Hân thật sự mua một chiếc sừng lớn về đội lên, ra ngoài cất ở nhà đội, luôn luôn nhắc nhở mọi người rằng Tân Hân cô là người bị hại nghiêm trọng nhất, xin hãy ban chút bồi thường kinh tế. Cho nên trang sức cùng quần áo của Tân Hân cứ thế từ từ tăng lên nhiều, Tân Hân còn thường xuyên xin Dương Hùng dẫn cô đi đến nơi này nơi kia, lý do là cô có thể xứng danh một Dương thái thái ở nhà thì sao không thể bước ra cửa đón tiếp một lần chứ. Nhiều lúc, cô vẫn như ý nguyện lấy chút ít bồi thường.

Tân Hân tham tài, Dương Hùng háo sắc, ưu điểm lớn nhất của Hạng Vinh chính là chịu nhẫn nhịn, cho dù chịu nhiều thiệt thòi cũng không lên tiếng, nên người khác nói cậu là người chiếm nhiều tiện nghi nhất cậu cũng không biết giải thích thế nào. Dương gia cứ thế mỗi người mỗi hướng, sinh hoạt hạnh phúc khoái hoạt.

Có một vị tác giả danh giá từng nói, gia đình hạnh phúc đều giống nhau, gia đình bất hạnh thì mỗi nhà bất hạnh mỗi kiểu. Hiển nhiên, vị đại tác gia này đối với cuộc sống hiện nay vẫn thấu hiểu chưa đủ, cả nhà Dương Hùng vẫn sinh hoạt hạnh phúc, nhưng nếu bạn vẫn muốn tìm một gia đình hạnh phúc nào đó giống như vậy thì quả là chuyện rất khó khăn đó nha.

22. Chương 22

Thông thường thì hạnh phúc luôn trôi qua cực kỳ nhanh, chỉ chớp mắt một cái đã ba năm, thời gian ba năm trôi qua đó mỗi người đều có được những thu hoạch rất lớn.

Thu hoạch lớn nhất phải nói đến Tân Hân, mỗi ngày của Tân Hân đều trôi qua rất êm đẹp, nhưng cô cũng hiểu rằng cuộc sống yên ổn rồi cũng sẽ có lúc lâm nguy, e rằng có một ngày nào đó Hạng Vinh sẽ không còn được “sủng ái” nữa, khi đó sẽ liên lụy cô sẽ không thể an an ổn ổn “ngồi” ở vị trí Dương thái thái. Cho nên mỗi ngày cô đều dốc sức yêu cầu vì Dương Hùng mà sinh một đứa con trai cho hắn. Còn bắt Hạng Vinh giúp cô thuyết phục hắn. Dương Hùng bị cô dây dưa không chịu nổi nữa nên đành để cô thông qua phương pháp y học sinh được một đứa con, và tất nhiên là đứa con trai nha. Tân Hân đặt tên cho nó là Dương Cố, tổ ý là địa vị ở Dương gia của cô đã được củng cố.

Mà càng khiến Tân Hân cao hứng chính là, hai vị lớn tuổi của Dương gia kia khi biết được tình huống thực

tế ở bên trong Bạch Lâu, lại bắt lực thay đổi sở tác sở vi của Dương Hùng, và cũng nhìn đến đám cháu mà họ có được, đột nhiên công khai thừa nhận đứa con dâu xuất thân hàn vi là Tân Hân đây, từ đó về sau, giới thượng lưu đã thực sự mở rộng cửa về phía Tân Hân. Bây giờ Tân Hân suốt ngày ăn mặc rực rỡ, thần sắc luôn luôn rạng rỡ, thực sự nổi danh khắp nơi.

Đối với xu hướng trang phục, Tân Hân vốn rất có thiên phú, hơn nữa cô cương quyết khẳng định tôn tiền để nghiên cứu lĩnh vực này, trải qua cố gắng học tập, khiêm tốn thỉnh giáo, và khi tổng kết lại thì cũng có chút thành công. Mặc dù không đến mức làm thay đổi trào lưu thời trang nhưng cũng đủ để mọi người nhìn với con mắt khác xưa. Không làm mất mặt Dương gia.

Dương Hùng thu hoạch cũng không nhỏ, có “kiểu thế” ái tử, rốt cục hần cũng thu lại bản tính ngang ngược năm xưa của mình, thực sự kiên định công tác còn tiếp quản luôn cả xí nghiệp Dương thị. Dương Hùng tuy đọc sách không nhiều nhưng lại có tính nhạy bén giáo hoạt không thua người khác, mà việc làm ăn cần đọc nhiều sách báo sao, có tiền thì thỉnh ai mà không được. Ý vào thiên thời địa lợi nhân hòa, Dương Hùng đã gần như mang tập đoàn Hoàn Đạt lên một tầm cao mới. Chức vụ cũng từ quản lý được thăng lên làm Tổng giám đốc, chỉ cần chờ lão cha về hưu thì có thể nói là tiếp quản toàn diện. Hai vị lão nhân đối với biểu hiện của Dương Hùng khi làm việc cũng rất vừa lòng, thực sự là con hư biết nghĩ thì còn quý hơn vàng mà.

Nhưng với sinh hoạt cá nhân thì bọn họ lại rất không vừa ý, Dương Hùng làm loạn thì bọn họ có thể mặc kệ nhưng cũng không nên biến thành đồng tính luyến ái chứ, mà có là đồng tính luyến ái thì cũng không nên yêu đơn phương một nhánh cỏ dại như vậy, bây giờ thì làm sao có thể quay đầu lại đây?

Thế nhưng hai vị lão nhân cũng không có chính thức can thiệp, lý do là: thứ nhất, trải qua kinh nghiệm thực tế vô số lần cho thấy, chuyện riêng của Dương Hùng bọn họ quản không được, càng quản thì mâu thuẫn càng gay gắt.

Thứ hai, Dương Hùng cũng không đến mức đập đổ luật chơi của giới thượng lưu, cho dù vô luận bạn có lên lút hoang dã vô sỉ bại hoại tam cương ngũ thường đến mức nào đi nữa, nhưng chỉ cần bản lĩnh bên ngoài thể hiện tốt là được, không làm thành trò cười cho thiên hạ là tốt lắm rồi. Dương Hùng và Tân Hân mặc dù không thể xem là một cặp đẹp đôi nhưng đó là quá khứ. Hai người đó thường thường kè vai nắm tay tham dự một có tiệc tùng, nghiêm nhiên đóng một đôi vợ chồng ân ái. Dương gia còn giữ mặt mũi nên cũng không muốn xen vào quá sâu.

Thứ ba, chính là Dương Hùng bây giờ thể hiện rất tốt, ngấm đi ngấm lại, một đứa con của gia đình giàu có, cư nhiên một không phóng hỏa giết người, hai không điên cuồng đàn dúm trai gái bài bạc, ba không hút thuốc phiện, mà lại còn thừa kế sản nghiệp gia đình, chăm chỉ làm ăn, điều này còn không đủ khiến người khác cảm động hay sao, còn không khiến người khác thấy đủ hay sao! Biểu hiện vĩ đại như vậy, cũng đủ mang “thanh danh” Dương Hùng đứng đầu bảng mười thanh niên đại kiệt xuất đương đại. Còn chuyện hần chiếm chồng cũ của người vợ hiện tại, một khuyết điểm hơi “nhỏ nhỏ bé bé” như vậy thì có ai miệt mài truy cứu làm gì chứ.

Mà người khiến Dương gia hận thấu xương chính là Hạng Vinh, thân phận của cậu cũng rất quái dị. Chồng cũ của thái thái đương nhiệm của Dương Hùng, nói với mọi người tình huống thật thì chẳng khác nào nói cho mọi người biết Dương Hùng là đồng tính, không tốt lắm; không nói cho mọi người tình huống thật thì trên đầu Dương Hùng sẽ mang nguy cơ bị người ta cấm sừng, cái này cũng không ổn.

Hơn nữa từ xưa hồng nhan gây họa, mà hồng nhan họa thủy thì ai ai cũng đồng ý, nhưng giống Hạng Vinh một nam nhân quê mùa trung hậu thành thật, cũng học cách lấy thân hầu hạ chủ, yêu mị hoặc nhân, trên thế giới này còn người tốt hay sao! Có thể khiến đứa con gái thượng lưu **thuần khiết** của bọn họ học thói xấu. Cho nên Hạng Vinh mới là đầu sỏ của chuyện này chứ gì! Họ thật không thể tha thứ. Nhưng bởi vì Dương Hùng quyết không cho phép người khác nói một chữ “Không” với Hạng Vinh, ai nói gì Hạng Vinh thì hẳn sẽ liều mạng với người đó, cho nên người nhà Dương gia chỉ có thể hảo tha thứ cho Hạng Vinh.

Ba năm qua, Hạng Vinh cũng thu hoạch rất lớn, chức vụ của cậu cũng thăng lên, từ bộ phận trợ lý quản lý thăng lên làm trợ lý Tổng giám đốc. Nhưng tính chất công việc cơ bản không thay đổi. Công việc **chủ yếu** chỉ dùng khi Dương Hùng động dục cùng tán tỉnh. Công việc **thứ yếu** là lái xe, bưng trà nước cùng đưa văn kiện, tan tầm thì nấu cơm giữ con. Công việc nói thì không nhiều, nhưng kỳ thật lượng công việc lại vô cùng lớn. Cho nên khi công việc chủ yếu cùng công việc thứ yếu phát sinh mâu thuẫn thì Dương Hùng sẽ yêu cầu cậu bỏ công việc thứ yếu để làm công việc chủ yếu.

Ba năm qua cuộc sống thật hạnh phúc, nhưng cũng không phải như ý mọi người, tuy rằng Dương Hùng yêu Hạng Vinh, đã yêu đến mức không có cậu thì sống không nổi, nhưng hẳn bản chất hoa hoa công tử lại vẫn không thể trừ tận gốc, ngẫu nhiên trùng dịp cũng ngoạn ngoạn đi chơi, lén ăn chút thịt lạ, nháo chút chuyện xấu.

Hạng Vinh bẩm sinh là người thành thật, Dương Hùng nói gì thì cậu tin đó, vốn rất dễ gạt. Thế nhưng Tân Hân không dễ gạt, Tân Hân sợ danh dự địa vị Dương gia Thiếu nữ của cô bị dao động, không hề tha lỏng dù chỉ một chút dấu vết. Có chút xiu gió lạ thì cô tìm Dương Hùng muốn ý kiến. Tân Hân một khóc, hai nháo, ba thất cổ đều vô dụng, liền chạy đến trước mặt Hạng Vinh nói này nói nọ. Cuối cùng Hạng Vinh cũng phải làm đám chua.

Hạng Vinh ghen cũng rất tò mò quái lạ, cậu ngượng ngùng đi nháo với Dương Hùng, liền phát giận với bản thân, cách phát tiết là giặt quần áo. Không thèm dùng máy giặt gì hết chỉ lấy tay giặt. Đem tất cả quần áo của cả nhà từ bé đến lớn ôm ra giặt hết, hì hục giặt cho bằng hết.

Dương Hùng nhìn thấy đau lòng đứng bên cạnh vừa giải thích vừa giúp này nọ. Cứ náo loạn như vậy hết hai ngày, Dương Hùng thật sự sợ đến mức chuyện xấu gì cũng tuyệt tích hết.

Dương Hùng còn có một chuyện đặc biệt không hài lòng, đó chính là bọn nhỏ đặc biệt ỷ lại vào Hạng Vinh, đều thích Hạng Vinh ôm dỗ ngủ. Chuyện này tất nhiên xâm phạm rất lớn đến thời gian đêm xuân quý báu của Dương Hùng. Vì thế cứ đến buổi tối, nhà họ Dương thường sẽ trình diễn một cuộc chiến tranh giành Hạng Vinh. Dương Hùng xưa nay bá đạo đương nhiên đa số đều có thể thắng lợi. Nhưng có khi đứa con khóc nháo ghê gớm thì Hạng Vinh sẽ đứng về phe đứa con khiến Dương Hùng phải nuốt hận bại trận. Dương Hùng từng muốn cùng Hạng Vinh dọn ra ngoài sống, tính toán xây tổ uyên ương. Nhưng lần đó đề nghị được trình ra đều bị mọi người ở Bạch Lâu phản đối kịch liệt, cuối cùng chết non.

Hạng Vinh đương nhiên cũng có những khoái hoạt cùng phiền não riêng, nhưng mọi người đến cho rằng Hạng Vinh có lẽ là người hạnh phúc khi người khác hạnh phúc, thương tâm khi người khác bị thương, cho nên cảm thụ của bản thân cậu đều bị xem nhẹ.

23. Chương 23

Một buổi chiều nắng đẹp rực rỡ, Dương Hùng ở trong văn phòng, bởi vì báo cáo tài vụ có mấy sai lầm nhỏ mà nổi giận đùng đùng trút giận lên tiểu thư Chu nhân viên chủ quản phòng tài vụ, Chu Tiệp chủ quản tài vụ là một nữ nhân đã hơn ba mươi tuổi, giờ này bị mắng đến mức mặt đầy vẻ xấu hổ, nước mắt đảo quanh hốc mắt, cô lén ngẩng đầu đáng thương nhìn người dẫn ra pháp trường – tiểu thư Trần – bí thư bên người Dương Hùng cầu cứu.

Tiểu thư Trần thông cảm với niềm hy vọng của cô nhưng trong lòng cũng trách sao cô không biết quan sát, phạm lỗi lúc nào không phạm lại phạm lỗi ngay lúc Hạng Vinh xin nghỉ để về quê viếng mồ mả tổ tiên. Hạng Vinh cũng thật là, chỉ xin nghỉ có hai ngày, vậy mà đã đi hơn năm mươi tiếng rồi còn không chịu về, Dương Hùng sao không nổi giận chứ, ngay lúc này lại phạm lỗi thì tất nhiên hợp lẽ thành nơi trút giận rồi.

Tiểu thư Trần cố xem nhẹ tín hiệu cầu xin của tiểu thư Chu, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Cuối cùng cô cũng nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc, đầy bụi bặm do đường xá nhăm hướng tòa nhà chạy đến, nhất thời như mang một trọng trách, cô lập tức lặng lẽ hướng tiểu thư Chu ra dấu hiệu tay, ý bảo cô ấy ráng kiên trì thêm năm phút nữa thôi.

Quả nhiên, năm phút sau, vang lên tiếng gõ cửa, Hạng Vinh cười đi vào nói: “Dương tổng, sớm a.”

Dương Hùng gào thét tiếp: “Sớm cái gì mà sớm! Cậu không nhìn xem mấy giờ rồi! Cậu không phải nói buổi sáng là có thể về tới sao hả? Bây giờ là buổi chiều rồi!” Miệng mắng mà trong mắt lại khoác ý cười. Sau đó nói với Chu Tiệp: “Bây giờ cô đem sổ sách tính lại đi, ngày mai đưa lên đây, nếu vẫn không đúng thì về sau không cần đến đây.”

Tiểu thư Chu sống sót sau tai nạn từ văn phòng Dương Hùng bước ra. Tiểu thư Trần cũng cười hì hì đi theo sau ra ngoài. Nói với mấy vị chủ quản đang chờ gặp ngoài cửa: “Dương tổng chiều nay nhiều việc bận, mọi người về trước đi, Dương tổng không muốn gặp ai chiều nay.”

“Dù sao cũng phải có ngoại lệ chứ.” Một giọng nói chậm rãi vang lên.

Tiểu thư Trần ngẩng đầu nhìn, thấy bạn thân của Dương Hùng là Liễu Phù Phong và Hầu Tín đang đi đến, tiểu thư Trần vội giải thích: “Hạng Vinh trợ lý vừa đi công tác mới về, đang cùng Dương tổng bàn chuyện. Bây giờ chỉ sợ đi vào không tiện lắm.”

Liễu Phù Phong bắt đắc dĩ dừng lại, cúi đầu nói: “Không tiện sao, đúng là thứ trọng sắc khinh bạn thì có.”

Hầu Tín vẫn chưa hết hy vọng, tiêu sái nhẹ nhàng đi đến trước cửa, đẩy một khe nhỏ, thấy Dương Hùng đang ôm Hạng Vinh cuồng hôn, hắn cũng không dám đi vào khu cài bom, đành lặng lẽ lui ra sau, phần nộ nói với Liễu Phù Phong: “Chúng ta đi uống chút trà đi.”

Bên cạnh tòa nhà có một tiệm coffee, phong cách cao nhã nên hấp dẫn không ít nhóm mỹ nhân thành phần tri thức vào uống trà, cho nên uống trà ở đây cũng xem như một chuyện tốt đẹp. Liễu Phù Phong cùng Hầu Tín vào liền thấy một nhóm ba vị duyên dáng xinh đẹp ngồi một bàn, Hầu Tín lập tức ngồi một bàn

bên cạnh các cô ấy.

Ba vị nữ nhân kia đang cao hứng cười nói, giọng hơi lớn, hoàn toàn không thèm để ý đến người khác nhìn ngó. Liễu Hầu hai người vừa nghe liền phát hiện ba vị nữ nhân này là nhân viên Hoành Đạt.

Một vị tiểu thư Tử Y (áo tím) nói: “Tin tức mới nhất nè, Chu chủ nhiệm lợi hại của phòng các bà hôm nay thể thảm luôn, bị Dương tổng hung hăng chinh, có người còn thấy cô ấy khóc đi ra từ phòng Dương tổng đó.”

Tiểu thư Hồng Y (áo đỏ) lại nói: “Có thể bị Dương tổng mắng là chuyện thể thảm gì chứ, đây có thể xem như công ty cho cô ấy thêm chút phúc lợi, có bao nhiêu người muốn bị Dương tổng mắng còn không được.”

Tiểu thư Bạch Y (áo trắng) nói: “Thực chịu không nổi tính mê trai của bà đó, thấy người dễ nhìn chút xíu đã chảy nước miếng? Làm ơn sau này bà đừng nói có quen với tụi tôi ghen.”

Tiểu thư Hồng Y không chút thẹn thùng vẫn si mê nói: “Đó là do mấy bà không biết thưởng thức, Dương Hùng khóc như vậy đủ khiến bao nhiêu nữ nhân si mê. Biết không, mỗi ngày tôi đi làm ở đây, chuyện vui nhất chính là ngẫu nhiên có thể thấy thần tượng của tôi đó. Đáng tiếc tôi chưa nói chuyện với anh ấy nhiều lắm. Nhân viên quên thật khổ, nếu anh ấy có thể tán gẫu với tôi vài câu thôi, mắng tôi một chút tôi nhất định cao hứng đến mức tối đó nằm mơ cũng sẽ cười.”

Tiểu thư Bạch Y khinh thường nói: “Nếu bà thích anh ấy như vậy thì dứt khoát hiến thân làm Nhị nãi của anh ấy đi.”

Tiểu thư Hồng Y lập tức nói: “Không thành vấn đề, nếu anh ấy yêu tôi, đừng nói là làm Nhị nãi mà ngược lại, để tôi dưỡng anh ấy cũng được nữa là.”

Tiểu thư Tử Y cảm động vỗ tay, sau đó cố tình bày ra bộ dạng tiếc nuối: “Thật khiến người khác cảm động, hồi thể gian tình là gì, chỉ tiếc bà không có cơ hội rồi, bởi vì Dương tổng của chúng ta, anh ấy chỉ yêu xe không yêu mỹ nhân.”

Tiểu thư Hồng Y hỏi: “Sao bà biết được, bà với anh ấy đâu có quen nhau đâu.”

Tiểu thư Tử Y: “Còn nhớ tiệc rượu lần trước không, là kế hoạch ngoại giao của chúng ta. Bà biết vị có tiếng tăm đến đây không, điện ảnh minh tinh Bạch Khiết! Bạch Khiết cũng tính là một đại mỹ nhân nha. Tôi thấy cô ấy cả đêm đều đi cùng Dương tổng, nháy nháy mắt nha, điện thể mấy kilô-oát chứ không ít, Dương tổng chúng ta lại như vật cách điện, ngay cả một nụ cười miễn phí cũng không thèm cho Bạch tiểu thư.”

Tiểu thư Hồng Y cao hứng nói: “Tôi chính là thích tính lãnh khốc này của anh ấy, nếu anh ấy đều cười với ai thì còn gì để nói.”

Tiểu thư Tử Y nói tiếp: “Sau khi tiệc kết thúc, ở cửa khách sạn, lái xe của Dương tổng lái xe thể thao đến đón anh ấy thì thần sắc liền tươi cười, Bạch tiểu thư cũng thật là biết nhìn mặt nói chuyện nha, thấy thế lập tức kêu lên: “Oa!! Xe thể thao thật đẹp!”

Dương tổng lúc này cười nói: “Bạch tiểu thư đối với xe có chút hiểu biết ha.”

Bạch Khiết liền nắm thế đẩy lên, làm nũng nói: “Tôi chưa từng đi chiếc xe thể thao nào đẹp như vậy, Dương tổng có thể chở tôi đi hóng gió được không.”

Dương tổng trầm mặt nói: “Hôm nay không rảnh.”

Lúc này có rất nhiều người đứng đó, Bạch tiểu thư có chút sượng mặt, nhưng cô ấy cũng không dám đắc tội Dương tổng liền tìm cách hạ bậc bản thân xuống, nói: “Vậy hôm nào cũng được, Dương tổng nếu vẫn còn bận thì có thể nói tài xế của ngài chở tôi đi dạo quanh cũng được rồi.”

Không ngờ Dương tổng nghe xong câu này, không thêm cảm kích thái độ chăm sóc hiểu biết của Bạch tiểu thư mà ngược lại còn giận tím mặt, nổi giận đùng đùng nói với Bạch tiểu thư: “Không cho phép cô có ý định đó, nếu cô dám có ý định đó thì tôi không để yên đâu.”

Bạch tiểu thư rất mất mặt, lúc ấy giận khóc quá trời. Đó mấy bà xem, Bạch Khiết xinh đẹp là một đại mỹ nhân như vậy, Dương Hùng lại chỉ vì xe thể thao mà mắng cô ấy, không hề thương hương tiếc ngọc, cái này không phải chỉ yêu xe không yêu mỹ nhân hay sao?”

Tiểu thư Hồng Y nghe xong, vẫn như trước chấp mê không tỉnh, nói: “Nam nhân mê xe mới khốc chứ, vậy mới có vị nam nhân. Bạch Khiết là loại nữ nhân thích tỏ vẻ, đối cô ta như vậy là đáng rồi. Đáng tiếc lúc đó tôi không có ở đó, có thể thấy được Dương tổng lúc đó nhất định là đẹp trai ngay người, ngất chết nha. Tôi càng sùng bái anh ấy.”

Hầu Tín lòng đầy căm phẫn, nói với Liễu Phù Phong: “Tôi nghe hết nổi rồi, nhìn những mỹ nhân xinh đẹp thuần khiết như vậy lại bị bên ngoài che mắt. Để tôi nhìn như vậy sao được, tôi phải đứng lên vạch trần sự thật mới được. Nói cho các cô ấy biết, Dương Hùng là người thế nào, anh ấy không thương mỹ nhân, cũng không mê xe, anh ấy chỉ yêu cái tên tài xế kia mà thôi! Xem nhưng cô gái trông mặt mà bắt hình dong này mở to mắt mới thấy được người đàn ông chân chính mà các cô ấy nên yêu.”

Liễu Phù Phong vẫn mang vẻ mặt thản nhiên, chậm rãi nói: “Âu phục cậu mặc thật đẹp, mới mua hả?”

Hầu Tín nghe không hiểu nhưng vẫn nói: “Đây là mẫu mới mua từ Paris, vợ tôi chọn cho tôi đó, không tôi đứng không.”

Liễu Phù Phong gật gật đầu nói: “Nếu bộ quần áo này bị ba tách coffee hay nước trái cây v.v..., thì cậu sẽ giải thích với vợ cậu thế nào?”

Thấy Hầu Tín vẫn không hiểu, Liễu Phù Phong thở dài nói: “Tính tình con gái bây giờ thế nào chứ hả, cậu đi nói các cô ấy không đúng thì các cô ấy sẽ trở mặt mới cậu. Cậu can đảm dám nói xấu thần tượng của họ, họ sẽ liều mạng với cậu. Cậu muốn bây giờ nói rõ sự thật, mặc dù không đến mức chiến trường máu chảy, nhưng bộ âu phục đẹp này e rằng sẽ phải hy sinh.”

Hầu Tín không phục: “Tôi không nói xấu anh ấy. Tôi chỉ muốn nói rõ sự thật.”

Liễu Phù Phong thành khẩn nói: “Tôi biết cậu nói thật, nhưng chuyện hoang đường như vậy ai tin chứ. Người trẻ tuổi à, làm người phải hiểu mà nhẫn nại không nên nhất thời tức giận mà phá hư bộ quần áo này.”

Hầu Tín suy nghĩ một hồi, cũng hiểu Tiểu Liễu nhi nói đúng, vô cùng đau đớn nói: “Mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh thật sự tỉnh mịch, một mình giữ chân lý thật thống khổ, mà bị ép phải giữ chân lý đó thật sự là khổ hình khó chịu.”

Buồn bực uống xong ly trà, Liễu Phù Phong cùng Hầu Tín về lại văn phòng Dương Hùng, tiểu thư bí thư giọng vẫn không đổi nói: “Dương tổng bây giờ nhiều việc, thỉnh đừng quấy rầy.”

Hầu Tín cuối cùng chịu không nổi, lại lặng lẽ đẩy cửa, nhìn vào, thấy hai người đã thay đổi địa điểm cùng tư thế, nhưng vẫn còn hôn. Hầu Tín liền phá giọng, nói lớn lên: “Tôi không muốn im lặng rời khỏi đây hay là đợi tại đây đi.”

Hạng Vinh nghe thấy, đỏ mặt tránh ra xa, Dương Hùng không vui nói: “Cậu chạy đến đây làm gì, lớn giọng như vậy, không biết cậu đang hét còn tưởng đang gặp kẻ cướp chứ. Ở bên ngoài đợi một lát bộ cậu sẽ chết sao hả?”

Hầu Tín thập phần bất mãn nói: “Chờ một chút, anh có biết em chờ bao lâu rồi không? Nếu anh có đang gặm cái đầu heo thì nhất định đã gặm xong rồi chứ.”

Dương Hùng trừng mắt nói: “Cậu nói ai gặm đầu heo hả, có chuyện gì nói mau đi, tôi muốn tan tầm sớm nữa.”

Người tìm Dương Hùng nói chuyện là Liễu Phù Phong, Liễu Phù Phong ngồi xuống bàn chuyện làm ăn với Dương Hùng. Chuyện làm ăn xong xuôi, Hầu Tín còn nói chuyện riêng một chút, đó là mời cả nhà Dương Hùng tham gia một buổi tiệc tụ hội ở tại nhà hân cuối tuần này.

Hầu Tín tân hôn không lâu, mới hưởng tuần trăng mật ở Châu Âu xong trở về. Hầu Tín dù cho dung mạo xấu xí nhưng hân cũng không ngừng cố gắng, chung quy vẫn rước được một vị yếu điệu thực nữ về làm vợ, hân rất vừa lòng với vợ, càng thêm sủng ái, mà vị Hầu thái thái này cũng rất có khiếu trang phục, suốt hành trình đi Châu Âu, đều rào rào mua sắm. Trở về liền khẩn cấp tham gia hoạt động xã giao, còn muốn tổ chức tiệc tụ họp trong nhà để triển lãm chút thành quả của chuyến hành trình Châu Âu buồn bã.

Liễu Phù Phong nhắc nhở Hầu Tín: “Nhà có kiều thê, còn mời Dương Hùng, không để ý dẫn sói vào nhà a.”

Hầu Tín tự tin tràn đầy nói: “Không sợ, đại ca còn bận ở vị tài xế riêng của anh ấy giả bộ làm tình thánh, làm gì có thời gian để ý cái khác.”

Ba người nói đùa một hồi thì Liễu Hầu hai người liền đứng dậy cáo từ. Ra khỏi văn phòng Dương Hùng, Hầu Tín nhất định đòi đi gặp Hạng Vinh, để trêu chọc cậu vài câu. Không thể ngờ là lại thấy trong phòng Hạng Vinh có bốn năm người, trong tay cầm đủ loại quà tặng, cẩn thận nghe, thì ra là chủ quản các ngành ở Hoàng Đạt đang đút lót cho Hạng Vinh.

Một vị nữ nói: “Trợ lý Hạng, thuốc này thật sự rất bổ nha, chỉ cần ngài kiên trì mỗi ngày đều ăn thì sẽ gia cường miễn dịch cho thân thể, sẽ không sinh bệnh nữa đâu.”

Hạng Vinh: “Cảm ơn cô, nhưng thân thể tôi vẫn rất tốt, năm ngoài cả năm tôi chỉ có một lần cảm mạo thôi. Căn bản tôi không cần dùng cái này đâu.”

Một vị nữ khác nói: “Một lần cũng không được! Cậu biết đó, cậu bệnh ba ngày đó, mọi người chúng tôi đều nhớ cậu biết bao nhiêu không? Cái đó như sống một ngày bằng một năm, đều mòn mỏi chờ mong. Cậu nhất định phải nhận lấy thuốc bộ này, rồi hảo hảo bảo trọng thân thể. Tranh thủ năm nay không để sinh bệnh dù chỉ một lần. Đây chính là tâm nguyện lớn nhất của mọi người chúng tôi nha.”

Mọi người đều nói phụ họa vào.

Thấy tất cả mọi người quan tâm mình như vậy, Hạng Vinh thật sự xấu hổ, đồng thời cũng rất cảm động nói: “Thật sự cảm ơn sự quan tâm của mọi người, tôi nhất định sẽ chú ý rèn luyện thân thể, nhưng mấy thứ này mọi người đều cầm lại hết đi. Sao có thể vì tôi mà mọi người tiêu phí như vậy.”

Vị nữ kia lại nói: “Vị vũ trừ mâu* vẫn tốt hơn, có chút tiền này thôi thì đáng gì.”

**Vị vũ trừ mâu: lo trước tính sau, phòng ngừa chu đáo.*

“Vị vũ trừ mâu?” Hạng Vinh đọc sách không nhiều lắm nên nghe câu này không hiểu.

Liễu Phù Phong liền đứng ra giải thích: “Vị vũ trừ mâu, chính là nhân trời còn chưa mưa thì nên tu sửa phòng ốc cửa sổ. Như vậy khi trời mưa sẽ không ai bị ướt, hiểu chưa?”

Hạng Vinh mờ mịt gật gật đầu, Liễu Phù Phong nói thì cậu hiểu rồi, nhưng không hiểu chuyện trời mưa với chuyện này thì có liên quan gì đến nhau chứ.

Mọi người mừng rỡ, cao hứng nói: “Vậy ngài hãy nhận đi, ngàn vạn lần đừng quên tắm bổ nha.” Đặt tất cả xuống rồi đều rời đi. Hạng Vinh đành phải mang bao lớn vác bao nhỏ về nhà.

24. Chương 24

Sau khi Hạng Vinh về nhà thì được bọn trẻ nhiệt liệt hoan nghênh, hai đứa con trai gái đều tranh nhau muốn cậu ôm chúng, Hạng Vinh cao hứng tả ửng hữu ồm.

Sau khi sinh Dương Cố, Tân Hân muốn thêm một người làm nữa, do địa vị xã hội cao hơn xưa nên yêu cầu của Tân Hân đối với người làm càng ngày càng cao, muốn người luôn không hài lòng, thường xuyên đổi người. Hơn một tháng trước Tân Hân muốn một cô gái còn trẻ tên là A Tú, cũng không tồi, A Tú sạch sẽ lưu loát, tay chân lại lạnh lẽo, miệng cũng rất ngọt. Tất cả mọi người rất thích cô ấy. Thế nhưng có chút không tốt chính là thích nói chuyện phiếm, không làm gì sẽ hỏi một chút chuyện này nọ rồi nghị luận.

Lúc này A Tú đang cùng Lý mẫu gom quần áo, cô hỏi khẽ Lý mẫu: “Mấy đứa nhỏ thật thân với anh Hạng. Con thấy tiên sinh cũng rất tốt với anh Hạng, Hạng Vinh trong nhà cũng nói chuyện rất có nghĩa khí, anh Hạng có phải bà con thân thích với tiên sinh hay không?”

Lý mẫu thấy xung quanh không người mới nói: “Kỳ thật Hạng Vinh là chồng trước của thái thái, thái thái không muốn nhắc lại chuyện này đâu, con biết vậy là được rồi, nhưng đừng đi nói lung tung.”

A Tú kinh ngạc nói: “Vậy tiên sinh sao còn để anh ấy là việc ở đây, còn rất tốt với anh ấy? Tiên sinh không sợ vợ mình ngoại tình sao?”

Lý mẫu: “Thái thái nói như vậy có thể giúp tiên sinh rèn luyện trí tuệ cùng phong thái, chuyện này bà cũng không rõ lắm. Hạng Vinh nhưng dù sao cũng là người thật thà khó gặp, thỉnh thoảng cũng rất ít nói. Lúc cần cũng rất nóng nảy, tiên sinh thật ra rất sợ cậu ta, bà nghĩ phong thái cùng trí tuệ mà tiên sinh muốn rèn luyện chắc là như vậy.”

A Tú: “Thật sao? Tiên sinh sợ anh ấy? Con thấy tính tình tiên sinh là tính đại gia mà.”

Lý mẫu: “Có lần, bà nghe Hạng Vinh cùng tiên sinh cãi nhau, cãi nhau vì cái gì thì bà nghe không hiểu. Chỉ nghe Hạng Vinh nói tiên sinh là kẻ bại hoại, vừa cướp chồng người ta vừa cướp vợ người ta; thái thái nói Hạng Vinh anh tốt cũng tốt không tới nơi, vừa có lỗi với vợ mình vừa có lỗi với vợ người khác; Hạng Vinh nói thái thái vì vinh hoa phú quý, bán mình thì được rồi, còn cột cả nhà bán chung, chồng cùng con không thừa một ai; tiên sinh nói chuyện này đều nên oán Hạng Vinh mới đúng, nhất định là hồ ly tinh chuyển thế.”

Lý mẫu lại bàn với A Tú: “Tiên sinh là người từng đi du học nên có lẽ không rõ đạo lý. Với chúng ta, hồ ly tinh là dùng để mắng nữ nhân dâm dăng, Hạng Vinh vừa không phải nữ nhân vừa không dâm dăng, tiên sinh không nên gọi cậu ta như thế.”

A Tú: “Sau đó thì sao?”

Lý mẫu nói: “Cậu Hạng Vinh miệng vốn chậm, nói sao lại tiên sinh cùng thái thái, cuối cùng Hạng Vinh nổi nóng, muốn bỏ đi, tiên sinh cùng thái thái sợ hãi, bắt đầu nhận sai, cầu xin tha thứ, từ đó đến giờ bà chưa từng nghe thấy tiên sinh nói nhu nhược như vậy, ngày đó nghe xong, mới biết thì ra tiên sinh cũng

biết hồng người khác. Sau đó bà ôm An An đi ngủ, không biết bọn họ buổi tối đó kết thúc thế nào, tóm lại, sáng hôm sau không có chuyện gì xảy ra, cậu Hạng Vinh từ đó cũng không nói muốn đi nữa.”

A Tú nghe cũng không hiểu lắm, Lý mẫu ôm quần áo đi vào.

Hôm đó, có người thấy một tiểu bảo mẫu quần áo đơn giản, một mình đứng giữa trời chiều, đến khi gió đêm nổi lên thật lâu sau đó, cô suy nghĩ gì không ai biết được. Chỉ biết từ đó về sau, A Tú bỏ luôn thói quen hỏi thăm chuyện riêng của người khác, cùng bàn tán chuyện của người khác, toàn tâm toàn ý làm tốt công việc, cứ thế một vị bảo mẫu nhân tài đã được sinh ra như vậy đấy.

(Tác giả: A Tú là một cô gái nông thôn thuần khiết, không biết việc đồng tình luyến ái là sao, vắt hết óc, suy nghĩ khổ cực cũng không hiểu quan hệ giữa ba người kia là thế nào. Cuối cùng đành phải vùi đầu làm việc. Ôi đứa bé đáng thương, nếu lúc ấy có thể gặp một vị đồng nghiệp nữ gieo một chút hạt giống thôi, thì sẽ không rơi vào nông nỗi này.)

Đêm xuống, Dương Hùng thăm vấn ban đêm Hạng Vinh, chất vấn tại sao cậu về trễ đến nửa ngày, điện thoại cũng tắt. Hạng Vinh nói điện thoại hết pin, khi cậu viếng mộ cha mẹ thì gặp một người cậu trong nhà, cứ khẳng khẳng kéo cậu về nhà chơi cho nên mới trễ như vậy. Vì nghĩ sẽ lập tức về gặp nên cậu không tìm điện thoại gọi về.

Dương Hùng lại hỏi tình hình ăn uống ngủ nghỉ của cậu trên đường, sau đó bất mãn nói: “Tại sao cậu lại tiết kiệm như vậy, bộ tiền lương tôi trả không đủ dùng sao? Không đủ thì cậu nói chứ tại sao phải ủy khuất bản thân mình.”

Hạng Vinh: “Đủ mà, vẫn đủ mà. Tôi quen như vậy rồi. Cái gì mà khổ cực chứ. Tôi... tôi để dành tiền.”

Dương Hùng khinh thường: “Có chút tiền thôi thì cậu có thể để dành bao nhiêu, cậu gom tiền làm gì chứ?”

Hạng Vinh là người thực thà nên không biết nói dối, nói quanh co một hồi cũng bị Dương Hùng truy vấn ra: “Nếu ngày nào đó anh không cần đến tôi nữa thì tôi muốn mở một cửa tiệm sửa xe của riêng mình. Tay nghề của tôi vẫn còn tốt nha.”

Dương Hùng ôm cậu vào lòng nói: “Tôi vất vả như vậy mới có được cậu, sao có thể không cần cậu chứ. Không cho phép cậu còn ý định rời khỏi tôi nữa.”

Hạng Vinh: “Tôi căn bản lớn hơn anh một tuổi. Chờ thêm mấy năm nữa tôi sẽ là một ông già. Tôi vẫn phải tính toán một chút cho mình sau này.”

Dương Hùng mất hứng nói: “Chính là cậu không tin tôi, tôi còn sống thì vẫn muốn ở bên cậu. Như vậy tốt hơn, nếu tôi chết thì sẽ đem hết toàn bộ tài sản cho cậu, ngày mai tôi đi lập di chúc. Cậu cứ yên tâm đi.”

Hạng Vinh lập tức nói: “Anh đừng hồ đồ, anh trẻ như vậy sao có thể chết chứ. Đừng đi lập di chúc. Với

lại anh muốn sống với tôi làm gì. Nhưng còn bọn trẻ.”

Dương Hùng: “Đó là do cậu suy nghĩ nhiều còn nói tôi hồ nháo. Tốt lắm, cậu đừng nghĩ ngợi nữa, cậu nếu có già, thì cũng là ông lão gọi cảm nhất, thơm nhất, một ông lão tốt như vậy thì sao tôi có thể buông ra được. Chúng ta mau tân hôn thôi, đừng để chuyện nhỏ như vậy khiến thời gian chậm trễ.” Nói xong ông lão thơm ngon của hân vôi vàng thượng.

25. Chương 25

Nhà Hầu Tín rất náo nhiệt, tuy rằng mời người không nhiều như đủ thành phần. Ăn qua vài thứ đơn giản, nhóm nữ nhân liền gấp gấp không thể chờ nổi yêu cầu Hầu thái thái triển lãm thành quả của chuyến đi Châu Âu. Hầu thái thái liền mang nhóm nữ nhân lên khuê phòng của cô ở lầu hai để thông báo các trang phục mua được. Nhóm nam nhân thì ngồi ở đại sảnh nói chuyện phiếm.

Hầu Tín khoa trương kể cho Từ Tự Cường về quá trình hôm hân phải khổ cực chờ để tiếp kiến Dương Hùng, khiến Từ Tự Cường cười ha ha. Từ Tự Cường nhìn xa xa một góc đại sảnh nơi Hạng Vinh đang hồng bọn trẻ con chơi đùa nói: “Thật không hiểu Hạng Vinh có ma lực gì mà có thể khiến đại ca của tôi phải cứ khẳng khẳng một mực như vậy nha.”

Hầu Tín: “Hay là công phu trên giường của cậu ta đặc biệt giỏi?”

Liễu Phù Phong: “Cậu muốn biết sao thì tự mình phao cậu ta thử là được thôi.”

Hầu Tín gật gật đầu nói: “Thật đáng giá để thử một lần, bây giờ tôi nhìn Hạng Vinh, thật sự càng nhìn càng có hứng thú.”

Dương Hùng trợn mắt quát: “Mày dám! Mày dám động đến cậu ta một chút thôi thì xem tao dám phế mày hay không.”

Liễu Phù Phong giả dờ khuyên nhủ: “Đại ca à, không phải lúc trước anh thường xuyên dạy chúng tôi là. Thê tử như quần áo, huynh đệ như tay chân. Hôm nay sao lại thay đổi như vậy chứ?”

Dương Hùng khí hồ hồ nói: “Cậu này không tồi, ai can đảm muốn động đến quần áo của tôi, tôi liền chém hân, tứ chi... không... ngũ chi tất cả đều chém hết!”

Ba người nhìn hân như vậy không khỏi cười ha ha.

Nhóm nam nhân đang thảo luận quần áo cũng là lúc nhóm nữ nhân đang thử quần áo.

Hầu thái thái rất phóng khoáng, không chỉ triển lãm quần áo mới mà còn nhiệt tình mời nhóm nữ nhân mặc thử.

Tân Hân chọn một chiếc váy đen dạ hội, thật lộng lẫy, rất nhiều đường viền hoa nhỏ tỉ mỉ viền xung quanh, kết một chút trân châu nơi thắt lưng cùng cánh tay, khiến Tân Hân trở nên hào hoa lộng lẫy, thay đổi khác ngay.

Tân Hân đứng trước gương xoay trái ngắm phải, vui đến mức không kiềm nén được, nhin không được đi xuống lầu, muốn ở trước mặt nhóm nam nhân nở rộ trong chốc lát.

Không có kết quả kinh diễm như mong muốn, Tân Hân rất thất vọng, cuối cùng cô đi đến trước mặt đứa con hỏi: “Cố Cố, con nói xem mẹ mặc bộ này có đẹp không?”

Dương Cố gật gật đầu, nhưng Tân Hân muốn nó nói, Dương Cố liền đáp lớn “Phiêu, phiêu.” Mọi người ở đây đều nghe thấy, Tân Hân vừa lòng nở nụ cười.

Tiểu thư Annie cũng hứng thú đi đến, hôm nay cô mặc một bộ âu phục màu hồng phấn, xinh đẹp lóa mắt, cô đầy tự tin hỏi Dương Cố: “Cố Cố ngoan, con nói xem mọi người ở đây ai xinh đẹp nhất? Ai phiêu, phiêu nhất nào?” Annie cố gắng phiên dịch câu nói của mình thành ngôn ngữ trẻ con.

Nhưng tiểu thư Annie sai lầm rồi, Dương Cố không phải chiếc gương thần của mẹ kế Bạch Tuyết, cũng không có năng lực nhận xét phân rõ xấu đẹp. Thế giới của con nít rất đơn thuần, ai tốt với nó nhất thì nó sẽ cho rằng người đó xinh đẹp nhất, cho nên Dương Cố đương nhiên chỉ về phía Hạng Vinh, cao giọng trả lời: “Chú Hạng phiêu phiêu nhất!”

Liều Phù Phong nhin không được cười ra tiếng, khê nói: “Không thể ngờ khiếu thẩm mỹ của cha con anh cũng có tính di truyền nha, đều rất đặc sắc.” Nhóm huynh đệ đều nở nụ cười ngầm hiểu.

Hạng Vinh nhất thời cùng quẫn, không biết nên nói sao cho phải, Hầu thái thái nữ chủ nhân cũng không hiểu rõ ngọn nguồn, cô nhìn nhóm nam nhân cười lên lại thấy Hạng Vinh đỏ mặt, nghĩ chắc do bọn họ giễu cợt Hạng Vinh, tốt tâm muốn giải vây cho Hạng Vinh: “Các anh đừng có cười, kỳ thật Hạng Vinh cũng rất được nha. Mặc dù không thanh tú như các anh nhưng cũng có mùi vị nam nhân. Huống chi tính tình cậu ấy cũng rất tốt, chịu khó, lại rất biết chăm sóc người khác, đây mới là nam nhân tốt bây giờ phải trân trọng. Lần trước ở vũ hội Hoàng Đô, tôi thấy có mấy vị tiểu thư chủ động bắt chuyện với cậu ấy đấy. Còn có người nhờ tôi giúp đỡ giới thiệu để quen với Hạng Vinh nữa chứ.”

Mặt Dương Hùng lập tức biến thành nơi mây đen luân chuyển, hung hăng nhìn chằm chằm Hạng Vinh hỏi: “Là thật sao?”

Dương An An thấy Dương Hùng hung hăng nhìn chằm chằm Hạng Vinh, nghĩ chắc hẳn trách cứ bộ dạng Hạng Vinh không đủ xinh đẹp liền lên tiếng bất bình: “Chú Hạng xinh đẹp, ba ba không phải từng nói sao, bắp đùi của chú Hạng là bắp đùi đẹp nhất trên thế giới này, đi khắp thế giới cũng không tìm thấy bắp đùi nào đẹp như vậy sao.”

Cả phòng từ nam đến nữ, ánh mắt đều đồng loạt cùng nhau nhìn về phía bắp đùi đẹp nhất thế giới kia, Hạng Vinh vừa rồi chỉ là quần bách, bây giờ càng xấu hổ, lại không thể quay đầu bỏ chạy, đành phải nhỏ giọng nói: “Con nít thích nói bừa thôi mà.” Sau đó kiên trì đứng giữa tầm mắt mọi người, thật hận không thể đem bắp đùi gấp lại cất giấu đi nơi khác.

An An hằng ngày đều kiên trì bảo vệ chân lý nói: “Con không nói bừa! Ba ba từng nói qua mà phải không, các người ở trong phòng nói, con đứng ở ngoài đều nghe hết, nói đúng mà.”

Dương Hùng bấm sinh da mặt rất dày, lúc này, hắn lại không chút ngượng ngùng, ngược lại còn mỉm cười cùng con gái cãi cọ: “Ba chỉ nói bắp đùi chú ấy đẹp, cũng không có nói những nơi khác của chú ấy cũng xinh đẹp nha?”

An An nghĩ nghĩ nói: “Vậy tại sao chỉ một lúc ba không nhìn thấy chú Hạng liền trách: ‘Hạng Vinh, cậu ở đâu lập tức ra đây cho tôi.’” An An giọng ngọng ngịu lại làm bộ dạng giống Dương Hùng như đúc, khiến mọi người đều cười phá lên.

Từ Tự Cường lập tức đổi đề tài khác.

26. Chương 26

Tính tình Dương Hùng có khi đặc biệt gấp, mới một lúc sau hắn liền không nhẫn nhịn được mà kêu Hạng Vinh vào thư phòng, làm trò trước mặt huynh đệ hắn, chất vấn Hạng Vinh về chuyện hôm vũ hội.

Dương Hùng cười lạnh: “Hạng Vinh, cậu cũng thật có bản lĩnh nha, dám theo đuổi con gái nữa chứ.”

Hạng Vinh bất đắc dĩ giải thích: “Chuyện lâu rồi, tôi căn bản không biết mấy người đó, các cô ấy chỉ nói chuyện phiếm với tôi một chút rồi thôi.”

Dương Hùng: “Tán chuyện cũng nói này nói nọ, xem ra năm nay anh cũng đào hoa ha, ngắm được ai không?”

Hạng Vinh: “Tôi thật sự không có cái gì với các cô ấy cả, vừa nhìn thấy quần áo cách ăn mặc của các cô ấy thì chỉ biết tất cả đều là tiểu thư nhà giàu, tôi nào dám trêu chọc các cô gái như vậy chứ.”

Liễu Phù Phong: “Anh tin tưởng Hạng Vinh đi, tôi thấy Hạng Vinh nói với các cô ấy có vài câu à, nhưng thật ra sau đó tôi có thấy cậu cùng Kim tổng tán gẫu rất vui vẻ nha, hai người nói chuyện gì mà nói lâu như vậy?”

Hạng Vinh cười nói: “Kỳ thật cũng không có gì cả, chỉ có lần kia xe Kim tổng bị hư giữa đường, vừa lúc tôi đi ngang qua liền giúp ông ấy một chút thôi. Lần đó lại gặp nhau ở vũ hội, Kim tổng cứ khẳng khẳng

muốn số điện thoại của tôi nói là muốn mời tôi dùng cơm để cảm tạ, Kim tổng ông ấy rất khách khí.”

Dương Hùng rống lên giận dữ với Hạng Vinh: “Cậu không có đầu óc sao, họ Kim đó là người thế nào chứ? Đó chính là người có quyền trong cái thành phố này có thể hô phong hoán vũ. Biết bao nhiêu người đi theo làm tùy tùng nịnh bợ hần ta, chưa từng thấy hần ta khách khí với ai bao giờ. Nếu hần ta không có dã tâm với cậu dù cậu có sửa hết xe của công ty hần thì hần cũng không tự mình mời cậu dùng cơm đâu! Ai ngờ hần ta nói ngọt vài câu, cậu liền ngốc nghếch nghe theo, chờ đến khi bị người khác gạt lên giường còn không biết chuyện gì xảy ra nữa là.”

Hạng Vinh: “Không đâu, Kim tổng không giống người như vậy.”

Dương Hùng: “Cậu ngốc như vậy, không phân rõ người tốt kẻ xấu, may mắn cậu gặp tôi, mỗi ngày theo trông chừng cậu bằng không đã sớm bị người ta lừa bán qua Thái Lan làm gay rồi.”

(Ta thấy gặp anh mới là bị lừa thì có.... Bị lừa cả đời luôn kia... mình chứng sờ sờ đó.)

Hạng Vinh vốn định nói không thể nào, nhưng lại nghĩ, thời bây giờ loại người nào mà không có, chuyện không thể cũng có thể xảy ra. Đã nói: “Tôi không nhận lời ăn cơm với Kim tổng, sau này tôi ít nói chút là được rồi.”

Dương Hùng: “Sau này không thể dẫn cậu đi vũ hội chơi nữa, cậu cũng quá mức dụ người.”

Hầu Tín hai mắt sáng lên, nói với Hạng Vinh: “Cậu thành công thật đấy, từ cực phẩm nam nhân đến đáng người xinh đẹp, cậu chỉ cần một lưới bắt hết, cậu nhất định đã học Mê Hồn Đại Pháp, mới có thể dụ người như vậy, chỉ anh em vài chiêu được không.”

Hạng Vinh: “Tôi không có chiêu gì cả, tôi chưa từng tung chiêu với ai hết.”

Liễu Phù Phong: “Vô chiêu thắng hữu chiêu, đây mới là cảnh giới cao nhất của võ thuật, Vinh Vinh quả nhiên là một cao thủ.”

Hạng Vinh: “Vô lâm cao thủ, tôi ngay cả chuyện của bản thân còn không được làm chủ, thiên hạ có vô lâm cao thủ nào chịu uất ức như tôi không chứ.”

Dương Hùng: “Cậu không phải cao thủ gì hết, cậu là một hồ ly tinh đầu thai, đừng quên, cậu từng đáp ứng tôi, từ đầu đến chân từ trong ra ngoài của cậu tất cả đều là của tôi. Cậu có chiêu thức mê người nào thì cũng chỉ có thể dùng với tôi thôi, nếu cậu dám có can đảm tung chiêu với người khác thì đừng trách tôi đối với cậu không khách khí.”

Hạng Vinh gật đầu: “Không tung chiêu, không tung chiêu, ai tôi cũng không tung chiêu được chưa.”

Từ Tự Cường thở dài nói: “Tôi nên thông cảm cùng nhiệt lệ cho nhóm nữ nhân thiên kiều bá mị bên ngoài thì hơn. Đây là thế giới gì chứ? Giai nhân má hồng không ai yêu, các cực phẩm nam nhân đều đối với người nam nhân oai hùng mà ham muốn say mê, tranh giành đổ kị.”

Hầu Tín đi qua, cầm lấy tay Từ Tự Cường nói: “Anh hùng thấy chuyện như vậy a. Nhìn chung xu hướng thiên hạ bây giờ như vậy, đại ca còn bị Hạng Vinh bắt giam; Tiểu Liều nhi cũng bị đám nam nhân rượt đuổi đầy đường; sự nghiệp cứ vớt, an ủi làm bạn với nhóm nữ nhân xinh đẹp chỉ có thể gánh trên vai anh em chúng ta. Chúng ta tốt nhất nên rèn luyện thân thể, tiến hành suốt ngày dài đêm thâu làm công việc an ủi, biểu lộ bản sắc anh hùng của chúng ta, tuyệt đối không để những mỹ nhân cô phụ mất hy vọng.”

Dương Hùng cười nói: “Hầu Tín, cậu mới kết hôn lại đi tìm vui chỗ mới nữa sao?”

Hầu Tín hoảng sợ: “Đại ca, anh không yêu cầu em phải cải trang thành tình thánh như anh chứ hả, em không muốn bỏ cả khu rừng rậm đâu, chỉ vì một người mà dâng hiến cả đời.”

Dương Hùng: “Tôi lười quản cậu, chính là cậu đi mà nói với vợ cậu đừng có nghĩ đến việc làm mai cho người khác, tình phúc cả đời của Hạng Vinh tôi đã bao trọn gói từ lâu rồi.”

Liều Phù Phong cười nói: “Hầu Tín ý chí thật đáng khen, chỉ tiếc mỹ nhân không cảm động trước tình cảm của cậu a.”

Mọi người đều giống như nhớ lại chuyện gì đó rồi phá lên cười, Hạng Vinh khó hiểu? Dương Hùng liền giải thích cho cậu.

Thì ra mấy tháng trước, anh em họ đi dạo trên hồ, đang chơi giữa trời trong mây tạnh thì chơi nghe một mỹ nhân kêu cứu dưới nước, Hầu Tín lập tức nhảy xuống nước, muốn anh hùng cứu mỹ nhân.

Không ngờ bơi đến gần thì thái độ mỹ nhân kia lại rất hung dữ nói: “Người tránh ra đi, đừng cản chuyện của tôi, ai muốn người cứu chứ, tôi muốn hai vị đại soái ca ở trên thuyền của các người tới cứu kìa.”

Hầu Tín quay đầu lại nhìn hai vị đại soái ca kia nói: “Muốn kêu hai người đó xuống cũng dễ thôi, cô lên trước đi rồi đổi một mỹ nam xuống kêu cứu, có lẽ còn có hy vọng. Còn nếu cô ở dưới nước thì chỉ có tôi cùng người mập mạp kia là có thể cứu cô thôi, cô chọn đi.”

Mỹ nhân ngửa mặt lên trời thở dài nói: “Trời còn muốn tiêu diệt tôi sao, vì sao nam nhân tốt đều đồng tính chứ hả!”

Lại nhìn chằm chằm Hầu Tín một lúc rồi nói: “Bất quá ngẫm lại thì, nếu bọn họ không phải, mà người mới là đồng tính, thì sẽ khiến cho toàn giới đam mỹ nổi giận. Thôi được, vì sự nghiệp đam mỹ lớn lao, tôi đành hy sinh thân mình, hoàn toàn buông tha cho kế hoạch săn đuổi trai đẹp. Xin chuyển lời của tôi đến bọn họ, tôi chúc bọn họ đầu bạc răng long.” Nói xong, dứt khoát kiên quyết tự bơi vào.

(Tỷ ơi, tỷ làm rồi, hai anh đẹp đẹp đó không phải của nhau, hai ảnh là của hai người khác nha ;))...

Đám người Dương Hùng ở xa nhìn thấy vậy thì không ngừng kinh ngạc, cảm thấy cách Hầu Tín cứu người thật sự rất tuyệt vời, nói xạo một chút lại có thể khiến cô gái kia tự mình bơi được, hơn nữa bơi còn giỏi hơn bọn hắn nữa, thực khiến người ta ngạc nhiên. Đây chính là trong tiểu thuyết võ lâm cao thủ đem nội công truyền cho hậu sinh văn bối, mà cũng không nhanh như hắn a. Phương pháp này nếu có thể lưu truyền rộng rãi sẽ cứu được rất nhiều người, thế mới gọi là công đức to lớn.

Đợi đến khi Hầu Tín bò lên được thuyền, Liễu Phù Phong nói mấy câu liền rõ đầu đuôi, tất cả mọi người đều phá lên cười.

Hầu Tín ướt đầm ngồi trên thuyền, không ngừng ảo não, Liễu Phù Phong liền an ủi cậu: “Sau này gặp chuyện gì cũng nên động não chút, cậu nhìn cô gái kia không hề mặc áo bơi lại hiển nhiên không thể bị chuột rút khi đang bơi được, mà xung quanh hồ này chỉ có mình thuyền của chúng ta, cô ta từ đâu rơi xuống chứ? Hông lẽ là từ một trong bảy nàng tiên trên trời giáng xuống sao? Rõ ràng là giả đồ mà cậu lại vội vã lao vào.”

Hầu Tín: “Cậu không hiểu, tôi không phải giận cô ta giảng dạy, tôi giận là cô ta không chịu giả bộ cho trọn để tôi chui vào, tôi làm sao chứ, tôi không phải hai người xinh đẹp các anh thì không được sao, có cần phải mang bấy bỏ chạy như vậy không chứ. Hơn nữa cậu không nghe cô ta nói, không cho tôi giúp người đẹp mà còn không cho phép tôi là đồng tính luyến ái, nói cái gì mà sẽ gây tức giận! Cái này không phải chặn đường sống của tôi sao!”

Dương Hùng gật gật đầu nói: “Hầu nhi nói có lý, không thể trách cậu ta tức giận, tôi còn thấy bất bình cho cậu ta. Không thể chỉ vì bộ dạng Hầu nhi kém người khác một chút mà cướp mất quyền lời bị mắc mưu bị lừa của cậu ta, cái đó với kỳ thị người tàn tật có gì khác nhau chứ! Tôi sẽ đứng ra làm chủ cho cậu, tôi sẽ mời luật sư cáo tội cô ta, bắt cô ta phải bồi thường một trăm vạn phí tổn thất tinh thần.” Mọi người lại cười một trận lớn.

Nói xong tiết mục ngắn này, Dương Hùng lại ý tứ sâu xa nói với Hạng Vinh: “Cậu hiểu chưa, con gái bây giờ đều quỷ kế đa đoan, cho nên cậu phải đề phòng cẩn thận, bình thường bớt nói chuyện với các cô ấy, chuyện thời tiết linh tinh gì cũng không nên nói, tránh cho rơi vào bẫy của mấy cô đó, nhưng hoàn hảo a, tiểu Vinh Vinh của tôi không thương tiểu mỹ nhân, cũng không thương Kim tổng, chỉ chung tình thâm thiết với tôi thôi, đến chết cũng không đổi.”

Hạng Vinh rất muốn nói với hắn rằng, không thương đám thiên kim nhà giàu cùng Kim tổng kia không hề có liên quan gì đến chuyện mối tình thâm thiết với Dương Hùng, bất quá cậu không dám. Thật vất vả lắm Dương Hùng mới không nổi giận, cậu cũng không muốn châm dầu vào lửa, tung khói báo động, rồi tự mình đem mình cháy sạch còn mang thương tích đầy mình, cho nên cậu đành phải cam chịu.

Liễu Phù Phong rung đùi đắc ý nói: “Hai người các anh thật dung tục, quả thực tâm thường đến không chịu nổi.”

Hầu Tín: “Không bằng tất cả chúng ta cũng gia nhập với bọn họ đi, chúng ta cùng nhau ngoạn 5P, như vậy sẽ không dung tục nữa.”

Liều Phù Phong bỏ chạy: “Các cậu đều rất dung tục.”

Dương Hùng hét lớn với Hầu Tín: “Cậu là tên cầm thú, vừa rồi còn nói muốn an ủi nữ nhân khắp thiên hạ, bây giờ lại muốn ngoạn 5P, cậu cũng lạm tình hả ha. Anh em, lên! Dạy dỗ còn con khỉ này cho tôi.”

Nói xong liền làm gương để binh lính nhào vô, họ Từ họ Liều cũng ồ ào lao đến, mang Hầu Tín ra hành hung một trận.

27. Chương 27

Từ sau khi ở nhà Hầu gia về, Tân Hân mắc bệnh tương tự du lịch Châu Âu, mỗi ngày chỉ cần thấy Dương Hùng liền tiến hành thuyết phục, muốn xuất ngoại chơi một lần.

Hôm nay, ăn cơm chiều xong, tất cả mọi người đều bắt đầu sinh hoạt hằng ngày trong phòng, Tân Hân lại bắt đầu thuyết phục: “Ông xã à, nghe nói năm ngoái Hoàn Đạt làm ăn lời rất nhiều nha, đi chơi Châu Âu một lần cũng không thể nói là xa xỉ, tổng giám đốc như anh cũng nên tự thưởng cho mình một chút chứ.”

Dương Hùng ngồi trên ghế bành đọc báo, mí mắt không thèm nâng nói: “Đi Châu Âu chơi cũng không phải vấn đề lớn, bất quá cô nói cho tôi một lý do chính đáng đi.”

Tân Hân: “Khi chúng ta kết hôn cũng chưa có đi hưởng tuần trăng mật, em là bà chủ của tập đoàn Hoàn Đạt mà ngay cả thủ đô cũng chưa từng đi thì sẽ khiến nhiều người chê cười.”

Dương Hùng: “Lý do này không được.”

Tân Hân còn nói: “Vậy Hạng Vinh cũng chưa từng ra nước ngoài, anh xem anh ấy không danh không phận, mỗi ngày còn làm việc vất vả như vậy, cũng nên thưởng cho anh ấy một chút chứ.”

Hạng Vinh đang ngồi trên sofa dạy Dương Cổ nói, nghe Tân Hân nói đến cậu, liền hoàn toàn không hợp tác nói: “Tôi cũng không muốn xuất ngoại, ngoại quốc có gì tốt chứ, người ngoại quốc nói một câu tôi nghe cũng không hiểu. Cơm Tây cũng không ngon. Đi xa như vậy vừa tốn tiền vừa tốn sức, không bằng cứ thư thư phục phục ngồi ở nhà, hai người muốn ăn gì thì tôi làm cho ăn, vậy tốt rồi.”

Tân Hân tức giận mắng: “Thực sự là đồ nhà quê, anh thì biết cái gì chứ!”

Dương Hùng: “Câm mồm, cậu ta là đồ nhà quê thì cũng không đến lượt cô mắng cậu ta. Cô xin lỗi ngay cho tôi.”

Tân Hân hung hăng nói với Hạng Vinh: “Hạng Vinh, thực xin lỗi, em không xứng mắng anh, nhà quê như

anh vẫn để cho người khác mắng thì hơn.”

Tân Hân tìm lý do khác, nói: “Chúng ta cũng nên để cho bọn trẻ tăng kiến thức đi, An An, con có muốn đi Châu Âu chơi không?”

An An đang mắc kẹt với bức tranh trên bàn, đáng tiếc nó chỉ lo nhìn trang giấy, không quan tâm đến mặt mũi mọi người, nghe thấy mẹ hỏi thì nó liền trả lời lớn: “Muốn ạ!”

Tân Hân cao hứng, lúc này cô cũng đã tìm được đồng minh. Dương Hùng bỏ tờ báo xuống, cười hỏi con gái: “An An, vì sao con muốn đến Châu Âu vậy?”

“Mua chocolate, chú Hân cho chocolate ăn rất ngon, nhưng mẹ mỗi ngày chỉ cho ăn có năm viên à, như vậy ăn rất mau hết. Con muốn đi Châu Âu mua một xe chocolate về đây, như vậy mỗi ngày đều được ăn thật nhiều chocolate.”

Lý do này Tân Hân cũng vô pháp đồng ý, Tân Hân muốn chính là một quý bà xa hoa rực rỡ đi du lịch, chứ không phải cả nhà giống như đi buôn lậu, đến Châu Âu mua sô chocolate. Lúc này Hạng Vinh còn không chịu thức thời mà dạy dỗ con gái: “An An, ăn nhiều đường quá sẽ không tốt cho răng đâu, con nên ăn nhiều cơm, ít đồ ăn vặt lại đi.”

Tân Hân tức giận lên trừng mắt nhìn Hạng Vinh liếc một cái, sau đó nói với An An: “An An à, Châu Âu có rất nhiều thứ để chơi, không chỉ có chocolate thôi đâu, phong cảnh kiến trúc đều rất đẹp, còn có châu báu quý giá, thời trang theo mốt; còn có con đường lãng mạn nhất trên thế giới, con gái bảo bố a, con nhanh nghĩ ra một lý do đi, bằng không ba con sẽ không đưa chúng ta đi đâu, còn nữa chocolate cũng đừng nghĩ sẽ được ăn.”

An An không hiểu, chocolate ăn rất ngon lại không thể ăn, con đường lớn thì có gì lãng mạn chứ? Con đường lớn không có xe chạy hay sao? Nhưng bị chocolate hấp dẫn, An An vẫn nín nhịn tìm lý do.

Thấy nó hết nhìn tây nhìn đông trong phòng, rốt cục nó cũng tìm được một lý do, liền nói với Dương Hùng: “Ba ba, ba phải dẫn tụi con đi Châu Âu, thì mới có thể thấy được bắp đùi đẹp nhất trên thế giới bước đi trên con đường lớn lãng mạn nhất trên thế giới, không đi thì không thể nhìn thấy rồi.”

Hạng Vinh đỏ mặt trừng mắt nói: “Không được nói lung tung, con còn nói cái gì bắp đùi và đùi nữa thì chú sẽ tức giận đó.”

Dương Hùng lại cười ha ha, vỗ tay nói: “Hay! Hay lắm! Lý do này không tồi nha, đề nghị này ba thông qua, ba tuyên bố, cuối tháng ba sẽ nghỉ hai tuần để dẫn cả nhà đi Châu Âu chơi.”

Tân Hân mừng như điên, cô nhào đến hôn An An một cái nói: “Con gái bảo bố, con thật sự là thiên tài nha.”

(Mẹ nào con nấy a, con còn cao tay hơn mẹ nữa)

Sau đó lại hôn Dương Hùng một cái nói: “Ông xã, anh thật vĩ đại.”

An An cũng đi đến bên Dương Hùng, ôm cổ hân hôn một cái nói: “Ba ba, ba thật vĩ đại.”

Dương Cố không biết đi Châu Âu là sao, cũng không hiểu gì hết, nhưng nó bị không khí vui mừng này lôi cuốn, leo khỏi người đi xuống, đi tập tễnh đến trước mặt Dương Hùng, giang đôi tay nhỏ chờ Dương Hùng ôm nó, cũng bắt chước tỷ tỷ hôn ba ba một cái, nói: “Vĩ đại, vĩ đại nha.”

Dương Hùng cười nhìn Hạng Vinh nói: “Tới phiên cậu... thôi quên đi, tôi sẽ cho cậu thời gian, để cậu biểu đạt lòng biết ơn với tôi.”

Chờ đến khi chỉ còn hai người trên giường, Dương Hùng đứng lý hợp tình bắt Hạng Vinh tỏ lòng biết ơn với hân.

Hạng Vinh: “Đâu phải tôi muốn đi Châu Âu chơi, tại sao bắt tôi phải cảm ơn chứ.”

Dương Hùng thở dài nói: “Hạng Vinh à, sủng cậu là chuyện khó khăn nhất, cậu nhìn Tân Hân xem, biết đưa ra yêu cầu, ngàn vạn lần tính cách yêu cầu, khi thỏa mãn yêu cầu của cô ta thì sẽ mang bộ dạng vô cùng vui vẻ. Còn cậu thì sao, ăn mặc cũng không chịu chọn, yêu cầu thêm gì cũng không có, con người không hề ham muốn lại vô cầu, sao cậu không thể cầu tôi cái gì đó đi, để tôi có thể thỏa mãn cậu sau đó cậu sẽ vô cùng vui vẻ cao hứng cảm tạ tôi.”

Hạng Vinh: “Anh nói như vậy thì tôi mới nói, tôi thật sự muốn xin anh một chuyện.”

Dương Hùng: “Không cho phép nói tối nay cậu mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi. Đêm nay tôi đang rất nhiệt tình hưng phấn. Trừ yêu cầu này thì cậu cứ việc nói.”

Hạng Vinh: “Anh có thể nói nhỏ giọng chút được không, chú ý xung quanh có người không chứ, cũng không được nói cái gì đùi bắp đùi nữa. Bọn trẻ còn nhỏ, không hiểu chuyện nghe xong đi nói lung tung thì không tốt; chờ đến khi bọn nó lớn hiểu chuyện rồi lại càng không tốt lắm.”

Khi Hạng Vinh đang nói đến đùi gì đó, Dương Hùng di chuyển đến đùi của cậu, sắc mặt phấn khởi, nửa câu sau câu nói hân đều không nghe lọt, Dương Hùng tùy tiện trả lời Hạng Vinh: “Chỉ nói bắp đùi xinh đẹp thôi thì thật không công bằng, thực tế bắp đùi tuy đẹp, nhưng bộ phận kết nối chúng còn đẹp hơn, rất đẹp nha! Thật sự màu sắc hương vị đều câu dẫn người khác, khiến người ta trăm xem không chán, trăm làm không ngán!”

Hạng Vinh nghe xong liền nổi giận, xoay người ngồi dậy nói: “Anh thật sự quá lưu manh, ngoài trừ chuyện hạ lưu ra thì không thể nghĩ đến chuyện khác.”

Dương Hùng cũng nổi giận: “Sao cậu mắng tôi lưu manh, đây là ở nhà, buổi tối, tôi cùng vợ mình thân thiết, thời gian, địa điểm, đối phương đều đúng, sao lại có thể xem là lưu manh được. Nếu chuyện này mà xem là hạ lưu thì khắp thiên hạ nam nhân còn ai không phải là lưu manh chứ.”

Hạng Vinh: “Cho dù vậy thì đầu óc anh cũng không thể chỉ nghĩ đến chuyện này thôi chứ, tôi nói không lại anh nên tôi không nói nữa.” Nói xong liền đứng dậy xuống giường, mặc áo ngủ vào tông ra cửa.

Dương Hùng tức giận lắm bầm lâu bầu nói: “Tôi nói có gì sai chứ, tôi không phải nói sự thật sao.” Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng hán vẫn mặc áo đuổi theo.

Buổi tối An An hưng phấn không ngủ được, cả đầu đều nghĩ muốn chocolate: tròn nè, vuông nè, dài nè. Từ hình dáng đến mùi vị càng muốn càng không nắm bắt được. Cuối cùng nó cũng không thể kháng lại lực hấp dẫn, quyết định lén xuống lầu, đến nhà bếp trộm mấy miếng chocolate.

Mới vừa xuống đến cầu thang, chợt nghe thấy tiếng mở cửa, An An lập tức nép mình vào, nó thấy chú Hạng mặc chiếc áo tắm màu lam, nổi giận đùng đùng chạy từ phòng ra, ba ba chạy theo sau.

An An nhìn thấy Dương Hùng không giống như bình thường, ba ba ngày xưa trong mắt An An là người đứng đầu một nhà, đi đến đâu thì đều mang khí thế quân vương. Mọi người trong nhà cùng công ty đều xoay quanh ba. Ba nói một thì không ai dám nói hai, với An An ba ba là lợi hại nhất, ngay cả ông nội bà nội đều không có biện pháp với ba ba.

Nhưng hôm nay ba ba rất khác, giống một con chó Nhật gắt gao đi theo phía sau Hạng Vinh, nắm lấy vật áo chú Hạng không cho chú đi, tuy rằng An An không nghe họ nói cái gì cả, nhưng nhìn bộ dạng cùng vẻ mặt nịnh hót của ba ba thì cũng đoán được, nhất định là ba ba phạm lỗi rồi, đang xin chú Hạng tha thứ. An An thấy ba ba cúi đầu, vừa thở dài vừa cười làm lạnh, chú Hạng vẫn rất tức giận, ngắc đầu không thêm để ý đến ba ba. Cuối cùng ba ba phải quỳ xuống ôm lấy đùi chú Hạng rồi than thở khóc lóc, vừa đau khổ vừa cầu xin, chú Hạng mới hồi tâm chuyển ý, nói cái gì đó rồi hai người nắm tay nhau quay về phòng.

An An mới hiểu ra, chú Hạng mới là võ lâm cao thủ thâm tàng bất lộ*, giống như trong phim vậy đó, thoát nhìn bình thường chỉ vắng vắng dạ dạ làm theo, thực tế lại là người có võ công cao nhất, cái này gọi là bình thường nhìn không thấy, ngẫu nhiên xuất chúng. Trách không được ba ba cứ gọi chú Hạng là Vinh Vinh. Chú ấy mới là người đứng sau tất cả mọi chuyện, là chủ nhân thật sự của gia đình này.

**Thâm tàng bất lộ: giấu tài nghệ.*

Sau khi An An cẩn thận suy nghĩ, quyết định sẽ lấy nhiều chocolate một chút, ngày mai nếu bị phát hiện cũng không sợ, chú Hạng hiểu nó nhất, ngày mai nếu bị phát hiện thì nó sẽ trốn vào lòng chú Hạng. Chú Hạng không tha cho nó cũng không sao, nó còn có một tuyệt kế gia truyền, nó sẽ bắt chước ba ba hôm nay vậy đó, ôm lấy đùi chú Hạng khóc lóc, chú Hạng rất nhẹ dạ nhất định không thể thấy chết không cứu, đứng trơ mắt nhìn nó bị phạt. Có một người uy quyền như vậy che chở cho nó, ba ba và mẹ thì có thể làm gì nó chứ. An An càng nghĩ càng thấy hay, cuối cùng nó vênh vào tự đắc, ngắc đầu ưỡn ngực trực lợi.

Tuy rằng tối hôm đó An An trộm không ít chocolate, nhưng cuối cùng không hề bị phát hiện, bởi vì Tân

Hân toàn tâm toàn ý vào an bài cho chuyến du lịch Châu Âu.

Ở phương diện này Tân Hân có thể coi là làm việc hết sức tận tâm, cô gọi điện thoại xin lời tư vấn từ tất cả bạn bè đã từng đi Châu Âu, còn làm một bản báo cáo thời gian du lịch trình lên Dương Hùng.

Dương Hùng nghe mà không hề quan tâm, đơn giản chỉ là đi thăm cái gì mà danh lam thắng cảnh rồi di tích; đến phòng hòa nhạc nghe nhạc; rồi đến trung tâm thương mại mua sắm.

Dương Hùng rất thiếu hứng thú, cuối cùng hần hạ mệnh lệnh tối cao: “Ở Paris lâu hơn nửa ngày, nghe Hầu Tín nói ở đó có một cửa hàng gia tăng tình thú không tồi, tôi sẽ mang Hạng Vinh đến đó xem sao.”

Tân Hân lập tức dùng bút ghi nhớ thánh chỉ, sau đó cẩn thận hỏi: “Ông xã, em có thể tận dụng thời gian này được không, đi mấy cửa hàng thời trang mới nhất xem một chút. Cửa hàng thời trang Paris rất nhiều, vốn khó có thể bỏ qua, nên thời gian rảnh cũng nên đi xem qua một chút.” Tuy rằng đã dùng rất nhiều thời gian vào việc mua sắm nhưng đối với Tân Hân mà nói, thì mua sắm luôn là vận động không có điểm dừng.

Dương Hùng gật đầu đồng ý. Tân Hân cao hứng nói: “Ông xã, anh tốt nhất.”

Dương Hùng đầy đắc ý nói: “Tôi đương nhiên tốt nhất rồi, tôi tận tâm khổ khổ kiếm tiền, tạo điều kiện cho cả nhà đi chơi, vì mọi người trong nhà mà suy nghĩ, lo âu thì lo trước cả nhà, vui thì vui sau cả nhà, thiên hạ tìm ai tốt được như tôi chứ.”

Tân Hân hôm nay rất cao hứng vốn định nịnh hót thêm vài câu nhưng thấy Dương Hùng càng nói càng quá, liền nhịn không được bắt chước bộ dạng của Liễu Phù Phong nói: “Dương tổng, ngài đang nói ai vậy ạ?”

Dương Hùng đúng tình hợp ý nói: “Đương nhiên là nói tôi rồi, người tốt nhất thiên hạ, tôi không suy nghĩ tốt cho các người sao?”

Nói xong chỉ tay về phía Hạng Vinh: “Cậu sợ cậu ngoại tình, cho nên sừng của cậu tôi cũng đeo rồi.”

Lại chỉ tay về Tân Hân nói: “Cô không yêu chồng cô, cho nên chồng của cô tôi sẽ yêu giùm. Vinh Vinh cậu nói đi, tôi nói có đúng không?”

Lại vẫn nói Hạng Vinh là người thành thật bẩm sinh, đầu óc không sử dụng tốt lắm, vấn đề tự hỏi này cậu cũng đã nghĩ rất nhiều, mấy năm nay, Dương Hùng và Tân Hân lại càng lúc càng có **những kiểu lý luận kỳ lạ ác ý làm sụp đổ sự thật**, cho nên suy nghĩ đã sớm mơ hồ, phân không rõ đâu là trắng là đen. Cậu cũng không có sức đi cãi cọ chuyện vợ cậu đi ngoại tình với người khác, cho nên cậu chỉ đành gật đầu đáp đúng rồi.

Chiếm được sự đồng tình của Hạng Vinh, Dương Hùng càng đắc ý: “Vẫn là tiểu Vinh Vinh của tôi tốt nhất, vừa thông minh lại vừa hiểu biết. Tối hôm nay... cho tiếp một cơ hội để cậu hảo hảo biểu lộ sự cảm kích với tôi.” Nói xong liền ôm Hạng Vinh lên lầu.

Tân Hân lại tiếp tục nhận tâm vào làm việc. Đi sửa lại lịch trình du lịch Châu Âu.

Một nhà Dương Hùng đều mang cuộc sống hạnh phúc, cứ thế mà trôi qua từng ngày.

(Hổ mẫu sinh hổ tử, An An thật là đứa bé vô cùng thông minh, sau này có triển vọng bán ba ruột vì lợi ích “chung” wa.)

28. Chương 28: Phiên Ngoại 1 : Tắm Rửa

An An là một đứa trẻ rất ham chơi, một ngày đều ra ngoài chơi đến mức mệt mỏi mới chịu về nhà, ăn cơm xong xuôi liền trở về phòng ngủ, Tân Hân gọi nó lại: “Trước hết phải tắm rửa rồi mới ngủ, nhìn coi toàn thân con bẩn thế kia, thật không ra dáng thực nữ chút nào cả.”

An An: “Con mệt mỏi lắm, còn buồn ngủ nữa, để mai tắm đi mà.”

Bảo mẫu A Tú thuyết phục: “Cô giúp con tắm nha.”

An An: “Không chịu đâu, cô giúp con tắm con mệt lại càng mệt hơn.”

Tân Hân cười nói: “Con thật là, cô ấy giúp con tắm thì sao con lại càng mệt được chứ?”

An An chỉ vào Hạng Vinh nói: “Chú Hạng tự mình tắm cũng không mệt, nhưng ba ba giúp chú ấy tắm xong thì chú ấy nói là mệt đến mức ngay cả thất lưng cũng không thẳng được, con cũng không muốn mệt mỗi đến mức thất lưng cũng không thẳng được, sẽ phải ngủ giống như con tôm vậy.”

Dương Cố hỏi: “Tại sao ba ba chỉ giúp chú Hạng tắm.”

An An tỏ vẻ tinh thông mọi chuyện nói: “Cái này mà em cũng không hiểu, con trai sẽ giúp con trai tắm, con gái sẽ giúp con gái tắm, em là con trai, sau này em trưởng thành sẽ có thể giúp chú Hạng tắm.”

Dương Cố rất cao hứng, hận không thể ngay lập tức lớn lên, nó hưng phấn hỏi Hạng Vinh: “Chú Hạng, có thật vậy không?”

Hạng Vinh nhìn Dương Cố cao hứng như vậy cũng không nỡ tiêu diệt hứng thú của nó, đành nói: “Chuyện này... đúng vậy.”

Dương Hùng mất hứng nói: “Cái gì kêu đúng chứ! Cố Cố, con trưởng thành thì sẽ có rất nhiều chuyện phải làm cũng như có nhiều chuyện không nên làm, bây giờ đi ngủ đi.”

An An hoan hô: “Đúng rồi, đi ngủ thôi.”

Tân Hân: “Không được, bây giờ con vừa tắm vừa gội không thể lên giường được, con nhất định phải đi tắm rửa, mẹ phải đem con bồi dưỡng thành một thực nữ.”

Nói xong, liền cùng A Tú hợp lực túm An An bắt đi tắm.

Đợi cho trong phòng chỉ còn lại Dương Hùng và Hạng Vinh, Dương Hùng bắt đầu nói với Hạng Vinh: “Cậu cái gì cũng kêu được, nói cho cậu biết tôi còn chưa chết đâu nha.”

Hạng Vinh: “Anh nói cái quái gì vậy, tôi chỉ sợ nói không được Cố Cố sẽ khóc mất. Đứa con này có tính giống y như anh vậy, không chịu nghe từ không. Với lại cũng không giải thích tại sao không được, mà anh còn cùng một đứa con nít so đo? Còn thừa tinh thần vậy sau này giải thích một chút đi.”

Dương Hùng: “Mặc kệ con nít thì con nít chứ, nguyên tắc của vấn đề là không thể nhượng bộ. Với lại lúc nói câu này sao cậu không quan sát để An An nghe thấy.”

Hạng Vinh: “Khi đó tôi quá kiệt sức, làm sao còn chú ý xung quanh chứ, anh cũng không nhắc nhở tôi gì cả.”

Dương Hùng: “Khi đó tôi cũng bận mà, tôi nói để tôi dìu cậu đi ra ngoài cậu lại không đồng ý. Chuyện trước đây tôi mặc kệ, tóm lại, hôm nay tôi phải phạt câu nói “chuyện này cũng được” của cậu, tôi quyết định giúp cậu tắm rửa.”

Nói xong, giống như Tân Hân túm lấy An An, mang Hạng Vinh kéo đi, làm chuyện giúp tắm rửa.

===== Hết PN 1 =====

29. Chương 29: Phiên Ngoại 2 : “Bị” Bắt Bỏ Trốn

Buổi chiều ánh mặt trời lười biếng chiếu tia nắng nhàn nhạt, Hạng Vinh đang ở trong vườn hưởng thụ thời gian thanh tịnh hiếm có – để tu sửa hoa cỏ. Thật đúng dịp may, từ hôm qua Tân Hân cùng Kỳ Thủ Bạc ra cảng mua sắm; Dương Hùng tạm thời đi công tác, sau đó sáng nay ba mẹ của Dương Hùng tự mình giá lâm đến đây đón An An, Dương Cố cùng tiểu bảo mẫu A Tú; sau đó nữa Lý mẫu lại xin phép về nhà thăm người thân; giữa trưa người làm vườn nhận được một cuộc điện thoại rồi tức tốc chạy thẳng vào bệnh viện thăm con gái. Cả một nhà to lớn trong chớp mắt chỉ còn lại mình Hạng Vinh.

Nếu là người khác khi mệt sống một chết quần trên quần dưới ngày đêm không được nhàn hạ thì những lúc thế này không ăn không ngủ thì cũng sẽ uống trà phơi nắng ngủ một giấc trưa. Nhưng Hạng Vinh bẩm sinh là người vất vả, mỗi ngày công việc dí cậu dè lên dè xuống vội vàng gấp gấp thì cậu cảm thấy thật

bình thường, nay ngọn núi đó bị triệt hạ thì bản thân cậu lại cảm thấy mất phương hướng.

Nhà trước nhà sau, trong phòng ngoài phòng đi lòng vòng nửa ngày, mới tìm được khu hoa cỏ chưa kịp sửa sang này. Đang vô cùng cao hứng bắt tay vào làm thì thấy một chiếc xe BMW Z4 màu xám.

Gầm rú chạy vào rồi rầm rầm dừng lại. Xuống xe thì ra chính là Liễu Phù Phong, thật hiếm khi cậu mặc âu phục mang giày da.

Hạng Vinh vội vàng chạy ra đón: “Dương Hùng đi từ sáng sớm rồi, nói là đi...”

Liễu Phù Phong không kiên nhẫn cắt ngang câu nói: “Tôi biết, tôi đến tìm cậu.”

“Tôi?”

“Nhanh lên, thu dọn một chút vật dụng cá nhân của cậu rồi đi theo tôi.”

Hạng Vinh là người hay bị sai làm việc, thấy Liễu đại nhân lòng như lửa đốt thì không dám hỏi nhiều, vội vàng thu dọn chút hành lý rồi leo lên xe.

Chờ đến khi xe chạy đến nhà ga thì Hạng Vinh mới nhớ ra để hỏi là đi đâu.

Liễu Phù Phong nói đi sẽ biết. Vì thế nào là xe lửa, máy bay, ô tô đủ loại đều đi hết, cuối cùng nửa đêm dừng lại ở một khách sạn xa hoa.

Liễu Phù Phong vốn tính đặt hai phòng, Hạng Vinh lại sống chết không chịu. Tuy rằng bây giờ cậu thu nhập không thấp, Dương Hùng cũng là tay hào phóng nhưng Hạng Vinh là đứa trẻ khổ cực quen tiết kiệm rồi, nghĩ mất hai ngàn để ở một đêm thôi thì chắc là người điên mới làm, kiên quyết muốn ở trong phòng khách hoặc bản thân sẽ ra ngoài tìm nhà khách cũng được.

Liễu Phù Phong giận: “Có sao đâu? Đâu có để cậu trả tiền.”

Hạng Vinh khê giải thích: “Cái này quá lãng phí, tôi ở nhà trọ bình thường được rồi, tôi không giống như cậu thanh nhã yếu đuối, tùy tiện ngủ ở đâu cũng được.”

Liễu Phù Phong cười lạnh: “Yếu đuối?”

Hạng Vinh ý thức mình đã nói sai nhưng lại không biết giải thích thế nào, mắt thấy sắc mặt Liễu công tử dần dần trầm xuống, thì giống như đang chờ chết. Đợi nửa ngày không thấy động tĩnh gì, ngẩng đầu lên nhìn, Liễu công tử đã từ tối chuyển sang sáng, sau đó cười sáng lạng với cậu: “Cậu nói cũng phải, thiếu chút nữa sai sót rồi.” Liền lôi kéo Hạng Vinh ra khỏi khách sạn, tìm một nhà khách bình thường ở.

Hạng Vinh nằm trên giường suy nghĩ mờ mịt, muốn hỏi Liễu Phù Phong một chút lại không dám mở miệng. Nhìn thấy cậu ta khi mới vào còn vui vẻ, rạng rỡ, không đến nửa giây liền mang sắc mặt mây đen đàng đàng sát khí. Suy nghĩ của vị công tử này thì cả đời Hạng Vinh cũng không thể hiểu được.

Trên đường đi Hạng Vinh đã muốn gọi cho Dương Hùng, nhưng bất đắc dĩ bị Liễu Phù Phong tịch thu điện thoại, sau đó còn nghiêm khắc trông chừng không cho cậu một cơ hội nào. Nhìn đồng hồ thấy cũng đã rạng sáng, đoán chắc Dương Hùng cũng đã về đến nhà, nghĩ đến việc hắn không nhìn thấy Hạng Vinh cậu thì có sốt ruột không, không biết giờ này hắn có tìm cậu không. Hạng Vinh càng nghĩ càng lo lắng, càng cân nhắc càng sốt ruột, nghe Liễu công tử hô hấp bình ổn chìm vào giấc ngủ liền nhẹ nhàng xuống giường đi thẳng đến quầy phục vụ.

Liễu công tử kỳ thực không ngủ, cậu ta đang chăm chỉ nguyên rửa người nào đó. Muốn Liễu Phù Phong cậu sao? Một thiên chi kiều tử sống trong nhung lụa, một đại thánh nhân bày mưu tính kế giết người không dấu vết, chỉ có cậu luôn luôn cao cao tại thượng nghĩ kế hại người thế mà hôm nay bị ép đến hoàn cảnh này thì sao cậu có thể ngủ chứ?

Đều do tên đáng chết nào đó, cầu ông trời, xin người kêu thiên lôi đánh chết tên đó đi, thứ người mang tai họa này không nên tồn tại trên đời này (*Ông trời có đánh thì cũng sẽ đánh luôn cậu đó, người như cậu cũng không nên lưu lại*) Liễu công tử chưa cầu nguyện xong thì chợt nghe Hạng Vinh có động tĩnh, dừng giỡn chứ, Liễu công tử giỡn chơi với người nào đó cũng đã mệt mỏi rồi, không rảnh chơi với Hạng Vinh đâu.

Vốn nghĩ Hạng Vinh ra ngoài ừ ờ năm phút sẽ trở về, nhìn thấy mười phút trôi qua mà người vẫn chưa về. Liễu Phù Phong thấy không ổn, lập tức chạy đi tìm, trong nhà khách làm gì còn bóng dáng Hạng Vinh chứ.

Quay lại hỏi, người tiếp tân nói: “Tôi nói theo ngài dặn là nơi này không gọi được điện thoại đường dài, cậu ấy liền hỏi nơi nào gọi được, tôi nói đi hướng bắc 2km mới có. Sau đó cậu ấy muốn mượn xe, tôi không thể cho mượn, cậu ấy đi lòng vòng ngoài cửa rồi sau đó chạy về hướng bắc.”

“Chạy bộ sao?”

“Đúng vậy ạ.”

Liễu Phù Phong không thèm để ý hình tướng trở mặt khinh thường, Dương Hùng kia vô đức vô năng, ông trời còn có mắt với hắn, thật là cánh rừng lớn thì loài chim nào cũng có.

Mười phút sau, Liễu Phù Phong đã đuổi theo Hạng Vinh, Liễu công tử bộ dạng lo lắng sợ hãi, tìm kiếm xung quanh, tâm lực tiêu tụy, cực kỳ thảm thương, sau khi tìm được Hạng Vinh thì dọa nạt, khiến cậu luống cuống giải thích, ân hận lúc đầu đã làm sai. Nhưng vừa nói phải quay về, thì cậu khép nép.

Liễu đại công tử cuối cùng không nhẫn nại: “Cậu rốt cục có đi hay không?”

Hạng Vinh hiếm khi muốn kiên trì giữ ý kiến của mình: “Tôi muốn gọi cho hắn một cú.”

Liều Phù Phong bắt đặc dị: “Cậu nhanh như vậy đã nhớ hần sao?”

“Không phải, bọn trẻ không thấy tôi sẽ khóc nháo.” Hạng Vinh gấp gáp mặt đỏ bừng.

“Vậy cậu không cần lo lắng, tôi sắp xếp ổn hết rồi.”

“Cậu sắp xếp xong rồi a!”

“Đương nhiên, cậu nghĩ xem, tiểu thuyết cũng không có nhiều sự trùng hợp như vậy nha.”

“Nga, vậy... vậy cậu có nói với hần không?”

“Nói với ai?”

“Đương nhiên là với Dương Hùng rồi, trước khi đi không xin phép hần sẽ tức giận, bây giờ thế nào cũng phải gọi một cú điện thoại, bằng không thật có lỗi với hần...”

Liều Phù Phong thực sự tiếc công rèn sắt không thành thép, nói: “Đầu óc cậu bị nước vào sao hả, cậu cứ u mê như vậy uống phí để hần chiếm giữ nhiều năm qua, bây giờ một không cướp tiền của hần, hai không cướp người của hần, cứ như vậy tự mình bỏ đi thì có gì mà phải xin lỗi hần chứ?”

Hạng Vinh có chút ủy khuất nói: “Nhưng tôi đã đáp ứng với hần là hễ ra khỏi cửa là phải xin phép, đáp ứng người khác thì nhất định phải làm.”

Liều Phù Phong: “Cái thứ hiệp ước không bình đẳng đó thì không cần phải tuân theo! Cậu thiếu hần cái gì mà tại sao chuyện gì cũng đều nghe lời hần hết vậy, cậu cứ như vậy thì khác gì với người bị giam cầm không có tự do chứ? Cậu còn không bằng người ở tù nữa là, cậu nhìn đi phạm nhân phạm lỗi lầm, bị phán ba năm năm tù là được thả ra để làm lại cuộc đời, còn cậu thì sao, không làm gì phạm pháp lại tự đeo án tù chung thân, cả đời cam tâm tình nguyện bị hần khi dễ, cậu nghĩ sẽ có oan hay không hả.”

Hạng Vinh suy nghĩ một hồi, mới nói: “Không đúng nha, trước kia cậu đâu có nói như vậy, là mấy cậu nói tôi đùa giỡn đa dạng, rồi lạt mềm buộc chặt, rồi là dự định xâm nhập, kết quả là mỗi ngày hần đều liều mạng xâm nhập...”

Từ trước đến nay Liều Phù Phong luôn nhanh mồm lẹ miệng lại bị Hạng Vinh khiến cho không thể nói gì, cậu ta nghĩ kỹ mới nói: “Nhìn một vấn đề không nên chỉ nhìn một khía cạnh, tôi đang dạy cậu phải biết xem xét tất cả các góc độ của một vấn đề, mọi chuyện đều có rất nhiều khía cạnh...”

Hạng Vinh: “Cái này cao thâm quá tôi không hiểu, nhưng tình trạng ở nhà chúng tôi cậu không biết đâu, đến khi bọn họ trở về, tôi không có ở nhà, Dương Hùng nhất định sẽ nổi giận, nói không chừng hần sẽ mắng Tân Hân, Tân Hân tức giận sẽ mắng Lý mẫu, Lý mẫu tức giận nhất định sẽ không tốt với bọn trẻ, trong

nhà không chừng là người lớn ồn ào, con nít khóc, loạn cào cào cả lên, tất cả mọi chuyện đều là tại tôi.”

“Tại sao tất cả vấn đề đều đổ lên cậu?”

“Nói đạo lý nhất định cậu thắng, nhưng điện thoại thì tôi phải gọi.”

“Cậu không hiểu sao, tôi mang cậu đi chủ yếu là cho cậu một cơ hội.”

“?”

“Cho cậu một cơ hội hiểu rõ bản thân cậu. Từ khi Dương Hùng nhìn trúng cậu, cậu đều không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, sau này lại phải ép dằn cầu thân vì lợi ích của mọi người, tôi chỉ là thay cậu kêu oan.”

Liễu công tử tình ý sâu xa nói, “Bây giờ tôi mang cậu thoát khỏi sự giam cầm của hắn, cậu có thể tự mình suy nghĩ rõ ràng, hảo hảo suy nghĩ xem có muốn sống với hắn cả đời hay không. Nếu cậu nguyện ý, tôi cam đoan sẽ để hắn xuất hiện trước mặt cậu; nếu không muốn, tôi sẽ tìm cách sắp xếp để cậu ở nơi có thể nhìn thấy bọn trẻ nhưng lại không thấy Dương Hùng.”

“Thực sự có cách này sao?”

“Đương nhiên, tôi là ai chứ.”

Tối khi về nhà khách Hạng Vinh không chịu xuống xe, Liễu Phù Phong thật sự muốn đánh mình một cái tát. Bản tính là vốn tính trả thù Dương Hùng kia thấy chết mà không cứu, bây giờ xem ra chẳng những vác thêm gánh nặng mà còn giúp cho cái tên hỗn đản đó, thật mệt a. Hừ! Trên đời này làm gì có chuyện người khác vui vẻ còn Liễu Phù Phong ta phải buồn bực chứ. Vì thế cười hề hề nói với Hạng Vinh “Cậu còn muốn gọi điện thoại cho Dương Hùng sao?”

“Chuyện này, dù sao cũng phải nói với hắn một tiếng.”

“Tôi sẽ giúp cậu nhắn cho hắn một tin, nói là cậu đi với tôi rất tốt, được không?”

“....Tôi...tôi...”

“Nè không đến mức là không nói chuyện với hắn thì ngủ không được a?”

“Không phải vậy.”

“Cứ vậy đi.”

“Tôi...”

“Sáng sớm mai nếu cậu quyết định ở bên hần, tôi cam đoan rằng với tốc độ nhanh nhất hần sẽ đến trước mặt cậu.” Liễu Phù Phong suy nghĩ nên lưu tên ngốc này lại một chút, nếu không thì quá tiện nghi cho hần.

“Vậy... vậy cũng được.”

Đêm nay Hạng Vinh vẫn không ngủ, cậu cảm thấy đêm này đặc biệt rất dài, cậu nghe theo Liễu Phù Phong suy nghĩ thật rõ ràng, nhưng cậu cố gắng nghĩ thì lại không biết nên nghĩ cái gì, thậm chí muốn sáng sớm liền gọi điện thoại cho Dương Hùng.

Liễu Phù Phong ở bên này cũng không chợp mắt, tính ở đây một hai tuần, chờ đúng thời cơ sẽ cao chạy xa bay. Nhưng thấy Hạng Vinh vẫn kiên trì không chịu, còn muốn trở về. Cái giường thoải tha này không biết tu mấy kiếp với có phúc đức được bổn đại gia nằm lên, thật muốn giết cái tên nào đó.

Một tuần sau, đám người Dương Hùng cũng gấp rút lao đến. Cảnh tượng ngộ thật khiến người ta rơi lệ, rất cảm động, Hạng Vinh lần đầu tiên chủ động lao đến ôm lấy hần, Dương Hùng đang trong cơn cuồng bạo cũng ôn nhu lại.

Tạm thời gió ngừng mưa tạnh, tứ hải thái bình, mọi người đều tỏ vẻ vui mừng, chỉ có duy nhất một người mặc dù là giữa trưa nắng chang chang vẫn cố gắng toát ra từng giọt khí âm lạnh (*Còn đây chính là cái tên nào đó mà Liễu đại công tử đang chăm chỉ nguyện rửa.*)

Điện thoại của Liễu Phù Phong gọi đến đúng lúc: “Đôi phu thê các anh có phải đang diễn phim tình cảm ngoài đường không hả?”

Hạng Vinh nghe xong lập tức xấu hổ bảo trì khoảng cách với Dương Hùng, Dương Hùng cảm giận nói: “Cậu là tên lừa gạt vợ người khác, tôi còn chưa tìm cậu hỏi tội còn dám can đảm ở đây nói mát*, có tin tôi đem giao cậu cho cái người nào đó không hả, để hần ta hảo hảo dạy dỗ cậu?”

**Nói mát: nói châm chọc.*

Cái người nào đó vù đến muốn cướp điện thoại, dọa Hạng Vinh lui xa ba bước.

Liễu Phù Phong ở đầu dây bên kia chẳng thềm để ý nói: “Anh dám sao, tự lo đi, bất quá lần sau anh không thể tìm vợ dễ dàng như vậy đâu.”

Dương Hùng lập tức cười nói: “Là anh em, sao tôi có thể giúp đỡ người ngoài chứ, tôi biết lần này là cậu

đùa thôi sẽ không có lần sau đâu, cậu nghĩ xem Vinh Vinh của tôi vừa nghe lời vừa hiểu biết, một người vợ tốt như vậy đi đâu tìm chứ, tuyệt đối sẽ không để cậu ấy bỏ đi. Mà nói thật cái người nào đó cũng đáng đời, người nào không yêu lại cố tình đi yêu một yêu tinh xảo trá tai quái, chúng tôi còn phải cầu xin nhiều phúc cho hắn nữa là.” Nói xong vội vàng kéo Hạng Vinh rời khỏi nơi này.

Liễu Phù Phong đứng yên nghe gió biển thổi, ánh nắng chiếu chói lọi, đỏ cả da, nghĩ cái tên nào đó đang long trời lở đất người ngã ngựa đổ, kết quả mới biết thì ra vì cậu mà làm quần áo lễ phục cưới, bộ dạng đó nhất định rất đáng xem a. Liễu công tử càng nghĩ càng vui, càng cười càng chói, đến mức khiến cả bãi biển bất kể nam nữ đều đắm đuối mới chậm rãi trở về phòng nghỉ ngơi.

Dựa vào đâu chứ! Liễu Phù Phong tôi là ai hả? Muốn bắt tôi sao, tu luyện thêm ba trăm năm cũng đừng có mơ.

===== Hết PN 2 =====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhi-dich-luc-mao-nga-lai-dai>